

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Cinquè període

Sèrie P - Número 72

Divendres, 30 de novembre de 2001

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 45, tercera i darrera reunió

Í N D E X

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2002 (tram. 200-00053/06) (continuació) (p. 3)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 45.3

La sessió, suspesa ahir, s'obre a les nou del matí i un minut. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seuen el consellers d'Economia i Finances i de Sanitat i Seguretat Social, la consellera de Benestar Social i els consellers de Medi Ambient i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

S'obre la sessió.

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2002
(tram. 200-00053/06) (continuació)

Entrem ara al Departament d'Indústria, Comerç i Turisme, i té la paraula, pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor Miquel Barceló.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president. En la intimitat de les nou del matí...

El president

Més que en la intimitat, eh? (*Rialles.*)

El Sr. Barceló i Roca

...Més que en la intimitat, em dispo a presentar la defensa de l'esmena a la totalitat dels pressupostos del 2002 del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme en nom del meu Grup de Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Tot i la intimitat, desitjaria que el Govern estigués mínimament representat, i tinc l'esperança que això és produeixi en els propers minuts. En qualsevol cas, la nostra anàlisi, naturalment crítica, dels pressupostos que ha presentat el Departament d'Indústria, que aparentment tenen un increment important del 25,2%, que és concreta en uns 5.500 milions de pessetes –dic «aparentment» perquè bona part, la major part, es concentren en els increments de comerç per la taxa, per l'impost, de grans superfícies, eh?, en total uns 3.000 milions de pessetes... Les primeres conclusions que ens donen les xifres són les següents:

Pel que fa a la Direcció General d'Indústria, que té un increment de 1.400 milions de pessetes, destaquem la contradicció que representen aquestes xifres del pressupost amb les previsions del Pla d'innovació. El Pla d'innovació, recentment presentat a aquest Parlament, preveia unes xifres que, si ens creiem que hi ha una certa periodicitat i dividim per quatre la previsió de xifra del total de quatre anys, no ens lliga, és a dir, que ens temem que es deixin el compliment d'aquestes inversions als darrers anys, quan ja, probablement, vostès no en tinguin la responsabilitat.

Per altra banda, notem a faltar el que venim dient any rere any, que és que cal reforçar els programes d'innovació. Hi ha un element que tampoc lliga i que entenc

que avui no ens puguin aclarir, que és que la partida de transferència de l'Idiada, concretament uns 9 milions d'euros, no correspon al Pla que se'n va explicar. Vostès saben que l'Idiada, el laboratori d'automòbils..., nosaltres no estàvem a favor del model de privatització que es va fer, però, en qualsevol cas, vam adoptar una postura pragmàtica de dir: «Escolteu, si els objectius de crear una infraestructura tecnològica potent a nivell internacional a Catalunya al servei del sector de l'automòbil, si es compleixen aquests objectius, passaríem per les formes, sempre i quan es compleixin els objectius.» La xifra de transferència, recordin, senyors i senyores diputats, que l'esquema era que l'empresa privada pagava un cànon i aquest cànon s'aplicava a les inversions de reposició, que coincidien amb les amortitzacions del total d'inversions fetes per la Generalitat. La xifra que figura en pressupostos és bastant superior a aquesta. Ens agradaria que ens ho aclarissin. En tot cas –repeteix–, entenem que ara no es faci, però els propers dies hi insistirem.

Quant a l'energia, bé, també constatem la contradicció dels pressupostos que representa un increment de 400 milions de pessetes amb els objectius molt ambiciosos del Pla de l'energia recentment presentat. El Pla de l'energia ens diu que en els propers anys moderarem totalment el creixement del consum de l'energia a Catalunya, i això requereix unes accions contundents en la línia d'incentivar la racionalització de l'ús de l'energia per part de les unitats econòmiques del país, per part de les unitats productives. Amb 400 milions no mode-rem això, perquè els objectius que es marca el Pla són molt i molt ambiciosos. Per tant, ens temem que no es compliran amb aquest pressupost.

Seguretat i consum. Seguim incomplint, per una banda, els decrets que van crear les entitats d'inspecció i control, les ITV, per les quals el cànon es destinava a la promoció de la seguretat. Això ho venim denunciant, però ja veiem que tampoc ens fan cas aquest any. Esperem, per altra banda, una aplicació rigorosa de Seveso. Això, com vostès saben, representa una preocupació important, sobretot per al camp de Tarragona, i, bé, desitgem que els treballs iniciats es completin bé. Les minses quantitats dedicades a la Direcció General de Seguretat no ens donen gaire esperances en aquest sentit. Em refereixo a quantitats pressupostàries, però, en tot cas, ens agradaria pensar que es farà bé. I finalment, pel que fa a aquesta Direcció General i amb relació al consum, bé, observem que, finalment, ens han fet un cert cas i hi ha un increment, modest, però, en tot cas, un increment, que trenca la tendència d'estabilitat total que havia tingut en els darrers anys aquesta partida pressupostària destinada a consum, però, en qualsevol cas, esperem també que el canvi de director general repercuteixi en un millor tractament de les polítiques de consum. Els ciutadans ho necessiten, ho necessitem, ens sentim desprotegits en aquest camp per l'Administració catalana, i voldríem veure un canvi de tendència clar.

Comerç. Bé, d'aquí, ja ho he dit abans, resultat de les nostres iniciatives, per exemple, en forma d'esmenes de la Llei del 97, es crea, finalment, l'impost de grans superfícies, i s'inicia, es planteja, un pla de modernitza-

ció, que el Govern en diu de «dinamització». Ara bé, no estem d'acord en com s'administren els recursos. Aquests recursos es canalitzen a través del Copca, que la finalitat del Copca és una altra diferent de la relacionada amb el comerç interior. Nosaltres pensem que l'objectiu hauria de ser pal·liar l'impacte negatiu sobre el teixit comercial degut a la implantació de les grans àrees comercials, i nosaltres creiem que això no es fa o no es fa de la manera decidida que s'hauria de fer. En concret, i entre altres, i no tinc més temps per estendre'm hi, s'ignora els ajuntaments, que són l'Administració més propera als ciutadans. Ja sabem que, formalment, no s'ignoren. Estem parlant de la pràctica. En la pràctica, no es fa jugar els ajuntaments o no s'acorda en els ajuntaments el marc d'actuació que nosaltres creiem que seria desitjable.

Turisme. Bé, el 95 el pressupost era molt superior a l'actual. El 95. Per tant, o en aquells moments es feia un mal ús dels diners o ara en falten, eh? Per favor, ens agradaria..., malauradament no tenim aquí el conseller, però, en tot cas, volem posar de manifest això. Ens agradaria que algú ens digués: «Escolti, el 95 és que sobraven els diners, i en fèiem un mal ús, i això va ser un desastre», eh? Aquesta seria una hipòtesi. L'altra hipòtesi és dir: «Ara falten diners per fer les polítiques de turisme que calen», sobretot perquè sembla que ara les possibles dificultats que pot tenir el sector, i que nosaltres ens temíem per a l'any passat, es poden manifestar d'una manera clara, a la temporada, sobretot, de l'estiu proper: el descens del turisme americà; la millora de la situació als Balcans, que tots desitgem com a ciutadans i com a poble, però que penalitzaria el turisme de Catalunya... Aconsellaria, em sembla, mesures que no trobem en aquest pressupost. Nosaltres pensem que caldria avançar-nos a aquestes dificultats.

Considerem que tenim el repte de la recuperació dels espais turístics, pensem que els plans d'excel·lència en aquest sentit són insuficients i, finalment, creiem que falta suport als municipis turístics. Els municipis reclamen recursos per acceptar més competències, i no seria acceptable que la Llei de turisme preveïés més competències sense recursos.

Trobem també a faltar, finalment, un pla d'incorporació d'innovacions i de tecnologies de la informació al sector turístic. Si nosaltres som líders com a país en el turisme i això ho fan tots els països a la que tenen una especialització productiva, procuren ser líders també en els serveis de valor afegit i en les tecnologies associades en aquest sector, per tant, convindria que, com fan, com han començat a fer, a les Balears, tinguéssim uns plans d'innovació i de desenvolupament de l'aplicació de les tecnologies de la informació al sector turisme que ens convertís d'aquí a uns anys en líders mundials també en aquesta línia tecnològica, perquè si ho som en l'ús, ho podem ser en les tecnologies associades, perquè si no, no ho dubtin, senyores i senyors diputats, algú ho farà. Fem-ho nosaltres. No hi ha un programa de tecnologies aplicades al turisme. El Reglament és necessari. Les comarques gironines, senyor Ferrer, segurament ho reclamarien, eh? I en parlarem, no ho dubti, que en parlarem.

Bé, a partir d'aquesta anàlisi sobre les dades del pressupost, i més enllà, per tant, de l'anàlisi quantitativa,

voldria fer una valoració qualitativa de les polítiques del Govern, sobretot centrades en el cas de la indústria i en el cas de l'energia, que, sense menysprear els altres temes als quals ja m'he referit, en tot cas, serien dos temes cabdals, d'importància cabdal, per al conjunt del país.

Pel que fa a la indústria, és evident, i no ho dubta ningú, que estem entrant en un possible canvi de cicle econòmic. Les organitzacions, quan n'hi han indicis, perquè es manifesten indicis que canvien les condicions externes, els clients, etcètera, es preparen, fan una reflexió. En el cas de Catalunya, la història ens diu que el cicle és més accentuat, la història de dos-cents anys només. Ens diu que Catalunya... Per què? Perquè com que tenim més pes de la indústria a la nostra economia, quan hi ha una crisi industrial patim més. No és per culpa del Govern. És perquè, estructuralment, estem fets així, i ens agrada estar fets així, eh? Però, en tot cas, això té problemes. I, per altra banda, per les característiques estructurals de la indústria, altres característiques, pel pes de la indústria i per algunes característiques estructurals.

Jo, en aquest punt, em pregunto, i també tenia ganes de preguntar-li al conseller, –però no puc– si algun dia podrem fer un debat rigorós sobre la indústria catalana. Fins ara no hem pogut. El Govern diu que tot va fantàstic, i nosaltres, en el moment en què intentem introduir... escolti, no tot..., el que ha anat bé a la indústria catalana no ha sigut perquè el Govern ho hagi fet possible. De la mateixa manera, si hi han elements estructurals que poden penalitzar el futur d'aquesta indústria, tampoc és culpa del Govern. Per tant, sembla raonable pensar que podríem fer un reflexió al voltant d'aquests elements estructurals. Alguns sí que tenen relació amb polítiques del Govern, altres no, altres depenen de circumstàncies objectives. Nosaltres començarem a fer una aportació a aquest debat serà, que, en tot cas, ens agradaria que fos possible i que entre tots el fèssim possible, perquè ens ho trobarem en els propers anys.

Nosaltres detectem cinc problemes estructurals de la indústria catalana, que –repeteix– alguns tenen relació amb les polítiques del Govern i altres no. Els citaré i després en faré referència: el primer és la qualificació de la població activa; el segon és el pes de les multinacionals; el tercer és l'especialització en la fabricació de la indústria catalana –després explicaré què vull dir amb això, vull dir la indústria catalana fabrica, eh?, i el sistema productiu és un conjunt de funcions al voltant de la funció producció; el quart és el pes de la innovació i de l'R+D, i el cinquè és el pes relatiu del sector de les tecnologies de la informació com a sector productiu, no com a servei, no com a consum, no com a mercat, com a sector productiu, fàbriques i serveis.

Primer, bé, no m'estendré. El senyor Martí Carnicer hi va fer referència en la seva intervenció. Per això, no ho diré, en faré una breu referència: el pes del personal no qualificat en relació amb els països de l'OCDE és molt gran, vint punts més gran que la mitjana. Això és el fracàs del sistema de formació professional català. Aquí sí que hi ha una responsabilitat del Govern, i això és difícil de canviar a curt termini, però, en tot cas, és un repte important. Els problemes de formació professio-

nal que tenim a Catalunya i, com a element derivat, la falta de qualificació de la població ocupada, i de l'activa, són un element estructural que pagarem en el futur, que estem pagant. Quan un parla amb l'empresariat, això es posa de manifest d'una manera clara.

Segon. El pes de les multinacionals. Durant el darrer decenni aquest pes s'ha incrementat. És un fet. Benvingudes siguin les inversions, i ens preocupa perdre'n, com en el cas d'Inditex, que després hi farà una breu referència. Ens preocupa perquè les necessitem: no és cert que no les necessitem, les necessitem. Ara bé, què ha passat en aquests últims deu anys? Que el PER relatiu s'ha incrementat. Si agafem les trenta primeres indústries de Catalunya en volum de facturació, vint-i-una –el 70%– són multinacionals. Què vol dir això?: centre de decisió fora de Catalunya. Què vol dir això?: procés de presa de decisions que escapa de la decisió interna, i això és un fet, això és un fet estructural; això no és culpa del Govern. El que seria responsabilitat del Govern és no actuar sobre això. Per què? Què ens diuen els directius d'aquestes multinacionals quan parlem amb ells? Ens diuen, hi ha una forta competència interna per atraure inversions i necessitem els recursos, els *inputs*, els factors de producció que ens equilibrin, que ens posin en condicions per poder competir amb els altres.

L'altra dia, el directiu d'una multinacional... –és igual, no en diré el nom– m'ensenyava, en el seu despatx, tots uns gràfics que tenia situats a la paret, i em diu: «Mira, la meua multinacional té nou plantes a tot el món, a tots els continents del món, i a mi em mesuren per aquests indicadors. I jo em situo en relació amb aquests nou. Jo no competeixo a fora, jo competeixo també a dins. Per tant, necessito unes condicions d'entorn, com a mínim, similars a les dels altres.» I ens afegien: «No les tenim. No les tenim en formació professional, no les tenim en R+D. Tenim el copet a l'esquena, però el copet a l'esquena ja no ens serveix, i necessitem competir, perquè sinó les inversions aniran a un altre lloc, i les decisions es prenen a Frankfurt, o es prenen a Massachusetts, o es prenen en un altre lloc, o es prenen a Corea, o es prenen al Japó.» Aquest és un tema important. I quin és l'únic tractament?: dotar les condicions d'entorn, afavorir la formació del personal, donar-los aquells *inputs* que necessiten per poder competir –no el copet a l'esquena–: l'R+D, pactar que es faci amb funcions d'alt valor afegit en aquestes plantes. I això no ho estem fent.

La indústria catalana –i això també és un fet estructural tradicional de la indústria catalana– està molt centrada en la producció. Nosaltres sabem fabricar, fa dos-cents anys, fa més de dos-cents anys –perquè ja amb les indies ja ho sabíem fer–, fa més de dos-cents anys que sabem fabricar; això és un gran actiu. La cultura industrial existent a Catalunya és un gran actiu de futur, però això planteja la cara i la creu. Això planteja també un dèficit, que és que ens hem centrat molt en la fabricació i avui el sistema productiu s'estructura en allò que en diuen «cadena de valor». I els països s'especialitzen –perdonin la terminologia–, però els països s'especialitzen en aquells elements de la cadena de valor que donen més valor afegit. I a Catalunya ens especialitzem en la producció estricta. Això, en època

de bonança, en època en què la demanda externa tira, això funciona; en època de crisi ja ho dèiem, a Catalunya, què li passa? Que el cicle és més fort. Recordem els vuitanta, però recordem també el 93, per a molts sectors. I aquest és un fet estructural.

Quin és l'element... Això és una acció de l'estratègia de les empreses, dir no traïem la responsabilitat de les empreses que han de fer aquest esforç d'afegir valor al sistema productiu. Però, en tot cas, la responsabilitat del Govern és donar les condicions d'entorn, un altra vegada com en les multinacionals, perquè tinguin aquest..., perquè es vegin acompanyades per poder afegir valor a la fase d'R+D, a la fase d'estratègies de màrqueting, etcètera. Hem de completar les cadenes de valor de la indústria catalana, i aquest és un fet estructural en què –repeteix– hauríem de seguir reflexionant i veient com les polítiques públiques ajuden –que no solucionen del tot!–; les polítiques públiques acompanyen.

No defensem nosaltres una política dirigista, que digui o que planifiqui què han de fer les empreses. Per favor, no em facin ara demagògia en el retorn!, sinó que diem que les polítiques públiques ho han d'afavorir, com a mínim, igual que ho afavoreixen en altres països.

En quart lloc, el Pla d'innovació i l'R+D. Bé, podem seguir destinant la meitat de recursos del que destinen els altres països a R+D. Podem seguir? La diputada Montserrat Duch, en la seva intervenció que farà després en tractar el DURSI, s'hi estendrà, en aquest tema, i per tant jo no m'hi estenc. Només posar de manifest que, des de principis dels anys noranta, estem a la meitat de recursos. En canvi, el sector privat està al 65% d'aquests recursos, per sobre de la mitjana europea. I que, d'alguna forma, si mirem les xifres diríem que el sector privat ha fet els deures, el qui no els ha fets és el sector públic. I les xifres confirmen –l'altra dia vam tenir un debat en Comissió i semblava que el conseller no estava d'acord amb les xifres–, em refermo que les xifres confirmen que hi ha hagut una reducció, en termes nets, per part dels pressupostos de la Generalitat del voltant d'un 50% durant els últims deu anys. I això no és, penso jo que no és acceptable, no és recomanable, en qualsevol cas, per a la vitalitat de l'economia catalana.

I, finalment, el PER relatiu del sector de les TIC. Ho he dit ja moltes vegades, tenim el sector de més potencial de creixement a Catalunya, té un pes molt petit i a més molt concentrat en l'electrònica de consum. Això és un fet estructural, que, per molt que el senyor Homs digui que unes de les característiques dels pressupostos és apostar per les noves tecnologies i li diguin que creixerà un 5%. Creixerà un 5% l'electrònica de consum, no el pes del conjunt –que és amb qui parla ell, no el pes del sector de les tecnologies de la informació–, i tenim grans actius a Catalunya si el Govern estigués disposat a posar-lo en valor, tenim un mercat importantíssim, per si som capaços de posar-lo en valor i tenim una estratègia adequada, que no la té el Govern dirigida als operadors de telecomunicacions.

L'últim acte del drama és la concessió del concurs de cable a hospitals i a centres educatius, que confirma que el Govern no és que hagi perdut el nord, és que no l'ha tingut mai, el nord, en l'estratègia de telecomunicacions.

Com que en aquest tema hem iniciat iniciatives parlamentàries, ja ens hi estendrem un altre dia. En qualsevol cas, repeteixo, pensem que cal reflexionar amb serenitat sobre aquests problemes estructurals de la indústria catalana: qualificació de la població activa, pes de les multinacionals, indústria centrada en la producció, pes de la innovació i de l'R+D, i PER relatiu del sector. Són els cinc temes que caldria enfocar d'una manera decidida en els pressupostos del 2002. No podem esperar –i nosaltres, sincerament, no ho veiem– a la vista dels pressupostos no veiem ni que es faci el diagnòstic, perquè quan se'n parla de la indústria no es fa aquest diagnòstic. Per favor, siguem capaços de fer-lo en l'àmbit parlamentari, i traslladem aquesta preocupació al Govern, que, en definitiva, serà en benefici del país i en benefici de tots.

Podríem parlar d'Inditex i d'allò que en castellà se'n diu la *vergüenza ajena*, que ens produeix tot aquest episodi, tot aquest desgavell de comunicacions i d'enfrontaments gratuïts que es provoquen des del Govern, i que al final què tenen com a resultat? La decepció per part de les comarques gironines d'una inversió que era necessària –i algú des del Govern diu que no, que ens ho podem permetre. Per favor, més rigor!; per favor, serietat; per favor, no es posin nerviosos a comunicar als mitjans de comunicació. Hem perdut una inversió molt important, en termes quantitativus i en termes qualitativus, i hem ofès una empresa, hem violentat una empresa que s'ha vist obligada reiteradament a sortir, a desmentir declaracions dels membres del Govern, i això no ens ho podem permetre, perquè aquest tema és molt delicat. Per favor, retinguin les seves ànsies de sortir als mitjans de comunicació, que això ho estem..., aquest nerviosisme del Govern l'estem pagant car.

No em dóna temps de parlar de les inversions industrials –que ja saben que no ens agrada. Encara estem a Petrolis de Catalunya, el paper del CIDEM, el paper del COPCA, el paper del Laboratori General d'Assaigs, la política de seguretat industrial, la política d'artesania, la política de suport a les pimes. En general, dir que no veiem que els elements de reforma –diferents en cada cas als elements de reforma que nosaltres pensem que són imprescindibles– seguim, un any més, sense trobar-los.

Dedicaré els minuts que em queden a parlar de la política energètica. Recentment se'n ha presentat al Parlament el Pla de l'energia en l'horitzó 2010, i allà no vam tenir oportunitat de dir-ho perquè, senzillament, se'n va lliurar el document al final de la sessió.

Nosaltres hem fet una anàlisi rigorosa i diem que aquest Pla, per una banda, incompleix el mateix compromís del Govern de presentar un pla de millora de la qualitat. Se'n anunciaven set plans a dins del Pla, se n'han presentat dos, aquí. En un document del Departament d'Indústria se'n deia: «El pla que estem preparant tindrà set subplans.» Aquí n'hi ha dos, no ens agraden els que hi ha, però, en tot cas, n'hi ha dos: el Pla d'energies renovables i el Pla de millora de l'eficiència. Falta el Pla de millora a la qualitat, falta el Pla de millora d'infraestructures, falta el Pla de millora d'energètica local, falta el Pla de garantia d'abastament energètic i falta el Pla de foment de l'R+D; no hi són, no s'han fet, no s'ha complert. El Pla s'ha entregat amb retard i se n'han

entregat dos de set. Bé, esperem que el Govern ens ho entregui.

En qualsevol cas, l'anàlisi dels pressupostos no ens dóna gaires esperances en aquest sentit. Farem un debat amb profunditat sobre aquest Pla, és molt important i és un pla que: u, no respon a les necessitats del país. Dos, és un pla que no compleix Kyoto. Tres, és un pla que no és realista, i això ho veurem oportunament en comissió i, probablement també, en ple.

El problema elèctric. Tenim un greu problema elèctric que nosaltres vam anunciar fa dos anys i, en comissió, jo, concretament, vaig dir, senyor –i alguns de vostès en són testimoni–, li vaig dir que el conveni que vostè ha firmat amb FECSA no serveix per solucionar el problema, sinó per agreujar-lo. Les partides pressupostàries que figuren d'inversió en aquest Pla no serveixen per a les necessitats. Ara ho veiem: deteriorament de la qualitat del servei, desconcert, declaracions ambigües. Aquí parla –només per posar un exemple–, aquí parla d'unes inversions necessàries en xarxa de distribució de 480.000 milions en deu anys, per tant, dividim per deu són 48.000 milions. La Generalitat va acceptar, en aquest document, 22.000 milions d'inversió anual. Bé, entenguem-nos, 48.000 o 22.000 que vostès tenen firmats i per tant els obliga, perquè és un document que dura fins al 2003. No podem jugar d'una manera frívola amb aquestes xifres, per què amb què juguem? Juguem amb la qualitat d'un servei que és vital, és vital per al benestar dels ciutadans, és vital per a la marxa de les empreses. I avui les empreses estan indignades pels microtalls, estan indignades per les freqüents faltes de corrent, estan indignades perquè la garantia de subministrament no està assegurada, i aquest és un principi bàsic d'un estat modern. Un estat modern ha de vetllar per la garantia del subministrament dels ciutadans i de les unitats productives, i això no es fa.

Aquesta situació de crisi, que se'n ha negat durant dos anys, finalment, el mateix president Pujol l'altre dia la posava de manifest, d'una manera exagerada, com passa quan un es reté durant molt temps, quan surt exagerada les coses. Per tant, nosaltres no estem d'acord ni a dramatitzar –com s'ha fet ara– ni a negar el que era una evidència, quan s'ha estat fent durant dos anys.

El model de liberalització està en crisi. Hi ha una pèrdua de decisió evident a Catalunya que s'ha concretat, que s'ha fet –l'últim acte del drama– durant els últims dies, com ha estat, ja, la definitiva eliminació de l'empresa FECSA. Fa uns dies hem assistit a un fet històric: hem perdut per primera vegada empreses catalanes en el sector elèctric, ja no existeixen. Ja no podem parlar més de FECSA-ENHER. FECSA és una marca, l'única empresa que existeix és Endesa, i això que ja *de facto* existia, és un fet simbòlic importantíssim.

On va néixer l'electricitat, que és a Catalunya, al començament de segle –de fet ja hi havia experiències importants a finals del segle passat–, s'ha tancat el drama amb un govern aparentment nacionalista: s'ha tancat el drama. Ja no decidim res, ja som la província del nord-est, en temes elèctrics; la *provincia del noroeste*, en temes elèctrics. El senyor Rossell presidirà una *comisión asesora*. Això és el que ens ha portat un de-

terminat enfocament, una determinada política energètica.

Però jo voldria, per acabar, destacar dos fets importants: què són les línies i les centrals. Línies elèctriques. Vam convenir, en seu parlamentària, que hi hauria –tots els grups–, que hi hauria un grup d'experts que faria una anàlisi, que faria un estudi i que ens faria unes recomanacions. En aquest document, que va estar aprovat pel Consell Executiu –document d'experts aprovat pel Consell Executiu–, presentat pel conseller d'Indústria a la Comissió d'Indústria, es fa una sèrie de recomanacions per a les noves línies. Nosaltres reclamem que es compleixin i nosaltres reclamem coherència, perquè, si aquest país necessita una nova línia, necessitem posar-nos d'acord en quines condicions farem aquesta nova línia, perquè, com a país modern, no podem assumir el bloqueig total i que no es faci cap més línia. Si són necessàries, que es facin. Ara, que es compleixin les recomanacions que hem convingut que eren raonables, de l'estil de reordenar les línies, de l'estil d'assegurar la salut dels ciutadans, de l'estil de fer un pla, de l'estil d'assegurar les mesures d'impacte ambiental. Oi que sembla raonable, tot això? Doncs, tot això ho deien els experts, i ara el Govern ens diu que la Generalitat aparca ara la Graus - Isona; el delegat del Govern afirma que no és una línia imprescindible. Feia uns dies, el director general d'Energia havia dit que era absolutament imprescindible, i va el delegat del Govern, al cap d'uns dies... –del Govern o del desgovern, això no és governar, això és crear confusió als ciutadans, i així no ens en sortirem.

Nosaltres –i acabo, senyor president–, nosaltres reclamem que tornem a la raó, que tornem al procés que ens ha portat dos anys. Hem discutit molt a la Comissió d'Indústria per arribar a un mínim preconsens; estem a prop, acceptem les condicions dels experts i serà possible gestionar, mínimament, el sector elèctric. Amb mesures i amb desgavells com aquest serà absolutament impossible.

Gràcies, senyor president; gràcies senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, a vostè, senyor diputat. Per Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Francesc Ferrer.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. Bé, des de l'esdeveniment de les Torres Bessones, senyor president, la situació econòmica mundial ha canviat i gairebé diríem que ara, en el món, ja no sabem si el que val és «la moral del guerrero o la moral del fabricant», que deia Ortega y Gasset. Ortega, per anar en contra de Catalunya, deia que «la moral del fabricant» era de baixa estofa comparada amb «la del guerrero». I jo crec que avui, parlant dels pressupostos i parlant del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme, jo crec que hem de donar una moral perquè a Catalunya aquesta moral del fabricant hi ha estat sempre i és una de les característiques del catalanisme polític. Però, no solament per

això, sinó perquè el producte interior brut és precisament en aquest Departament, que també ens dona aquest creixement, i gràcies d'aquest creixement!, perquè si no hi hagués aquest creixement en el producte interior brut, a partir del nou model de finançament que té les autonomies, no podríem fer la despesa social. És que els de la despesa social, normalment, comencen a distribuir, a distribuir, i no es recorden que primer ha de funcionar l'economia, perquè si no funciona l'economia no hi haurà despesa social.

I bé, per això el senyor Homs ens diu que el producte interior brut pujarà un 2,7, i recolza aquest creixement a base de dir que la indústria irà molt bé, i ens parla del sector químic, i ens parla del sector de l'automòbil –no sap el senyor Homs que l'automòbil ha crescut aquest últim temps pels efectes de l'euro, i ara hi haurà una gran baixada en la demanda interna. També parla de les noves tecnologies. Bé, ja ho ha dit abans el que m'ha precedit en l'ús de la paraula, l'illustre senyor Miquel Barceló, que confonen, a vegades, dins del sector de les noves tecnologies el que és electrònica pura del que és el conjunt de les ciències de la informació i del coneixement.

Bé, doncs, estem aquí analitzant aquest pressupost. El pressupost què és, en definitiva? El pressupost és el que marca la materialització de la ideologia del que el fa. I quina ideologia té el que ha fet aquest pressupost? Oh, ho podem veure per allà on destina els diners, com un pare de família que diu: «Això ho posarem per als nois, això ho posarem per a la filla, això ho posarem...» Aleshores, veiem la ideologia del pare, segons distribueix la riquesa. Aquí, doncs, nosaltres... (*Remor de veus.*) Sí, algú podrà dir que jo sóc mecanicista... (*Algú diu: «marxista».*) Oh! Jo no en sóc, és la vida que ho és! (*Rialles.*) Aleshores, com podem analitzar la ideologia? Bé, doncs, m'ha costat molt. Senyor president, m'ha costat molt endevinar la ideologia dels pressupostos de la Generalitat en el Departament d'Indústria Comerç i Turisme. Per què? Perquè jo, que vaig signar la Constitució espanyola de l'any 1978, vaig veure que en l'article 31.2 diu que: «la despesa pública es farà sempre amb criteris d'eficiència i d'economia». S'ha deixat una «e», perquè ara els teòrics d'aquest tema diuen que són les tres «es»: l'eficàcia, l'eficiència i l'economia. Bé, però la Constitució només diu aquestes dues.

I després ve, a resultes d'aquesta Constitució, ens ve la Llei general pressupostària, que és una llei que és espanyola. Dissortadament, com que aquí no n'hem fet cap més, de llei, hem de seguir la que ens han marcat des de Madrid, però aquesta Llei diu que hi haurà d'haver control d'eficiència quan s'exerceixi l'anàlisi del cost del funcionament del servei, i s'han de complir els objectius de cada programa. Ai las, el programa! Entrem en el programa. Jo he volgut saber la filosofia del Departament a través dels programes, i els programes són importantíssims, perquè hi ha d'haver els indicadors, els índex, la sèrie d'índex i també hi ha d'haver un altre element, que és que hi ha una memòria anual en la qual, en funció dels programes i dels indicadors, s'ha de veure si s'han acomplert o no les previsions.

Bé, a la Comissió de la Censura de Comptes, cada any, quan mirem els comptes generals de la Generalitat, els

síndics ens marquen unes recomanacions, ens diuen uns suggeriments, i, any darrere any, ens diuen que la Generalitat de Catalunya no compleix amb la Llei, perquè no fa aquesta memòria i no fa, en els programes, el detall de poder comprovar i verificar si, efectivament, s'ha complert allò que s'havia previst o no. Perquè aquí els comptes de l'Administració pública no són simplement xifres aràbigues que demostrin les unitats monetàries, també hi ha les unitats físiques del que s'hagi de construir, del que s'hagi d'elaborar, per exemple, en nombre d'empreses o en nombre d'alumnes en la formació professional, etcètera.

Bé, per tant, aquest programa ens marca objectius –això ho he de dir, perquè en tinc uns quants aquí i parla d'objectius–, a vegades molt curts, amb tres línies. Són molt lacònics a l'hora d'enraonar i a l'hora d'escriure, però hi ha objectius. El que no hi ha són els índexs, els indicadors pels quals es pot verificar si s'han aconseguit els objectius.

Per tant, jo diria que en el Departament d'Indústria, que és un departament en el qual es predica filosòficament la qualitat, i que la qualitat és un element importantíssim en el camp de l'empresa, jo crec que s'hauria d'aplicar en l'elaboració dels pressupostos.

Jo estic absolutament segur –com orgullós que estic del meu país, i també voldria ser-ho del meu Govern– que, en l'elaboració dels pressupostos i precisament dels programes podríem ser una llum en el món. Nosaltres, des del 1353 que teníem el mestre racional. Som uns dels primers països d'Europa que vàrem verificar els comptes públics i vàrem vigilar la forma d'administrar la despesa pública, doncs, per què no ara també som un dels primers que fem uns programes, que fem uns pressupostos que són el mirall de totes les administracions? I precisament en aquest Departament, aquest Departament d'Indústria, Comerç i Turisme jo diria que és de tots els departaments el que seria més senzill, més fàcil de fer-ho. Perquè hi ha estadístiques, no solament del producte interior brut, sinó que hi ha moltes estadístiques en tots els camps i en tots els sectors.

Per tant, ens trobem aquí en una àrea que té bona salut, però, com diu en Josep Huguet, no té gaire salubritat; té uns ambients que no són prou adequats. Jo no seré tan llarg com ha estat el senyor Miquel Barceló, que ha tingut el privilegi de gaudir de tot el temps que el Grup Parlamentari tenia, senyor president, jo el compartiré amb el senyor Pere Vigo, l'altra part i, per tant, hauré de ser un pèl més breu que ell, que es tingui en compte això. Aleshores jo el que veig és...

El president

Sobretot, vostè, ho ha de tenir en compte. (*Rialles.*)

El Sr. Ferrer i Gironès

...que la petita i mitjana empresa, l'Agència Catalana de la Petita Empresa, veiem que hi ha una cosa que des del Grup d'Esquerra Republicana es demana any darrere any, que és el capital risc. Nosaltres entenem que dins d'aquestes polítiques de foment, d'afavoriment i de suport, hi hauria d'haver alguna empresa de capital risc per ajudar aquells que volen començar.

Jo estic d'acord amb el senyor Barceló que l'estructura del teixit industrial de Catalunya no és com ens varen fer creure en el debat econòmic que hi va haver allà als anys seixanta en el «Plan de desarrollo». Hi havia una política i una idea que la indústria a Catalunya aniria molt malament, perquè es veien les coses en grans empreses o en fàbriques monumentals i en factories magnífiques. Es parlava dels alts forns, es parlava de la mineria d'Astúries i «a Catalunya ireu molt malament». La cosa ha sigut a l'inrevés: tot allò grandios ha fracassat, i el nostre teixit, que és de petita i mitjana empresa, que és d'iniciativa particular i d'homes que són emprenedors, això, s'ha mantingut. I per això els hem d'ajudar, nosaltres volem multinacionals, però no tot multinacionals, perquè no és l'estil de casa nostra.

Un altre tema és la difusió de la vida industrial en el territori. És cert que nosaltres tenim territoris, és cert que tenim la via gironina, la via de Tarragona, cap a Lleida, però fixem-nos que el nucli, el cap massa gros que representa Barcelona dins de la vida industrial, això, nosaltres ens queixem que Madrid per la via radial està concentrant el poder en allà. I Catalunya no es pot queixar de la vida radial que porten totes les decisions cap a Barcelona? Hi hem pesant alguna vegada, en aquest Parlament, sobre aquesta qüestió? S'ha difós la indústria arreu de Catalunya, no per les fonts d'energia, sinó per la voluntat de donar feina i treball a tots aquells pobles, alguns dels quals encara no tenen llum ni tenen els serveis mínims per endollar-se a Internet? Això no ho hem pensat?

La Revolució Industrial, possiblement, va passar i alguns no s'hi varen enfilem, en el tren, però encara ara, avui, amb les noves tecnologies, ens hi podem enfilem. I per això cal que el Govern fomenti l'esperit emprenedor. Jo, si hi hagués aquí algú del nostre Govern li preguntaria: ja analitza, vostè, senyor conseller, si els membres de les Joventuts Nacionalistes de Catalunya tenen més interès a ser funcionaris que a ser emprenedors, per exemple? Això seria un índex, un índex precís de si el catalanisme polític avança cap a la característica de la industrialització com a element diferencial o si, efectivament, se'ns han adormit les ànsies de conquerir el món i la nostra moral no és de fabricant, sinó que és de funcionari.

Bé, això, jo crec que és molt important dins de la innovació, del disseny i de la qualitat. Quants minuts em falten, senyor president?

El president

El seu Grup en té 17 i 32; el seu Grup, no vol dir que vostè, això...

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies. Bé, doncs ara, senyor president, em tocava parlar de les elèctriques. És molt trist, això de les elèctriques! Però abans de parlar de les elèctriques hauria de parlar que hi ha un tema molt important, que el Grup Socialista l'ha iniciat, que és el d'Inditex. Jo, quan he parlat de la difusió de l'industrialisme arreu de totes les comarques, havia d'haver parlat d'una qüestió que és el sòl, el sòl industrial.

Aquí, quant al tema d'Inditex, jo diria que no en té la culpa, el conseller d'Indústria. És una errada encolomar-li totes les culpes. Jo diria que l'errada ve que el sòl industrial on s'havia de col·locar aquesta empresa no estava preparat.

Quan el senyor Fraga des de Galícia demana al senyor Pujol i li diu: «Oye, Jorge, necesito poner una fábrica en Cataluña», el senyor Jordi Pujol ho va dir immediatament a Incasol, i Incasol no havia acabat de comprar els terrenys de l'Empordà, n'hi faltaven, perquè els avisats no havien venut a la Generalitat, però, és clar, el que va i comunica a tota la parròquia que vindrà una fàbrica que donarà llocs de treball per a cinc-cents treballadors no és Indústria, és Obres Públiques, i, aleshores, per ser boca-moll, ara resulta que hem hagut de pagar la indiscreció. Per tant, les coses allà on han d'estar. El tema és que el sòl industrial encara no està acabat, no està preparat i, fins i tot, en part, no està comprat, perquè ni el mateix batlle del poble ha volgut vendre les seves propietats a la Generalitat, perquè espera que les coses vagin amunt i les plusvàlues també. Aleshores, jo diria, doncs, que les coses són com són, i aquest sòl no està preparat i encara no el tenim a disposició. I l'Alt Empordà, que és una comarca que la indústria sempre li ha anat malament, i abans era perquè no hi havia suficient energia elèctrica i Endesa no hi havia arribat, perquè se'n deia, l'empresa, Hidroelèctrica del Ampurdán, societat anònima, i aquesta empresa no tenia quilowatts, era una empresa privada, era una empresa petita, des que Enher la va absorbir, ara, a l'Empordà, tenim fonts d'energia suficients.

Bé, doncs aquest tema de les elèctriques serà molt important. Els de Girona n'estem molt preocupats, perquè ens hi ha de passar una línia de transport molt important que pot fer mal al paisatge, pot fer mal a les persones i, efectivament, pot ser una infraestructura gravíssima en aquell territori. És una línia que va de Sentmenat a Vic, de Vic a Bescanó, de Bescanó a Bàscara i de Bàscara a Figueres, i de Figueres cap a Europa. Aquesta línia jo crec que s'hauria de consensuar, perquè no és bonic que el nostre Govern hagi d'enviar els Mossos d'Esquadra per plantar els pals de llum. No és bonic, no és correcte, i això s'hauria de solucionar. Estem en un país democràtic, s'hauria de dialogar, consensuar el traçat, de fer-lo passar..., considerar que si és necessari, s'ha de fer, i, si s'ha de fer, amb els menys perjudicis per a les persones.

Jo proposo, senyor president, ja des d'ara, que aquesta línia que gravita damunt com una carcanada que va de nord a sud per la província administrativa de Girona, es faci amb consens, es faci amb diàleg, i no hagi d'anar la policia autonòmica contra els veïns, perquè els veïns han d'estimar la nostra policia, no l'han d'odiar.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Senyor Pere Vigo, té la paraula.

El Sr. Vigo i Sallent

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, ahir el senyor López Bulla deia al conseller de Treball que li semblava que la seva Conse-

lleria estava en els darrers llocs del rànquing quant a despesa i inversió, i que això li semblava malament. Doncs bé, jo, aquesta Conselleria, atesa l'eficàcia, atesos els resultats, atesa la protecció que ofereix als consumidors, a mi, la despesa, francament, em sembla sumptuària, perquè el que m'agradaria saber és exactament què fa, aquesta Conselleria?

El tema del consum, que és un tema gravíssim en aquest país, la desprotecció real que hi ha del consumidor. No oblidem que, per exemple, ara, ahir i abans d'ahir, van haver-hi cinc i sis hores de talls de llum al Baix Llobregat, que, per exemple, pateixen un continuat abús per part de les companyies monopolístiques, i ningú—ningú— arbitra i tutela els interessos dels consumidors, usuaris i clients, i, en aquest cas, entenem que la Conselleria hauria de ser la que ho hauria de fer. I si anéssim a exemples molt recents, que són els que realment tenen pes, a mi m'agradaria preguntar-li, al senyor conseller, si és que se n'ha assabentat bé—no li ho podré preguntar, perquè sembla ser que no s'ha assabentat ni que hi ha un debat de pressupost—, però a mi el que m'agradaria preguntar-li és si s'ha assabentat, doncs, que fa més de quinze dies que la Vall de Castellbò, a l'Alt Urgell, i la part de la Cerdanya que subministra l'estació base de Martinet, doncs fa més de quinze dies que no tenen telefonia, més de cinquanta famílies sense telefonia. Se n'ha assabentat? Si no se n'ha assabentat és molt greu. Ara, si se n'ha assabentat, també, eh? Si se n'ha assabentat també, perquè si en quinze dies no ha pogut solucionar el cas, Déu n'hi do—Déu n'hi do— el que fa aquesta Conselleria!

No parlaré del ridícul que s'ha fet en el cas Zara - Inditex, que em sembla d'una república bananera, francament, el fet que surti un conseller, digui una cosa, després en surti un altre, que després que l'empresa anunciï que el que diu ella és veritat torni a sortir el conseller dient el contrari. Jo..., em sembla que el que no ens podem permetre és un govern o un conseller que faci el ridícul d'aquesta manera, perquè em sembla que, com a país, en sortim molt perjudicats.

Però ens trobem amb una conselleria que contínuament fa costat a la companyia, jo diria que és un treballador més de la companyia, de la companyia amb majúscules, que, desgraciadament, com ha dit el senyor Barceló, i amb tota la raó, gràcies a aquesta Conselleria hem perdut un sector estratègic importantíssim, bàsic en aquest país. Un sector que sempre havia set català, el sector elèctric, ara ens trobem que ja no el tenim. I d'això se'n diu «nacionalisme».

En sap alguna cosa, el conseller, també, d'això dels comptadors, que hi han comptadors elèctrics que resulta que marquen un consum que realment no existeix? En sap alguna cosa d'aquest abús que sembla ser que hi ha a la companyia? Perquè, és clar, un govern responsable el que faria és enviar corrents i de pressa tècnics a verificar si és veritat o no, això dels comptadors. Ja corren pel país quantitat de tècnics mirant els comptadors dels pobres consumidors que estan ja, diguem-ne, avesats a això, vull dir, avesats a aquests abusos? Fent una caricatura del que es deia abans quan la gent estava en una posició personal catastròfica, que deien «aga-

fats pel morro, perseguits per la justícia, avorrits de pare i mare i deixats de la mà de Déu», doncs, bàsicament, els consumidors catalans es podrien trobar en aquesta situació.

No veiem que el pressupost atengui la nova Llei de turisme, aquesta nova Llei de turisme que és incapaç de donar solució als recursos que necessiten els ajuntaments, que són els que, realment..., els ajuntaments, les associacions i les entitats que fan turisme real en aquest país. Ens trobarem davant d'una Llei de turisme que no contempla la transversalitat, això és un problema molt greu. Com deia el senyor Ferrer, el catalanisme, que sempre havia set sinònim d'innovació, d'eficàcia, d'eficiència, de modernitat, d'avantguarda, tot això, en el pressupost d'aquesta Conselleria, podem veure que és exactament al revés, perquè l'actitud del conseller és realment paquidèrmica en aquest aspecte, és una actitud impermeable a qualsevol suggeriment, impermeable a qualsevol iniciativa. Jo diria que és una Conselleria que va fent, i en un tema tan important de producte interior brut, com ha dit el senyor Ferrer, aquesta Conselleria hauria de ser una conselleria activa, dinàmica, que promocionés, que protegís i, sobretot, que donés eines als emprenedors per fer tirar endavant el país.

També ens trobem que aquesta Conselleria no fa exactament el que ha de fer. Ja no parlem de l'arbitratge, l'arbitratge em sembla que és una qüestió realment que clama el cel, de jutjat de guàrdia, el fet que no siguin actors actius el conseller, la Conselleria, de tot el que està passant entorn al xarxat de banda ampla, per exemple, de la igualtat d'oportunitats, que això afecta la competitivitat de les empreses. I si el senyor Pujol li va dir al conseller que el sector elèctric era un dels responsables que les empreses perdessin competitivitat, imaginin-se vostès, ara amb les noves tecnologies que és el que no passarà! I això no afecta només el ram del turisme i la indústria, afecta també el comerç i afecta, evidentment, també el consum.

El cas d'aquest augment, que ja ha dit el senyor Barceló que es deu, bàsicament..., aquest augment pressupostari que té la Conselleria, que es deu, bàsicament, i únicament i exclusivament, a l'impost comercial, un impost que aquí ens hem de posar la medalla tots, i Esquerra Republicana en primera línia, gràcies a aquest impost veiem aquest augment..., però tornem a dir que aquesta Conselleria està molt per sota d'altres conselleries i quant a la seva connexió en aquest món de la modernitat i la innovació, del progrés que volem al nostre país.

Per tant, nosaltres, evidentment, atesa aquesta radiografia pressupostària que no ens permet ser gota optimistes quant al fet que hi hagi una acció pública de promoció industrial, comercial, turística, evidentment, votarem a favor d'aquesta esmena de retorn, i si poguéssim retornar el conseller de la Conselleria també ho faríem.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Per Iniciativa per Catalunya - Verds té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyores diputades i senyors diputats, sabem que no és obligatori, pels procediments del Reglament del Parlament, que els consellers, quan es discuteixen, diguem-ne, les seves partides, partides del seu Departament, hi siguin. Aquesta responsabilitat recau en el que podríem anomenar els «diputats replicants», que donen la seva opinió, amb més o menys satisfacció, per part del que parla abans.

Però és un fet que hi ha una diferència antropològica, visible, entre el conjunt dels consellers i el nostre conseller Subirà. Ahir hi havia, durant el debat, el conseller del ram, diguem-ne, i, de tant en tant, el conseller Homs. Avui no hi és, el senyor Subirà, i és tan estrany com si representéssim *Il barbiere di Siviglia* sense el Fígaro. Això seria, òbviament, una mica estrany. Si canta Maria Callas, si canta Luigi Alva, hi ha de ser, també, el Tito Gobbi. No hi és, el senyor Tito Gobbi, aquí entre nosaltres, sempre parlant metafòricament.

Jo crec, en qualsevol cas, que és de justícia constatar l'estabilitat de la Conselleria d'Indústria, Comerç i Turisme, l'estabilitat i la coherència, perquè l'any passat ocupava el número tretze, i aquest any, també, el número tretze. L'any passat el percentatge del total de la suma en relació amb el total de totals del pressupost de la Generalitat era l'1,5, ara és l'1,1. Bé, no hem de ser molt picallosos, tampoc és molt, però és menys, i és per això que, fent referència a la intervenció que feia ahir, sembla que estem en un departament suburbial, en un departament, més o menys, com el Somorrostro, en uns moments –l'antic Somorrostro–, en què la *city* de Barcelona ha canviat d'estètica, el Somorrostro no és el que era, afortunadament, però el Departament d'Indústria, possiblement en un afany de zel, s'ha fet del Somorrostro, està al suburbi.

I és, efectivament, un departament que no és sobirà, sinó que és subaltern amb relació a una sèrie de poders, com després diré en el transcurs de la meua intervenció. De manera que, senyores diputades i senyors diputats, aquest 1,14 és una xifra que invalida la utilitat del conjunt de les partides i fa invàlida, també, la política d'aquest Departament, precisament en una situació –ja ho deia ahir també: per aquest agermanament entre Treball i Indústria, encara que sigui per qüestions de xifres–, un canvi de cicle, que ja s'ha dit per part dels diversos companys que han intervingut, i un canvi de mutacions, tecnològic, que jo he qualificat en diverses ocasions que estem en una situació d'innovació - reestructuració. I és precisament això, aquest canvi de cicle, aquest nou cicle i aquesta situació d'innovació - reestructuració... Perquè l'oferta que s'ha dit diverses vegades de debatre la qüestió industrial és una oferta absolutament necessària, de país. Perquè, més o menys hem debatut coses de turisme, més o menys s'han debatut coses de comerç, de manera molt incompleta, de manera molt fragmentària, etcètera, però de la qüestió industrial no hem debatut mai. I s'ha dit, tanmateix, que estem davant d'uns pressupostos socials; «socials i requetesocials», deia el conseller Homs.

Bé, la gent que treballa a les indústries –2,7 milions de persones–, la gent que treballa al món dels serveis, del

turisme, del comerç poden jutjar aquestes partides, «amb aquest fort contingut social», que deia el senyor conseller. Perquè és obvi que Catalunya encara té una indústria importantíssima, forta, que compta, afortunadament, amb un turisme importantíssim i que disposa d'un comerç amb totes les seves diversitats molt representatiu. I bé, i ens trobem amb la perplexitat –això sí, amb la coherència i l'estabilitat– d'aquest pressupost de barraqueta.

En definitiva, dit curt i ras, o és una presa de pèl aquest pressupost o és quelcom de pitjor. Perquè no és que jo estigui fent aquí la meua tasca com es dirà després que «és clar, el diputat o els diputats de l'oposició han d'escenificar la seva perversa actitud contra tot, la seva actitud sistèmica i sistemàticament contra tot», no, no, és que estem parlant –«con lo que está cayendo», que deia ahir– de l'1,14 del pressupost. És molt greu això, i a partir d'aquí, a partir d'aquesta premissa major, quina necessitat tinc jo d'escalfar-me el cap discutint la resta dels números –que ho faré també.

És per això pel que, amb aquesta coherència, amb aquesta estètica, amb aquesta cacofonia dels pressupostos, nosaltres votarem en contra i demanem interessadament, en bé del país –no pas amb relació a les apetències perverses de l'oposició del meu Grup, Iniciativa per Catalunya - Verds–, la retirada, perquè es facin els números millor, amb *majorem gloriam* del Govern i amb major utilitat per al poble de Catalunya.

Ara bé, aquests números poden ser suficients per continuar, això sí, amb el tossut costum d'externalitzar tots els grans problemes al Departament de Treball, i també, pot ser suficient per consolidar el gradual desfament d'infraestructures industrials i de serveis amb altres comunitats autònomes. Un botó de mostra: la regió de Madrid té 1.326 quilòmetres soterrats i nosaltres comptem amb la raquítica quantitat de seixanta quilòmetres lineals. No hi ha cap dubte, o el conseller no en té ganes o no pot o no vol. *Chapeau*, al senyor Ruiz Gallardón per la seva gestió, almenys en aquest cas que jo sàpiga. A mi, *no se me caen los anillos*, de felicitar quan les coses van bé. No hi ha dubte que el conseller no en té ganes. Per què? Perquè no és sobirà, és subaltern i amb una convergència d'interessos amb els sectors –«convergència», utilitzat en el sentit etimològic de l'expressió, no pas en el sentit que es podria atribuir-me de manera perversa–, en el sentit etimològic.

Diem amb tota la raó del món que Catalunya ocupa un lloc destacadíssim, de primer ordre, en el turisme mundial; el sisè lloc, si fóssim diguem-ne un tradicional estat - nació. La contrapartida a això que estem debatent, amb les qüestions industrials i de comerç –torno a repetir–, és l'infumable percentatge de l'1,14 del lloc número tretze del cartipàs del pressupost general. Però una cosa sembla clara, és a dir, si els números del Departament són d'aquesta manera, hem de parlar, a més de la coherència del conseller Subirà i de la redundància amb relació a l'any anterior, que no és un pressupost imposat. Perquè és obvi, al conseller Subirà se li pot dir el que sigui, sempre amablement, educadament, que és el que jo faig sempre amb ell, però no se li pot dir, òbviament, que és una persona sense influència. Té el pressupost aquest perquè vol.

I amb un turisme importantíssim aquí, a Catalunya, però, em fa l'efecte, a mi, no sé si a vostès –i és una tapa que deixo aquí per algun dia debatre aquestes coses–, amb un model que els turistes que vénen aquí, a casa nostra, no saben en quin país estan.

És curiós, vas a França, els barrets de Jorge Negrete no hi són, ni a Itàlia, i aquí els turistes, Jorge Negrete, amb els seus barrets mexicans, amb una confusió que jo crec que no saben en quin país estan. I això provoca..., no estic parlant d'un turisme identificador, no estic parlant... Estic parlant d'una concepció, diríem, no etèria, d'una concepció no explicada suficientment per les moltes i moltes sucursals que tenim a l'estranger, via Consorci de Turisme.

Ara bé, aquestes partides sí que disposen dels suficients números i recursos per mantenir l'escandalosa situació financera de la Cantina de París i de la «cort dels miracles» del Consorci de Turisme. La Cantina de París és la Maison de la Catalogne, i no sé per què, quan parlo de la Cantina de París, pensen que és una expressió despectiva. (*Veus de fons.*) No, no, la paraula «cantina» és una paraula tan noble com pot ser «maison» i més nostra. «Maison» és un gallicisme que està fora de la normalització lingüística del nostre país i jo proposo que es digui «la Cantina de París», i així estarà més normalitzada.

En efecte, aquestes partides sí que podrien donar per continuar sufragant els continus dèficits de la Cantina de París, que són 226 milions 617.548 pessetes en quatre anys. I disposa també, amb aquestes partides, de seguir els acords financers d'ampliació i reducció de capital a la Catalunya Promotion Service i altres coses rares. I això pica en la votació del Consorci de Turisme més d'11 milions i mig, d'una banda, i de 601.000, d'una altra, i ja per continuar finançant... –estem parlant d'euros.

La Cantina de París, senyories, és un pou que s'ho menja tot, i el que li fiquin dintre. I és veritat o no és veritat que la Cantina té un dèficit dinou vegades superior al de les seves germanes de Moscou, Kíev, Riga, Hèlsinki i les altres? No importa, perquè aquí disparem amb la pólvora del poble, amb aquests impostos que diu el senyor conseller Homs que no pujaran mai. I he dit la sucursal d'Hèlsinki, senyories, que és possiblement famosa per la impressionant quantitat de finlandesos que vénen aquí, a les nostres costes –qui no coneix un turista finlandès o una turista finlandesa?–, doncs, tenim la sucursal allà, a Hèlsinki, perquè és, diríem, un nivell de fluxos turístics cap aquí, a Catalunya, impressionant.

El senyor conseller Subirà, l'any passat, ridiculitzava l'estudi econòmic –jo tenia també aquí apuntat «senyor conseller Subirà»..., no hi és–, doncs, el senyor conseller Subirà, l'any passat, ridiculitzava l'estudi econòmic de la Caixa de Catalunya, que era l'Informe de tardor de la Caixa de Catalunya, i ho va comparar de manera festiva amb les campanyes de promoció de vendes de El Corte Inglés. Bé, doncs, el que va dir aquell Informe no solament s'ha complert –malauradament, per a nosaltres– el canvi de cicle, el ralentiment, la recessió, el que vulgueu, sinó que s'ha agreujat encara més la situació. I què està succeint? Grans, profundes reestructuracions industrials, desacceleració, ralentiment, correcció a la

baixa de totes les previsions triomfalistes. I bé, doncs, tota la situació, diríem, que recordava ahir per als diputats i diputades que no hi eren, que un informe de la UGT parla que en els últims mesos s'han perdut a la vora de trenta mil llocs de treball, no pas via reconversions de l'aeronàutica, no, no, dels sectors tradicionals. Bé, el conseller Subirà podria dir: «I a mi què? Jo, el que arriba al meu Departament ho externalitzo a Treball i *con su pan se lo coma*.

Bé, davant d'aquesta situació de canvi de cicle, com dirien els analistes independents i els estudis més prestigiosos i les institucions internacionals, aquí se'ns presenta per aprovar aquesta xifra estrafolària de l'1,1% del pressupost d'Indústria, que és el percentatge amb relació al global, en aquesta fase d'innovació-reestructuració que deia. Ara bé, en una cosa el conseller té raó, i és que amb aquestes partides, evidentment –això, ja ho dic jo–, es poden fer tot tipus de martingales, tot tipus de cofis-i-mofis per fer quatre ajudetes a comarques amb declivi demogràfic, això sí, sense control per part del Govern, sense control per part del Departament.

I dic això, perquè l'altre dia preguntava al senyor conseller quin havia estat el nivell d'inversions, d'ajudes a la comarca del Berguedà, i una de les moltes qüestions i interrogants que jo li feia era: «Quin control hi ha amb relació a aquests quaranta llocs que s'han creat en deu anys?» I diu: «No, no, no hem portat cap control, això no és cosa nostra.» «Expressis verbis» és el que diu la resposta. Una resposta que correspon, òbviament, al tarannà, a la cultura del conseller Subirà.

No voldria ser insidiós, però amb aquest 1,1%, què es pot fer? Perquè el conseller, òbviament, és espectacularment imprevisible. Vostès recordaran que quan un servidor li va demanar que fes un gest estètic i ètic, com ho va fer el Govern Jospin amb relació a la Marks & Spencer, molt orgullós ell va contestar que va dinar amb la direcció de la Siemens. Curiosament no ens va dir a quin acord havia arribat ni què havia menjat ni qui havia pagat aquest dinar, però havia dinat, òbviament, amb la direcció de la Siemens.

En definitiva, aquest Departament d'Indústria que nosaltres contestem, i el conjunt de les seves illes adjacents, és pura quincalla. És un *welfare* quincalla, amb l'excepció del *welfare* empresarial per a les elèctriques, que sucaran de ben segur, però no per dignificar les línies al servei de la gent, particulars, comerços, indústries, etcètera, sinó per enfortir el volum de beneficis de FECSA. El senyor Pere Vigo s'interrogava fa un moment amb relació a un assumpte que, a mi, m'ha colpit i que és, bé, segons estudis seriosos que ha donat la premsa, que el 80% dels comptadors de Catalunya facturen més. Bé, però, què passa?, i l'activitat inspectora? Però, clar, l'activitat inspectora porta des d'Indústria, Consum i Comerç quatre anys baixant les seves activitats, baixant no la seva activitat professional, que és digníssima, sinó els recursos, etcètera. Bé, i què passa ara amb això? Per això deia «convergència d'interessos», sempre utilitzant la paraula «convergència» en el sentit etimològic.

Senyores diputades i senyors diputats, tampoc he sabut trobar partides dignes per al moviment cooperativista,

per a les societats anònimes laborals, tant si són industrials, de serveis o de comerç. I és que, encara que aquest món del cooperativisme està a la vora del 6% del producte interior brut català, que és una xifra respectable, seria més o menys la meitat del turisme, amb tot el que hem dit abans del turisme, malgrat tot això, el *leadership* d'aquestes empreses i d'aquests moviments mai ha estat escoltat o insuficientment escoltat. Quina és la raó? Doncs, òbviament, que, com que és una economia que no acaba de ser l'economia capitalista, *sensu stricto*, que el senyor conseller té al seu cap, doncs, la considera una economia suburbial, una economia no digna i no necessitada dels estímuls per part de la via pressupostària del Govern.

De manera que, senyories, estem amb uns números que a mi em sap molt de greu contestar-los, perquè jo crec que l'autoritat de la política és establir una forta connexió sentimental i eficaç amb la gent, i d'aquí no surt absolutament res. I és un document que tampoc aborda el que podríem anomenar «els quatre mecanismes de fre» que té l'empresa catalana –i l'empresa espanyola també, però l'empresa catalana–, que són: la innovació tecnològica, el preu dels serveis a les empreses, la precarietat laboral i la sinistralitat, per fer una empresa, un centre de treball, en les seves tipologies diverses, més innovada, més eficaç, més activa, més competent, amb els seus drets socials simètrics amb tot això. I és obvi: el Pla d'innovació que deia el senyor Barceló, aquí no el veiem, precisament amb el dèficit d'innovació tecnològica que Catalunya té per ser una potència capaç de competir en aquest món de la interdependència.

Per exemple, ahir el conseller Homs ens va donar la maqueta famosa *made in China*. Estupend! Doncs, no ho critico, això. Estic parlant que fins i tot un *chirimbolo* que ve de la Xina ens entra aquí. Què vol dir, això? Que, com que estem a Catalunya, doncs, és més barat, o bé que aquí no som capaços de trobar una xarxa tecnològica a l'altura de les necessitats, de les necessitats de l'eficiència, de competència, de competitivitat que nosaltres necessitem per competir amb el món.

Acabo contant-los una anècdota que el meu pare m'explicava de petit –amb relació al senyor Subirà. Diu que el primer ministre anglès –ara no recordo quin–, als anys quaranta i escaig, després de la Segona Guerra Mundial, va anar a l'Índia, i portava ja un mes sense tornar a Anglaterra. I aleshores, a la cambra, algú li va preguntar: «Se sabe cuándo vendrá el señor primer ministro y para qué?» Doncs, jo també em demano: se sap quan vindrà el senyor Subirà i per què?

Gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

(*Aplaudiments en un sector de la cambra.*)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Eudald Casadesús.

El Sr. Casadesús i Barceló

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la meua intervenció es referirà als àmbits de la indús-

tria, l'energia i els seus respectius organismes autònoms, i deixaré la resta per a la senyora Trinitat Neras.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

Bé, després d'escoltar els intervinents, els temes que els preocupen, jo diria que, pel que fa a aquest tema concret dels temes que els preocupen, doncs, tenim, moltes coincidències, especialment amb el senyor Barceló, algunes –menys– amb el senyor Ferrer, i no massa, la veritat sigui dita, amb la intervenció del senyor López Bulla.

Per exemple, el senyor Barceló ha parlat d'un conjunt de temes: ha parlat, doncs, del Pla d'innovació; ens ha parlat de l'Idiada, del Pla de l'energia, del Copca; ens ha parlat que estava preocupat perquè en un canvi de cicle econòmic, doncs, creu que no estem posant els elements per resoldre els problemes estructurals que té la indústria catalana... En definitiva, el que preocupava el senyor Barceló en conjunt era..., crec que ho ha fet servir molt bé amb una paraula que és «l'entorn», que a nosaltres també ens preocupa molt, en definitiva. I després ha dit un parell de coses; diu: «Bé, esperem, quan tinguem la responsabilitat, doncs, nosaltres, d'aquí a uns anys, de canviar-ho». Jo estic segur que vostès, aquesta responsabilitat, doncs, no la tindran. I d'altra banda també feia esment, molt per alt, de les ànsies de sortir als mitjans de comunicació; això és un denominador comú, jo diria, de totes les forces polítiques, no és cap singularitat de ningú, eh?

Al senyor Ferrer el preocupava, doncs, també el tema de les noves tecnologies. Parlava de les ideologies, que era un pressupost sense ideologia, sense filosofia; jo li demostraré que nosaltres, com a mínim en aquests pressupostos, hi ha tres eixos molt clars que volem defensar. Parlava també d'uns indicadors, que no hi ha indicadors, com que no tenim indicadors no sabem si el que fem ho fem o no ho fem bé; jo li donaré un conjunt d'indicadors que crec que li permetran adonar-se que sí que estem orientant les coses bé. El preocupava també el tema de la difusió industrial a Catalunya; jo penso que aquest és un aspecte que contempla el pressupost, com també després li explicaré. Per tant, allò que li deia: que aquí coincidim en les preocupacions.

I també deia: «Home, donar feina i treball arreu, és a dir, creiem que aquest pressupost hauria de fer un esforç per aconseguir que en el conjunt del territori de Catalunya, doncs, es doni feina.» Doncs, miri, jo volia començar amb unes paraules, a l'hora de defensar aquest pressupost, que podien semblar una obvietat, però, com que vostè ho ha dit... Jo anava a dir: aquests són uns bons pressupostos, perquè contribueixen a portar més feina, progrés i benestar als ciutadans de Catalunya. Sembla que hàgim tingut, doncs, allò, una relació mental a distància, que haguéssim volgut dir les mateixes coses, no?

També el preocupava una cosa molt anecdòtica que era el tema de la JNC. Bé, jo tinc bastant coneixement, també, de les JERC, potser d'un àmbit més local, i li puc dir que, d'ambient emprenedor, almenys el que jo conec de les JERC, molt poc –molt poc.

Bé, quant a en López Bulla, jo no puc, senyor López Bulla, estar d'acord amb les seves intervencions quan diu que aquest és un pressupost de barraqueta o quan diu que és un pressupost de pura quincalla. Jo no li criticaré tot el que vostè ha dit, però, en això, per descomptat que no hi estic gens d'acord, perquè..., bé, perquè precisament intentaré demostrar que no és així. I, a més a més, sí que com a mínim tenim un parell de coincidències: a vostè el preocupa el tema del reequilibri territorial, a nosaltres també –jo crec que, com després diré, se n'ha de fer una bona valoració, de la tasca que s'està fent, any darrere any, i que es plasma en els pressupostos, per fer una bona acció en el camp del reequilibri territorial–, i el preocupa també el Pla d'innovació, que veig que aquesta és una preocupació compartida per tots els intervinents i que a nosaltres també ens preocupa, i, per tant, com que ens preocupa, en el pressupost també, com intentaré demostrar, s'hi reflecteixen, doncs, partides que intenten apuntar en aquest sentit.

Bé, dit això, doncs, crec que és bo remarcar quins són els tres eixos principals que es prioritzen en aquests pressupostos per part dels pressupostos que s'han presentat d'Indústria, i són tres.

El primer, i molt important, continuar treballant per la millora de la competitivitat de les empreses comercials. Aquí el senyor Barceló ha dit una cosa que jo comparteixo; diu: «Home» –ho resumiré–, «hem de millorar l'entorn.» Nosaltres hi estem d'acord, però millorar l'entorn vol dir, des del nostre punt de vista, millorar els factors de competitivitat, i home, doncs, jo crec que molts dels factors de competitivitat que ajuden a millorar l'entorn..., la seva millora queda clarament reflectida en les partides pressupostàries que hi ha en aquests pressupostos, perquè, en definitiva, si millorem els factors de competitivitat, millorarem la competitivitat de les empreses, i si les empreses són competitives, veurem també que són capaces de competir en els mercats exteriors, per tant, vol dir vendre molt més del que es compra. Aquesta dada també després la hi donaré.

Per tant, doncs, els tres eixos d'actuació prioritaris són: millorar la competitivitat, però posant un èmfasi especial en el Pla d'innovació, que va ser presentat, com vostès saben, en aquest Parlament, i jo crec que, a més a més, doncs, tothom va reconèixer que era un bon pla d'innovació, i també, continuar actuant en un aspecte que creiem que és molt important, malgrat que s'ha millorat molt, que és tot el tema de la internacionalització; el segon eix és incidir en les polítiques de reequilibrament territorial, i el tercer, endegar –també s'ha dit aquí– el desplegament del Pla de l'energia a Catalunya en l'horitzó del 2010, que, com vostès saben, també va ser presentat en el Parlament, i nosaltres també compartim la necessitat, doncs, que aquest Pla sigui més debatut, tant en el plenari com en les comissions, perquè creiem que és important.

A aquests tres eixos, evidentment, doncs, els intenten donar resposta aquests pressupostos, uns pressupostos que creixen un 15,3% pel que fa a la Direcció General d'Indústria i Energia, un 33,2% a la Direcció General d'Energia i un 75% a la de Comerç, que, com vostè també ha dit, conté, doncs, el Copca, conté part del que és el comerç interior, i també el que és la tasca d'inter-

nacionalització de la nostra economia. Per tant, nosaltres creiem que amb aquests increments es pot fer front a aquests tres objectius que jo ara els marcava.

Per exemple, parlem de la indústria. La indústria, vostès saben que porta trenta trimestres seguits creixent; que l'increment acumulat de la inversió industrial ha set, els últims sis anys, en termes nominals, d'un 102%, la qual cosa demostra que aquesta és una evolució consistent i que compta amb una elevada confiança per part dels inversors. Coincidim amb vostès –i per això s'hi reflecteix en aquests pressupostos– que la innovació és el repte més important que han d'afrontar les empreses en aquest tombant de segle. És per això que es va presentar el Pla d'innovació, i és per això que aquests pressupostos incideixen en els cinc eixos principals del Pla d'innovació, com són: el foment de la gestió de la innovació entre les empreses, la promoció de la subcontractació de tecnologia mitjançant la consolidació d'un autèntic mercat tecnològic a Catalunya, el foment de creació d'empreses de base tecnològica, la promoció de les tecnologies de la informació i comunicació entre les empreses i el foment del *manufacturing* i la logística avançada com a fonts d'innovació de processos, que són, diguem-ho d'alguna manera, els cinc eixos principals del mateix Pla d'innovació que es va presentar aquí. Per endegar aquest Pla d'innovació, doncs, s'hi destinen 2,58 milions d'euros més, és a dir, un conjunt de 7,26 milions d'euros en el conjunt del pressupost.

Hi ha hagut una intervenció també, del senyor Ferrer, que era una preocupació que tenia, i deia: «Home, aquí hauríem de treballar tot el tema del capital de risc.» Bé, aquest pressupost preveu també un projecte de creació del fons capital de risc, però adreçat a unes empreses molt concretes, que són les empreses amb base tecnològica. Aquí, en aquests moments, doncs, en aquest pressupost hi ha una dotació de 3 milions d'euros per fer front a aquesta preocupació que vostè té, però, hi insisteixo, en aquelles empreses que tenen una base tecnològica. I alhora, també, doncs, aquest pressupost contempla uns ajuts per ajudar a donar suport a la xarxa de centres a la innovació.

És un pressupost, aquest, que continua apostant també, encara que no es digui, encara que els hagi marcat aquests tres eixos principals, continua apostant per la qualitat i la productivitat, per la iniciativa financera i per la captació d'inversió estrangera, també especialment pensant en la captació d'inversió estrangera en aquells projectes, naturalment, de base tecnològica, que també semblava que era una de les preocupacions que tenia el senyor Barceló.

Aquest és un pressupost també, en allò que parlàvem d'incidir sobre l'entorn, i concretament, dins de l'entorn, en el tema dels serveis... Home, senyor Barceló, el Laboratori General d'Assaigs, l'Idiada, són empreses –diguem-ho així– de serveis que el que pretenen és millorar l'entorn; bàsicament, quan es varen posar perseguir aquest objectiu, i a més a més nosaltres creiem que l'estan aconseguint. El Laboratori General d'Assaigs, per exemple, enguany ja ha de portar 301.000 euros menys que l'any anterior. Què vol dir, això? Que el Laboratori General no només genera fons

propis, sinó que, alhora, aquests que genera ja li permeten cobrir no només les despeses corrents, sinó que també li permeten començar a cofinançar inversions que té programades, no?

L'Idiada. Home, miri, l'Idiada, al pressupost d'enguany, té una participació de 4,50 milions d'euros, i bàsicament aquests milions es destinaran a cinc projectes: la pista de confort; l'acreditació del laboratori de xoc com Euroncap; el desenvolupament de sistemes de seguretat activa; la xarxa europea de vehicle Passive Safety Network, i la cambra climàtica per fatiga i envel·liment accelerat de vehicles.

Permeti'm també que parli una mica d'un altre factor de competitivitat que és molt important i que va també en la línia de les preocupacions que tenia el senyor Barceló, que és l'àmbit de la internacionalització. És a dir, jo crec que hi ha una dada que és espectacular a Catalunya i que, per tant, vol dir que, home, que les coses es van fent bé des d'un punt de vista industrial, perquè si no aquesta dada no seria possible. Si les vendes a l'exterior l'any 1990 eren de 1.336 milions de pessetes, ara –avui no: l'any 2000– aquestes vendes a l'exterior han passat a ser de 5,54 bilions de pessetes. I, a més a més, hi ha unes disset mil empreses que tenen alguna activitat exportadora. Per tant, vol dir que això demostra que com a mínim hem sigut capaços d'atacar bastant bé un problema d'aquells que a vostè el preocupen, que en deia «estructurals». És a dir, tenim disset mil empreses que tenen alguna activitat exportadora en aquests moments.

Hi ha un altre aspecte molt important que crec que ha de merèixer l'atenció del senyor Barceló, també: que en el sector exterior hi ha hagut un canvi estructural molt important a Catalunya, que és que en aquests moments les inversions industrials transfrontereres han experimentat una evolució des d'una posició de receptor net d'inversió estrangera a una altra de remitent net. Jo crec que això també és un bon símptoma, un bon indicador. El senyor Ferrer demanava indicadors: aquests..., n'hi acabo de donar dos bons indicadors que jo crec que demostren clarament que la política de reforçar, de crear un entorn favorable per a la consolidació, el creixement de les empreses comercials i industrials de Catalunya s'està fent molt bé.

Una dada, també, un altre indicador: la inversió industrial catalana a l'estranger representa el 47% de la inversió industrial a l'estranger de conjunt d'Espanya. Una altra dada, uns altres indicadors que demostren que les coses s'estan fent bé. Si l'any 98 teníem identificades 106 multinacionals catalanes, amb l'actualització que s'està fent d'aquest estudi, enguany ja són..., perdó, no, amb dades del 2000, ja en tenim 164 i tenim ja 367 establiments que tenen centres productius a l'exterior.

Per tant, aquest, creiem que també és un bon indicador que ens fa veure que la política que s'està fent des del Departament d'Indústria als últims anys és un bon..., un bon..., una bona política. Dir, però, que nosaltres creiem que s'ha de continuar avançant molt –i ara estava parlant de l'aspecte de la internacionalització– en aquest camp.

Com vostè coneix, senyor Barceló, el 2001, el maig del 2001, es va presentar el Pla estratègic del Consorci, del Copca, per al període 2001-2004, i aquest Pla dibuixava les línies bàsiques a seguir, doncs, per aquest Consorci en aquest període de temps que li deia. Bé, entre les línies que es destacaven aquí..., era que aquest és un pla ambiciós, aquest Pla estratègic, que pretén que hi hagin, doncs, en aquest període de temps 20.000 empreses exportadores, que hi hagin 300 multinacionals catalanes i que el 100% de les empreses exportadores tinguin presència a Internet i el 50% hi incorporin sistemes transaccionals. En aquests pressupostos es posen recursos per avançar en aquest Pla estratègic consensuat del Copca perquè creiem que aquest sí que és un factor de competitivitat fonamental per a les empreses industrials i comercials de Catalunya.

Bé, han parlat també del tema..., de l'àmbit de l'energia. Jo aquí..., després faré un comentari final sobre tot el tema que han dit del sector elèctric, perquè, aquest, hem de convenir –convenim–, tots, que és un sector estratègic també per al futur desenvolupament industrial i comercial de Catalunya. Però dir-los simplement que en l'àmbit de l'energia bàsicament els pressupostos d'enguany ataquen dos –dos– eixos fonamentals que són el programa de reequilibrament energètic de Catalunya i el Pla d'eficiència energètica i energies renovables; que, com vostès saben, aquestes línies s'emmarquen dins del conjunt d'accions necessàries per endegar el Pla de l'energia a Catalunya a l'horitzó de l'any 2010, del qual molts de vostès han fet esment.

I dintre d'aquest programa de reequilibrament energètic de Catalunya tindrem dues línies d'actuació prioritàries que seran el Pla d'electrificació rural i el Pla de gasificació de Catalunya, bàsicament amb dos objectius molt clars: el primer, perquè hi ha hagut..., hi ha un canvi en la línia d'ajuts d'aquest Pla d'electrificació rural que el que pretén és, enguany, doncs, acabar ja amb tots els problemes d'electrificació rural de Catalunya; i el Pla de gasificació el que pretén és que, després d'aquesta actuació, el 97% del territori de Catalunya, doncs, tingui gas, la qual cosa representa una cosa que sempre preocupa el senyor López Bulla, que és una millora evident, doncs, de les condicions mediambientals, perquè ja sap, doncs, que el gas és un combustible, doncs, que és molt menys contaminant que altres, i, per tant, suposo que vostès aplaudiran aquesta línia del Govern, i que alhora, doncs, pretén això: actuar dins del que nosaltres ens preocupa, que és l'equilibri territorial, perquè volem que aquesta gasificació es dispersi en el conjunt del territori de Catalunya.

Bé. Bàsicament aquesta és la intervenció que jo els volia dir. I, ja només per acabar, els he dit que faria..., que faré dos esments. Un, al tema de la preocupació per..., pel tema de l'energia elèctrica, aquest problema que vostès diuen que hi ha a Catalunya i que nosaltres, doncs, compartim en part que és veritat; i l'altre, per allò dels «problemes estructurals», que deia el senyor Barceló, que es necessitaria, doncs, fer un debat a fons sobre aquells..., vostè proposava cinc eixos, jo crec que n'hi podrien haver alguns més, o se'n podrien agrupar alguns..., però en qualsevol cas jo penso que és important el que ha dit; ho compartim.

Però, bé, sí que així, molt ràpid, el que vostè ha dit..., ha parlat de qualificació, ha parlat de la formació professional. Vostè, senyor Barceló, que és una persona que parla, doncs, amb empresaris, perquè ens ho ha dit aquí –pel càrrec que té a l'ombra, doncs, segur que ho ha de fer–, segurament que també coneix que hi ha un cicle de formació professional que està experimentant un gran creixement i una gran millora, que són els cicles formatius de grau superior. I penso que això demostra que anem en el bon camí també, que hi ha coses a millorar però que anem en el bon camí: els cicles formatius de grau superior estan experimentant un gran..., un gran camí.

El preocupava el pes de les multinacionals. D'acord. Però també li he donat unes dades que permeten albirar que anem en una bona direcció, que és aquest increment que hi ha en les multinacionals a nivell, doncs, de Catalunya: l'any passat ja en teníem 136, amb 300 que ja tenen centres productius a l'estranger.

El preocupava l'especialització en la fabricació i també el pes de la innovació i de l'R+D. A nosaltres, aquest també és un tema que ens preocupa. Aquest any... –ja li ho vaig dir l'any passat, li ho torno a dir– ens preocupa tant que aquest Govern, doncs, va crear una..., el Govern de Convergència i Unió va crear, com vostè sap, doncs, una conselleria específicament, doncs, per a temes d'universitats –per descomptat–, de recerca i de societat de la informació. Per tant, miri si li donem importància. A més a més, una conselleria, doncs, que té una molt bona relació amb la indústria i que estan seguint, doncs, unes polítiques transversals –jo crec– molt coordinades que permeten treballar a fons aquest tema estructural que, a vostè, el preocupa, que és avançar en el tema de la innovació i avançar en el tema de la recerca i el desenvolupament.

Bé, bàsicament, doncs, aquests són els temes que jo volia comentar i, per tant, doncs, per acabar dir-los, a tots vostès, que aquests, per nosaltres, són uns pressupostos que compleixen..., que preveuen avançar en els objectius que els hem marcat, i que el Govern s'ha marcat, que s'han prioritzat, i que, per tant, doncs, nosaltres creiem que són uns bons pressupostos, i, per aquest motiu, com és obvi, no donarem suport a les esmenes a la totalitat que han presentat els grups d'Esquerra, d'Iniciativa i del PSC - Ciutadans pel Canvi.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Casadesús. També pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Trinitat Neras.

La Sra. Neras i Plaja

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, bé, com molt bé ha dit el meu company senyor Eudald Casadesús, jo defensaré, faré el torn el contra de les esmenes a la totalitat del Departament pel que fa als temes de consum, comerç i turisme.

Bé, dir que el conseller es troba fora, de viatge, però s'apiguen que aquesta diputada que els parla també la-

menta la seva absència avui aquí, en aquesta cambra, en el debat d'aquests pressupostos.

Després d'escoltar les diferents intervencions dels grups, molt em temo que malgrat tots els esforços per defensar aquestes tres direccions generals, tots els esforços que pugui fer per defensar-les al millor possible, no serviran de gaire res donat els diferents punts de vista que he sentit dels grups parlamentaris que estan a l'oposició. Però me sentiria una mica acomplexada si pensés que només és en aquest Departament, ja que departament rere departament la tònica ha sigut sempre la mateixa per part de l'oposició.

Pel que fa a l'Institut Català de Consum, a mi em satisfà anunciar, doncs, que hi ha un increment important aquest any. En una direcció general i un institut català de consum sovint criticats per l'oposició dient que no hi havia polítiques de consum, em satisfà dir que el senyor Barceló hagi reconegut aquest increment del 25% que hi ha entre la Direcció General de Consum i Seguretat Industrial i l'Institut Català de Consum.

No parlaré..., hi ha tres grans projectes, i m'hi referiré molt per sobre perquè tampoc és que em quedi massa temps per parlar de tot el que jo volia parlar.

Hi ha un projecte de comarcalització, que s'endegarà en sis comarques concretes mitjançant convenis, doncs, amb els consells comarcals. Hi ha també una nova línia de col·laboració entre la Direcció General de Consum i Seguretat Industrial i les associacions de consumidors per tal de fomentar i donar suport a aquestes organitzacions que defensen els interessos dels consumidors. I està previst també realitzar una campanya de difusió a través dels mitjans de comunicació per tal de fomentar la seguretat de l'infant tant a la llar com fora de la llar. Aquests són els tres grans eixos que incrementen la política de consum que ve desenvolupant el Govern a més a més de la que ja normalment venia fent fins ara.

Pel que fa a l'àmbit de comerç. Curiosament, malgrat que el Pressupost té un increment molt notable –el meu company, ja, que m'ha precedit, n'ha parlat– del 75%, curiosament, dic, se n'ha fet poc esment, del tema de comerç; he sentit relativament poques crítiques en el tema de la Direcció General de Comerç.

Hi ha un pla –jo em referiré només al Pla de dinamització del comerç urbà per a l'any 2002– importantíssim per al sector comercial, i que s'ha vingut reclamant, que s'ha vingut portant a terme, però a mi em sembla que aquest any els recursos que s'hi destinen són importants, per destacar-los. En aquest Pla, hi ha un augment, hi ha un augment importantíssim de recursos propis, però també un altre, que ningú n'ha parlat tampoc, que és provinent de l'impost sobre... –vostè n'ha parlat, el diputat del Grup Socialista, el senyor Barceló–, l'impost sobre els grans establiments comercials, d'acord amb la Llei aprovada per aquest propi Parlament, que està recorreguda, però que el Tribunal Constitucional n'ha aixecat la suspensió; per tant, impost que de moment, es pot aplicar.

Per tant, a mi em sembla que 21,64 milions d'euros, 3.600 milions de pessetes destinades a la dinamització del comerç urbà no és una quantitat per passar-hi de puntetes. Em sembla important. Jo podria parlar, doncs,

de com es destinaran, en quins programes es destinaran, aquests diners, però no em quedarà temps per, després, parlar del turisme, que és un tema que a mi també m'apassiona bastant.

Finalment només dir que aquest és..., el tema, pel que fa al comerç, sempre és en la línia, en la mateixa línia del Govern d'una defensa clara del comerç urbà, fer-lo compatible amb altres formes de comerç existents al nostre país.

Pel que fa al turisme, sovint, quan sento les intervencions d'altres grups, del senyor López Bulla –que no el veig ara present aquí... (*Veus de fons.*) Se m'ha canviat de... (*Veus de fons.*) Senyor López Bulla, no em pensava trobar-lo a la drete... Senyor López Bulla, quan sento a parlar, evidentment, del turisme –i al senyor Vigo– sembla que no parlem del mateix país. Mirin, sovint, es parla del turisme, es critica la política de la Conselleria i es pinta una imatge distorsionada, diria jo, de la política de turisme.

Mirin, les dades sobre la temporada turística d'aquest any evidencien un increment del nombre de turistes del 2,3%, però, és més: hi ha hagut un augment significatiu dels ingressos de prop de l'11%. Per tant, això vol dir que estem incrementant el turisme de qualitat.

Durant els primers vuit mesos de l'any, Catalunya ha estat la primera comunitat autònoma de tot l'Estat receptora de turisme, per davant de Balears i de Canàries. L'any 2000 l'increment del nombre turistes va ser del 2,6% respecte l'any 99, que va ser un any que tothom va qualificar de molt bo. Per tant, les xifres evidencien que el nostre mercat turístic no ha perdut cap mena de competitivitat, no ha perdut cap mena de pes específic, malgrat la competència d'altres destinacions turístiques.

I tot això no passa perquè sí, senyors diputats, passa perquè hi ha un sector que fa un gran esforç de competitivitat posant les seves empreses en les millors condicions de qualitat, però també passa per una altra cosa: perquè hi ha un govern que se n'ocupa.

Mirin, fa pocs dies vaig assistir a una festa del sector turístic de la meua zona, de la Costa Brava centre, a un sopar que fan cada any després de la temporada turística, perquè, evidentment, no poden celebrar la seva patrona que és en plena temporada estiuenca. Per tant, en aquesta festa el director general de Turisme va fer entrega d'uns distintius de qualitat a diverses empreses. I em consta que n'hi ha moltes, d'aquestes empreses, que estan fent un esforç per posar els seus establiments al dia per tal de tenir també aquest distintiu de qualitat.

Per tant, jo els aconsellaria també que parlessin amb el sector turístic, perquè veurien què els diuen de com ha anat la temporada turística: la temporada turística ha anat bé, el turisme va bé i el turisme irà bé també la propera temporada. Tot això és mèrit de molts, no és mèrit només del Govern, però segur que no passa per atzar.

El senyor López Bulla deia –es referia a la identitat– si la gent sabia a quin país estava, quin país trepitjava, quan venia a Catalunya, i feia aquelles coses que sap fer tan bé el senyor López Bulla, quan deia: «Escolta, ens

trobem a les botigues aquells barrets mexicans, i això no passa a França, per exemple.» Però, és clar, senyor López Bulla, de veritat que vostè creu que també el Govern té la culpa que hi hagi alguns botiguers que venguin els barrets mexicans? Escolti, poder, en tot cas haurem de fer alguns cursets de sensibilització als propis botiguers perquè sàpiguen quins són els productes del nostre país i perquè els posin a la venda en lloc dels barrets mexicans.

L'any passat..., s'ha parlat també que el pressupost no contempla partides per als ajuntaments i que el pressupost..., i que la propera Llei de turisme, que ha entrat al Parlament i que debatrem, tindrem ocasió de debatre en aquesta cambra, no posa èmfasi en el tema del finançament dels municipis turístics. Senyor Pere Vigo, jo entenc que, a vostè, com a alcalde, és un tema que el preocupa, i a molts alcaldes, senyor Pere Vigo, perquè vostè sap que jo també estic a la costa i conec perfectament..., vostè no, però vostè està en un municipi que també és turístic malgrat ser de la muntanya, però jo estic a la costa i també conec els problemes dels municipis turístics. Per tant, la Llei de turisme contempla..., contempla uns articles –que ens els llegirem, els debatrem, els podrem esmenar, si cal– que realment vénen a donar un impuls econòmic o preferent als municipis turístics.

Però jo, és més, penso, a més a més –no penso: segur–, que aquest pressupost també contempla partides que formen part de les conclusions del Congrés de Turisme, i que jo d'alguna manera els les repassaré molt breument perquè em queda molt poc temps.

La Direcció General de Turisme dona suport..., a través de línies de crèdit de l'Institut Català de Finances, subvencionades al seu interès, per a l'objectiu que abans parlava de millora de les empreses i modernització de les empreses turístiques; també per a la senyalització turística, amb ajuts als ajuntaments; també a la informació referida a les oficines de turisme, per a la seva informatització; també per als ajuntaments; els aspectes de formació i reciclatge i les campanyes de sensibilització i prestigi del sector professional també estan contemplades. I cal destacar, també, malgrat que el senyor Barceló deia que se li destinaven pocs recursos, el Pla d'excel·lència..., el Pla de dinamització i foment del turisme, amb convenis amb ajuntaments i amb consells comarcals. Em sembla que aquest també ha sigut un pla importantíssim, que està donant un impuls molt bo als municipis turístics.

Bé, i per acabar només dir que aquesta és, a grans trets, la política plasmada en xifres, que com deia el senyor Ferrer i Gironès..., deia: «El pressupost, doncs, és la política plasmada en xifres d'un govern.» Per tant, aquí hi ha el pressupost del Departament de Comerç, Consum i Turisme –d'Indústria, ja n'ha parlat el senyor Casadesús. Nosaltres pensem que és un pressupost que fa un èmfasi important, doncs, en aquestes necessitats tant del consum, com del comerç, com del turisme. En conseqüència, nosaltres li donem ple recolzament, i votarem evidentment en contra de les esmenes de retorn.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Neras. (*El Sr. López Bulla demana per parlar.*) Em demana la paraula, el senyor López Bulla; pot dir per què, senyor diputat?

El Sr. López Bulla

Per contradiccions amb l'última...

El vicepresident primer

Endavant, endavant, senyor López Bulla; té un minut.

El Sr. López Bulla

Gràcies, gràcies, senyor president. Jo no he dit mai que el Govern català tingui la culpa de l'exuberància dels amics de Jorge Negrete aquí a Catalunya –estrangers–, no ho he dit. He dit que la falta de model aquí fa que la gent no sàpiga en quin país està. O sigui, no he dit això que vostè ha insinuat de mi amb tanta força. El matís és important.

Segona qüestió. Aquí no estem parlant del sector –sabem la importància del sector–; aquí estem parlant d'uns pressupostos, no del sector.

Gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor López Bulla. (*El Sr. Barceló i Roca demana per parlar.*) El senyor Barceló també em demana la paraula; per contradiccions també, senyor Barceló?

El Sr. Barceló i Roca

Sí, senyor president, també per contradiccions.

El vicepresident primer

Endavant, té un minut.

El Sr. Barceló i Roca

Molt breument. En relació amb l'LGAI i l'Idiada, és possible que jo no m'hagi explicat bé. En tot cas, tinc molt interès que quedi molt clar el que he dit o el que volia dir. En relació amb l'LGAI, no he dit res, i, per tant, es podria interpretar de les seves paraules que nosaltres havíem criticat el Laboratori General d'Assaigs. (*Pausa.*) Si no és així, millor. Vostès saben que nosaltres tenim una valoració positiva de la gestió professional que es fa de l'LGAI, durant els últims dos anys sobretot; i el Departament i el director del Laboratori General d'Assaigs saben què opinem nosaltres sobre les oportunitats de millora.

I en relació amb l'Idiada, nosaltres acceptem el pla de la Idiada, però diem que la partida pressupostària, concretament, de transferència de capital de 9 milions d'euros que hi figura, pensem que no es correspon amb aquest pla, que és una xifra superior, el compromís que havia adquirit la Generalitat de cobrir les amortitzacions dels actius fixos de l'Idiada. I, aquest matís, sí que ens agradaria que es precisés en el futur.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Barceló. El senyor Casadesús té la paraula.

El Sr. Casadesús i Barceló

Sí, molt breu... Si he fet esment del Laboratori General ha sigut bàsicament perquè sé que, a vostè, en la seva intervenció, el preocupava molt tot el que vostè anomenava «els temes d'entorn», i nosaltres creiem que des de la Conselleria s'està fent una bona tasca en aquesta línia i, en aquest cas concret, en l'entorn dels serveis a les empreses.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Casadesús.

Entrem en el debat de les esmenes a la totalitat presentades al Departament de Benestar Social. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies. Miri, agrair..., jo crec que és d'ofici que els consellers hagin d'estar escoltant; crec que, d'ofici, seria que intervinguessin, però en tot cas aquest és un debat de Reglament, que ja ho veurem, però li agraim la presència, doncs, a la consellera.

Nosaltres hem presentat una esmena de retorn d'aquest Departament després de pensar-nos molt i d'analitzar programa per programa. Hi havia, hi ha un increment del 34%; esperàvem, de la consellera, un canvi de plantejament. Aquesta era la seva gran oportunitat. Aquest any comença un nou Pla d'actuació social, el 2002. Vostè va anunciar, en aquest plenari, la revisió del finançament dels serveis socials, que portaria una llei. El president Pujol va anunciar la creació d'una agència sociosanitària. Vostè ens havia dit que lideraria els programes de suport a la família, el Pla integral de la infància... Esperàvem, de vostè, de la seva Conselleria, un lideratge diferent de la pobresa i de tot allò que té a veure amb les persones amb dependència. I això ens ha obligat a molt més; ens hem mirat programa per programa tot el text perquè puguem justificar, amb molta claredat i –jo diria– amb més contundència i amb molta preocupació, aquest pressupost que jo diria que és un pressupost de cop d'efecte, de miratge, de galeria, políticament fàcil, i que deixa el que és políticament complex, el que és socialment complex als de sempre: al món local, a les famílies, als barris, a les entitats sense ànim de lucre, que estan treballant el cada dia.

(La vicepresidenta segona substitueix el president en la direcció del debat.)

Per què? Perquè, dels 21.000 milions d'increment, pràcticament, vostès han pres una decisió, la decisió fàcil: només increments de prestacions econòmiques directes a les famílies, sigui en famílies de zero a tres, sigui en famílies per atendre..., 40.000 pessetes al mes, sense garanties que això anirà per a la qualitat de servei o per a la qualitat de vida de les persones amb dependència, ni que siguin persones grans ni persones amb disminució.

Per tant, consellera, aquest és un departament que encara continua pesant molt poc, continua representant només el 3,35% del Govern de la Generalitat, de l'Administració de la Generalitat. I vostès obliguen, en els convenis, els ajuntaments com a mínim a invertir, d'ingressos propis, el 4%. Dignitat, perquè si augmenta, tant per tant, que augmenti fins com a mínim allò que obliguen els ajuntaments. Estarem molt pendents de la liquidació de despeses de l'any 2001, perquè quan ens ho hem mirat resulta que aquest Departament, ja amb escassetat de recursos, en les liquidacions dels últims quatre anys, encara ha anat baixant, en pes, dintre l'Administració de la Generalitat.

Hi ha una preocupació profunda, senyora consellera. Tots els països que decideixen prestacions econòmiques directes tenen una xarxa universal de serveis i de programes, cosa que vostè sap que nosaltres no tenim. Per tant, si vostès volien incrementar les prestacions econòmiques directes a les famílies, havien d'augmentar –i escriure decididament– que tendíem a la universalitat dels serveis i dels programes. Perquè, si no, sap què pot passar? Pot passar que, en un país com el nostre on el gran cuidador continua sent la mare, la dona, que cuida els nens, que cuida els avis, amb aquests diners directes a les famílies i amb uns serveis no suficients i no de qualitat, el que estarem fent és encara precaritzar més el nostre sector.

I vostè sap que nosaltres estem a favor de les prestacions econòmiques directes a les famílies, i som molt més ambiciosos, però si es llegeix –que sé que ho fa– els nostres documents de govern alternatiu..., exactament igual a les polítiques de serveis, a les polítiques de serveis per als nens –i no només de zero a tres–, a les polítiques de serveis per a les persones amb dependència. Perquè, si no, és un pressupost trampa, és un pressupost fàcil electoralment, perquè els permetrà enviar una carta a les famílies, però que no estem intentant començar a resoldre els temes de fons.

I aquest és el verdader drama d'aquest pressupost: que –hi insisteixo– malgrat l'increment d'un 34%, només té, dintre el pes econòmic de l'Administració de la Generalitat, un 3,35% del total del pressupost.

De nou, aquest pressupost fa una gran mala passada a la proximitat, al món local. La Direcció General de Serveis Comunitaris i la d'Acció Cívica continuen engeixant-se amb programes que es podrien realitzar molt millor, amb més eficiència, directament des dels ajuntaments o mancomunitats de municipis; amb molts programes que serien molt més eficients fets des de... –i molt més normalitzadors–, fets des d'Habitatge, des de Treball, des d'Educació, des d'Universitats o des de Cultura.

Però, és clar, això és el fàcil, tenir diners de subvencions per contactar amb les cases andaluses des de Benestar Social; és molt fàcil tenir oficines de Benestar Social on en realitat la gent on va quan tenen un verdader problema és als serveis socials del món local; és molt fàcil tenir una oficina de tramitació per als papers de l'estrangeria quan en tots els nostres carrers continuen tenint gent cada dia, i ara no només per fer cues davant de les delegacions del Govern, sinó a totes les nostres grans ciutats; és fàcil, això.

Els problemes, els continuem tenint a la proximitat –i «proximitat» vull dir no només món local des del punt de vista d'Administració local, estic parlant de tota la quantitat d'ONG que treballen en aquest sector. I vostès perpetuen..., aquest pressupost perpetua una política de repartidora, una política de subvencions i, sobretot, i el que és més important, una política d'ineficiència dels recursos que tenim: dels 5 milions d'euros de la Direcció General d'Acció Cívica –casals d'avis, oficines de benestar social, etcètera–, només 50 milions de pessetes al món local; dels 903 milions de pessetes de la Direcció General de Serveis Comunitaris, només 70 milions de pessetes al món local. Miri, treballadors de la seva Conselleria em diuen: «Avui em toca el Bon Pastor. Avui em toca anar a Lleida a fer un programa a un barri.» Escolti'm, és molt més eficient que vostès, *amb* el món local, facin el programa en el barri.

I quan mirem amb molt deteniment l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials, l'ICASS, veiem que vostès no han apostat... Consellera, insisteixo, aquesta era la seva gran oportunitat; esperàvem en aquest pressupost una manera de planificació absolutament diferent. Aquest Parlament ho ha aprovat: els recursos s'han de *planificar*, s'han de *territorialitzar*, s'han de *concertar*, que hem d'acabar amb la política de subvencions graciabls. Fins i tot avui, aquest matí, em trucava un ajuntament i em deia: «Tenim la impressió que el Departament de Benestar Social tracta els ajuntaments com una ONG que ha d'anar a convocatòria, quasi, de subvencions.»

Fixi's: augmenten els serveis socials, o la seva aportació als serveis socials dels ajuntaments, per a tot Catalunya, només 326 milions, i vostè sap com estan les portes d'entrada dels serveis socials de tots els ajuntaments i consells comarcals de Catalunya: vessen, consellera, vessen; potser a vostè no li vessa la gent i les necessitats en el Palau del Mar, però, en els municipis, sí que els vessen perquè hi ha molta més demanda, i no vull fer demagògia. No és demagògia. Mirin les estadístiques de qualsevol dels serveis socials d'atenció primària de qualsevol ajuntament de qualsevol color polític. I, vostès diuen: «No, no, nosaltres des de la llunyania perquè això del món local..., en fi, que vagi fent.» Els ajuts d'urgències socials diu que tindrem les mateixes demandes que l'any passat: 950. 50 milions de pessetes per a urgències socials. Jo estic en contra de la beneficència, però vostè sap perfectament que hem d'acceptar, ens agradi o no ens agradi, que han augmentat els pobres a Catalunya. Han augmentat, alhora que també hem augmentat els treballadors que tenim aquí, però han augmentat els pobres, els pobres que han nascut aquí i els pobres que han nascut a fora. I que, per tant, cal un canvi de plantejament absolutament de les polítiques d'aquest Departament.

Què ens diu la Caixa de Catalunya, que no deu ser del partit que vol governar, doncs miri, avui a tota la premsa, a tots els mitjans, alerta, tenim més pobres, que són dones, que són joves, que són nens, que són pensionistes, sobretot dones pensionistes. No porto aquí el debat de pensions, que és un debat d'Estat però que jo crec que també n'hauríem de parlar, però què ens diu? I vostè tenia l'oportunitat..., i nosaltres li haguéssim votat aquest

pressupost si hagués liderat un projecte real però basat en les necessitats socials, acceptant que havien augmentat els pobres a Catalunya. I que vol dir liderar, que no vol dir executar, doncs, polítiques d'educació, polítiques d'inserció laboral, polítiques d'habitatge i polítiques de serveis... o de serveis sociosanitaris. Doncs, no, un programet de pobresa. Escolti'm, 54 milions de pessetes per a suport..., perquè ho diu així al damunt. No sé de qui és... És clar, vostès sempre pensen que el món local ha d'anar fent residències per als sense sostre o per a persones que estan –diuen vostès en un document– en espera de trobar un domicili fix. 54 milions de pessetes per a residències d'estada limitada per als sense sostre. 93 milions de pessetes per als programes contra la pobresa i l'exclusió social. I jo no sé i no dic que vostès només gastin això en pobresa. De cap manera: gasten en PIRMI, gasten petites quantitats en ajuts d'habitatge. Dic que vostès han perdut una oportunitat de tenir la mirada real des d'aquest Departament, que, des del nostre punt de vista, ha de liderar els temes reals del país.

I quan parlem de persones amb disminució, aposten 1.400 milions en un programa nou de suport econòmic a les famílies. Quaranta mil pessetes al mes per a les famílies que tinguin una persona disminuïda a casa. Molt bé, qui garantirà que aquestes quaranta mil pessetes van per millorar la qualitat de vida de la persona en disminució? Per què no ho fem d'una altra manera, consellera? Decidim que des de la proximitat..., i és possible que algunes famílies necessitin una prestació econòmica de suport, però hem de garantir que sigui per a la qualitat de vida de la persona amb disminució. I vostès –almenys em diuen– volen treure a concurs aquest programa de viure en família. Per què no el donen al món local? No, perquè és més fàcil enviar el xec a la família, consellera, amb una carta signada per vostè, però resoldrem el tema? De debò pensa que el resoldrem?

I com s'explica tan petit increment de places de centre ocupacional? I com s'explica que perpetui vostè 1.700 persones amb disminució, d'això que nosaltres ja vam estar en contra, que era el servei al SOI, el Servei d'Orientació a la Inserció? Són persones que podrien treballar, o que potser, si no poden treballar, han de ser serveis ocupacionals. I aquí rebem cada dia familiars d'aquests nois que ens diuen... no són ni ocupacionals. Per tant, no tenen dret a cap pensió i no tenen lloc de treball. Aquesta és la pura realitat. I com s'entén que baixi el pressupost d'atenció precoç, consellera? Jo personalment, amb altres diputats i diputades d'aquesta cambra, vam aconseguir una cosa que ens semblava amb el conseller Comas l'inici del canvi, que era la concertació del sector d'atenció precoç i la sectorització. Vostè no tan sols no ha anat endavant, sinó que ha anat endarrere, conseller. I ens sap molt greu. I què passa amb la inversió d'aquest sector? 1.070 milions de pessetes, comptant-ho tot, comptant el pla addicional, que no sabem si arribarà, per a aquest sector: suficient? Per a la creació de serveis i per a la creació de llocs de treball?

Quan parlem de persones grans, no vam dir que prioritzaríem l'ajuda a domicili, consellera? En la seva memòria del programa, zero d'increment, zero d'incre-

ment de places, consellera, de persones a atendre, zero d'increment de teleassistència. Vostès fan un increment de la quantitat que traspassen de l'ordre... Miri, la quantitat que vostès traspassen per a servei d'atenció domiciliària són 1.215 milions de pessetes. I diu literalment «per al SAD» o per al Servei d'Atenció a Domicili, que abans no era nostre, heretat de l'Insero. Cap proposta d'increment. No vam quedar? No es van omplir la boca que prioritzaríem l'ajut a domicili?

I què passa quan mirem les previsions d'increments de places residencials, de centres de dia, d'habitatge tutelat? Ai las!, 3 places més de centre de dia, 22 places més d'habitatge tutelat i 538 places residencials més assistides. És veritat, consellera, que tenim places pròpies tancades? Consellera, tenim places de residències pròpies tancades. Sap per què? Ja ho he descobert, perquè són massa cares. Una plaça pròpia val de mitjana dos milions de pessetes. Una plaça de centre col·laborador, que col·laborador vol dir el món local també, perquè no tenen ni la dignitat de parlar de públic del món local, doncs val menys d'1 milió de pessetes, consellera. A Terrassa i Girona, hi ha places de centres propis tancades. No tenim llistes d'espera? O és que vostès... És clar, els números han de sortir. O és que aquest és un pressupost que incrementa 21.000 milions. I li torno l'equilibri entre la prestació econòmica directa i l'increment i la qualitat dels serveis.

Miri, consellera, vostè podria liderar dos grans projectes. A part de les persones amb dependència, que jo confiava, després d'escoltar el president Pujol, que ara faríem l'agència sociosanitària, que volia dir revisar tots els serveis que donem a les persones amb dependència. D'aquest pressupost ni en parla. Continuem amb els mateixos esquemes de sempre, de fa vint anys. Nosaltres, aquí, havíem plantejat aquest tema, amb aquest mateix nom: convertir el programa Vida als Anys en una agència de suport a la dependència, consellera. Aquesta era una oportunitat. És una oportunitat perduda per al 2002. Però per què no s'hi atreveix vostè, que té capacitat de liderar els projectes de pobresa i els projectes d'immigració? Miri, 314 milions de pessetes només en programes concrets per a suport a la immigració.

Vostè sap que a Presidència no surt res, perquè ens ho hem mirat i revisat i tornat a mirar. I jo deia: «És que és impossible, impossible; és que ens falta algun paper, perquè, ja que el conseller Mas, a *bombo y platillo*, presenta un pla interdepartamental d'immigració, se suposava que la Secretaria d'Immigració, que depèn de Presidència, havia d'aportar partides..., com a mínim, saber el que volien fer, en programes, en programes. No, molt bé, me'n vaig al nostre Departament, al meu Departament, al Departament que compartim, consellera. Doncs, escolti'm, tres-cents... Vostè des del Govern i jo des de l'oposició. Compartim des del punt de vista de prioritats polítiques, consellera.

Té la barra d'escriure, o tenen... Miri, diu 100 milions de pessetes per a l'Ajuntament de Figueres, per a l'Ajuntament de Barcelona i per a l'Ajuntament de Lleida per a suport..., ho diu així consellera, per a suport a l'acollida per a persones estrangeres que no te-

nen... o en espera d'un domicili fix, perquè els altres encara no ho han demanat. Oh, és clar, jo he pensat: «Escolti'm, és que potser no ho han demanat els altres ajuntaments.» I vaig començar a trucar a deu ajuntaments de Catalunya. Tots ho han demanat. Ho han demanat a la Normalització, que és on s'ha de demanar, en els convenis ordinaris de serveis socials? Què vol dir?, que aquests ajuntaments no veuran incrementada aquest partida? Però hi ha un altre concepte, consellera: l'acollida és una responsabilitat del Govern de l'Estat. I no han pactat amb ells?

Jo ho vaig sentir, ho vaig llegir a la premsa: una quantitat de transferència de l'Estat per a la comunitat autònoma de Catalunya per a la recepció i acollida, perquè segons la llei vigent és una competència clara del Govern de l'Estat que ha de traslladar..., que pot traslladar a la comunitat autònoma. M'he mirat les partides d'ingressos, consellera. No hi ha entrada. Així com hi ha entrada de les transferències per a la integració de persones amb disminució, integració laboral, que hi ha sigut des de fa molt anys, aquesta no hi és. Què vol dir?, que continuarem com ara, no sabent exactament quines són les regles del joc?

Per tant, aquest és un pressupost, que ningú s'enganyi, miratge. Un pressupost políticament rendible, que pot ser..., que nosaltres explicarem i avui he intentat explicar el millor que he sabut, però a més hi ha unes altres coses, consellera, que val més que vostè cedeixi al Departament de Sanitat: drogues, sida i salut mental. Són programes, consellera, però programet del programet, eh?, és a dir, 380 milions per a programes socials per a les drogodependències; 103 milions congelats del programa de sida, de debò, consellera. Escolti'm, el gruix d'aquests programes, que s'ha de tenir una visió sociosanitària, exactament igual que la salut mental, els cedeixi al Departament de Sanitat, perquè, si no, continua reforçant la idea que aquesta és una Conselleria que vol fer tastets de tot per tenir una gran bossa de subvencions.

Per tant, nosaltres hem justificat políticament la nostra profunda decepció, a través de la presentació de l'esmena a la totalitat d'aquest Departament. Demano al Partit Popular que revisin i que..., espero que..., he vist que m'escoltaven, que estaven escoltant, que aquest..., no és cert que aquest increment resolgui o encari els veraders problemes ni de família, ni d'immigració, ni d'infància..., perquè, en fi, ja no li parlo que no he sabut trobar el Pla integral de suport a la infància de paper cuixé que vostè va venir a presentar a la Comissió de Política Social, ni tan sols cap programa des del punt de vista pressupostari. Per tant, Grup Popular, facin un favor al país: demanin la revisió en profunditat, perquè jo crec que començarem avui. Si aprovem aquest pressupost del Departament, estem davant d'un canvi a pitjor de les prioritats. Insisteixo: és molt més fàcil només donar prestacions econòmiques que tampoc resolten el tema i no encarrar paral·lelament la veritable deficiència de serveis i de programes: de família, d'infància, de pobresa, d'immigració, etcètera, etcètera. I sobretot perquè és ineficient.

Tot Europa diu, ens recomana, escriu, que la major part d'aquests programes socials es fan molt millor des de la proximitat. Proximitat vull dir Administració local, però també vull dir iniciativa privada, social o mercan-

til. I l'estem precaritzant i l'estem posant en un punt molt important d'estar absolutament ofegada. Els ho demano, sincerament, perquè –fixin-se– els ho demano jo en un departament que creix un 34%, però que, mirat bé, estem iniciant una irresponsabilitat política perquè estan deixant de liderar la responsabilitat de fer veraders programes per combatre o per millorar la seguretat, però també donar autonomia a les persones i a les famílies.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments.*)

La vicepresidenta segona

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup d'Esquerra Republicana, per defensar les esmenes, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades i senyors diputats, honorable consellera, bé, nosaltres no hem presentat tampoc aquesta esmena a la totalitat de forma automàtica, perquè, quan hem fet una anàlisi del pressupost del Departament, bé, nosaltres hem vist que tornava a pujar, enguany, i la veritat és que totes i tots ens hauríem de felicitar perquè això passi; després de molt de temps de mantenir el pressupost amb pujades mínimes, és cert que els dos darrers anys han fet pujades importants en algunes partides.

Però, malgrat això, aquest Parlament, l'abril del 1999, en les resolucions del debat sobre política social i de benestar, ja els va demanar que el Govern havia de destinar el 4% del total del pressupost a les polítiques del Departament. Durant molts anys aquesta distància era molt gran, i, tot i que aquest any arribem, com ja ha dit la senyora Geli, al 3,35%, és evident que encara no s'ha arribat al finançament que aquest Parlament els demanava l'any 99. Reconeixem, doncs, la pujada, però pensem que segueix sent insuficient.

Per altra banda, ara que ja estan aplicant pressupostàriament la nova estructura del Departament, caldria que vostès fessin una reflexió. En els canvis en l'estructura del Departament, podrien haver fet una revisió de les polítiques socials que s'estan desenvolupant; actualment estem funcionant, encara, amb el model de la transició. Estem funcionant amb un model de serveis socials que ja té vint-i-cinc anys. La societat evoluciona i les polítiques públiques també ho haurien de fer. És evident que és difícil fer-ho al mateix ritme, però amb el canvi d'estructura del Departament i de l'ICASS, vostès podrien haver aprofitat per fer una revisió del sistema, del model, per fer canvis reals i no només aparents.

No necessitem un canvi de llenguatge. Ara els usuaris i les usuàries han passat a ser clients, per exemple. No deixa de ser també aquest canvi una mena de mercantilització de la política social pública. No necessitem, doncs, un canvi de llenguatge i una reol·locació de serveis en diferents direccions generals, sinó que necessitem l'actualització de les actuacions i l'adaptació de l'estructura a la realitat social.

En aquest sentit, podrien, vostès, haver aprofitat per fer la reforma legislativa, per descentralitzar de debò els serveis, per millorar el finançament dels serveis socials dels municipis, per millorar la prevenció, i no desenvolupar tan sols polítiques palliatives. Podrien haver aprofitat per millorar el model, per actualitzar-lo i deixar enrere, com he dit, el model de la transició. Era el seu deure i la seva responsabilitat pública i no ho han fet. Vostès han decidit seguir impulsant el model clientelar i de beneficència més que no optar per una modernització dels serveis socials que ens acostés, realment, a Europa.

En la construcció de l'estat del benestar, aquest Departament té una gran responsabilitat, i és evident que som lluny, actualment, de l'estat del benestar de l'Europa dels quinze, a la que diem pertànyer. Catalunya dedica només el 20,3% del seu producte interior brut a polítiques de protecció social, quan la mitjana de la Unió Europea és del 28,7%. És a dir, nosaltres som vuit punts per sota de la mitjana europea; som molt lluny de Dinamarca, que està al 33,6%, i per sota d'Espanya, de Portugal i de Grècia que hi dediquen, respectivament, el 22,4%, un 21,6% i un 23,3%.

Haurien de ser, vostès, els primers a apostar per una convergència real amb Europa en política social i no només a nivell de política econòmica. És evident que es necessita més inversió en la protecció social i un nou model d'atenció. Però, a més, necessitem definir i conceptualitzar per tal de quantificar els drets socials. En aquest sentit, nosaltres ja els vam indicar en el debat a què he fet referència anteriorment que calia definir quins eren els drets socials bàsics de la ciutadania. I és una demanda que els fem sovint des d'aquest Parlament. I aquesta és una demanda que no només els la fem nosaltres, sinó que els l'està fent la ciutadania i els l'estan fent els moviments socials. La societat els està interpellant i vostès fa massa temps que estan fent les oïdes sordes.

Si volem construir l'estat del benestar a Catalunya, cal que encetem aquest debat i definim els drets socials bàsics, uns drets no reconeguts, sinó a partir d'uns principis rectors d'acció social i que cal que la societat catalana..., necessita convertir-los en drets.

Possiblement, vostès tenen por, perquè definir aquests drets posarà en evidència la seva política pressupostària. Nosaltres..., jo, vaja, n'estic segura. Però cal que s'atreveixin a fer passes endavant, a fer passes agosarades per millorar aquesta protecció social i l'atenció social en aquest país, si volem construir un país de primera i si volem oferir als nostres ciutadans i ciutadanes una bona qualitat de vida i uns serveis de primera qualitat.

En l'àmbit del Departament de Benestar Social, les accions són importantíssimes, i torno a la necessitat de definir uns drets socials universals a partir de les necessitats bàsiques. Els pressupostos de la Generalitat –i no cal que ho digui jo ara, sinó que ja ho sabem– són la clau i, alhora, el reflex de les polítiques que el Govern porta a terme; han de permetre fer realitat i fer possibles les accions que intenta desenvolupar el seu Govern i mostrar quines són les seves prioritats i què es considera secundari. Així, caldria establir quins són aquests drets bàsics

per tal de donar-los cobertura. En repetides ocasions se'ls ha demanat aquest canvi, aquesta conceptualització, i amb tota probabilitat els seus pressupostos s'evidenciaríen, com he dit, com a insuficients i la seva gestió –ja ho he dit, també– com a antiga i indeficient. Quins drets socials haurien de ser universals? Doncs, nosaltres els anímem que obrin aquest debat, i, a partir d'aquí, repensem de forma consensuada, entre totes i tots, el model d'atenció i de protecció.

Nosaltres pensem, francament, que ha estat una irresponsabilitat la remodelació i els canvis d'estructura sense tenir en compte aquesta evolució social i aquesta necessitat per tal de consolidar el mínim estat del benestar que les ciutadanes i ciutadans de Catalunya hem tastat. Aquests pressupostos haurien de marcar un canvi; no només no ho fan, sinó que consolida una estructura i unes polítiques obsoletes. En els canvis que s'han portat a l'ICASS, per exemple, semblen més aviat uns canvis de nomenclatura i un moviment de càrrecs que no pas un canvi real en la millora de la gestió. S'ha volgut donar una imatge de modernitat a la nova organització, però això no s'ha traduït a nivell pressupostari, sinó en una major opacitat de certs programes. Cal reconèixer que hi ha hagut pujades importants, però nosaltres pensem que vostès segueixen fallant en els mateixos àmbits: han apujat partides, però segueixen havent-hi dèficits importants.

Cal recordar, per exemple, que a l'any 2000 la partida de «retribucions d'alts càrrecs» va pujar un 42,61%, fet que va consolidar les delegacions territorials que, al nostre entendre, són innecessàries, perquè al que s'ha de tendir és a acostar els serveis de la ciutadania no a partir d'oficines del Departament, sinó amb més serveis pròxims i més agilitat amb els tràmits, i, amb això, tornem a la necessitat dels traspassos als ajuntaments. Aquesta partida consolida la seva pujada de forma molt discreta, però parteix d'una mala base.

I ara entrarem directament en alguns àmbits, per exemple: la formació d'adults. Aprofitem per reiterar la nostra posició que la formació de persones adultes hauria d'estar assignada al Departament d'Ensenyament i no pas a Benestar Social. Perquè, de fet, estem parlant d'ensenyaments reglats, tot i que també parlem de programes d'alfabetització, però és una qüestió de formació i no pas d'assistència social.

L'augment del pressupost és innegable, però la contenció en el Capítol 2, a nosaltres, ens preocupa. Estem parlant de 124 centres, 28 aules d'autoaprenentatge. Parlem de 6.700 persones inscrites en centres i de 95.301 que seguiran els diferents programes de formació, segons s'indica en la seva Memòria. La contenció ens estranya i ens preocupa perquè, en aquest context d'augment d'aquest pressupost, el que afecta directament a la quotidianitat dels centres és el que vostès estan contenint i, llavors, a nosaltres ens preocupa.

Una cosa que potser és menor en el context dels pressupostos, però no en la concepció de l'ensenyament des de Benestar Social: el graduat escolar ja ha desaparegut, i en la seva Memòria encara apareix. I hauríem de parlar de graduat d'educació secundària. El programa «Graduï's, ara pot» és un programa obsolet o, diguem-ne, passat de moda, d'alguna manera. I en els continguts, en les imat-

ges, és un programa que fa molts anys que s'hauria d'actualitzar, i caldria invertir per fer-ho. Igualment s'hauria de fer actualització, també, d'altres materials didàctics; i, a més a més, és una demanda que estan rebent vostès des del sector professional.

En el tema de les noves tecnologies, aplicades als centres de formació d'adults, fa tres anys que es demanen partides per a aquests materials. Nosaltres no sabem com pensem cobrir-ho. De fet, és un dels objectius que es marquen en la seva memòria, però tampoc no ho hem sabut copsar en aquest pressupost.

En el programa de la lluita contra l'analfabetisme, com cada any, es torna a repetir l'error d'excloure les persones majors de cinquanta anys, que potser són el col·lectiu que més pateix el problema, i és una qüestió que nosaltres els plantejem cada any, també. Rebaixen, tanmateix, les despeses en actuacions formatives i de divulgació, i suposem que és un intent de contenir la despesa corrent, però ho valorem molt negativament.

Encara en la formació de persones adultes, algunes qüestions. Trobem una nova partida de subvencions, de suport a la immigració, però desapareix la de subvencions a entitats sense finalitat de lucre en un aspecte més general. Abans aquesta partida, l'any passat, era d'11 milions, i aquest any, la de suport a la immigració, es pressuposta a 120.000 euros, que són un 20 milions de pessetes. Nosaltres pensem que vostès estan oblidant tota una sèrie de col·lectius als quals aquestes entitats donen suport, com ara, per exemple, les persones d'ètnia gitana. No es pot posar tot en el tema del suport a la immigració, és molt més ampli aquest Programa.

D'altra banda, també, en l'àmbit laboral de la formació d'adults s'està incomplint el protocol, que es va signar amb els sindicats, per tal de dotar de personal administratiu deu centres.

Seguim amb altres programes del Departament, com la lluita contra la pobresa i l'exclusió. Ahir mateix –i, de fet, la senyora Geli també hi ha fet referència– la Fundació Un Sol Món evidenciava que a Catalunya un 11% de la població, que són 668.000 ciutadanes i ciutadans, viu per sota del llindar de la pobresa. I, encara més, ens mostren un perfil molt divers, sí, però també molt determinat: dones sense parella, pensionistes i majors de seixanta-cinc anys.

En aquesta dada podem afegir-hi les de Càritas que ens mostren de forma molt alarmant com el col·lectiu de persones sense sostre augmenta. (*Sona un telèfon mòbil.*) I augmenta també de forma molt especial el nombre de dones amb criatures que no tenen un habitatge. És obligat parlar, doncs, de la importància de la feminització de la pobresa i de com la monoparentalitat, en mans bàsicament de les dones, és un factor importat en el perfil d'aquesta pobresa. Nosaltres els hem demanat en algunes proposicions mesures d'ajuts específics i esperem l'elaboració d'un estudi exhaustiu sobre la monoparentalitat que se'ls va demanar en una resolució; però, també, que ens diguin alguna cosa, aviat, sobre el fenomen de la feminització de la pobresa i de les seves polítiques al respecte, tant preventives com assistencials.

Segons dades que vostès mateixos ens van facilitar des del Departament, 3.119 dones, caps de família, reben

ajuts del PIRMI, enfront de 103 homes; moltíssimes d'elles és evident que amb la renda mínima d'inserció no tenen suficient per mantenir una família si no es posen al seu abast altres recursos.

En el mateix informe a què feia referència se'ns diu que aquestes 668.000 persones viuen amb una renda de 526.000 pessetes l'any. I que, d'aquestes persones, unes 250.000 encara tenen una renda més baixa: 366.000 pessetes per persona i any. Nosaltres en aquest informe realment trobem unes dades esfereïdores, unes dades que són molt preocupants i que poden augmentar, a més a més, en els propers anys amb la recessió econòmica i amb la nova immigració, si no es desenvolupen mesures de forma immediata.

El PIRMI és evident que és insuficient per cobrir tot això, i que els ajuts directes i els recursos que es posen a l'abast d'aquest 11% de la ciutadania no són prou. S'han de posar en marxa recursos i ajuts, i, malgrat la política natalista del seu Departament és evident que dins del perfil que se'ns presenta en aquest estudi, aquests ajuts directes a les famílies, als quals vostès dediquen gran part de la pujada del pressupost, aquestes persones hi tindran accés difícilment.

La renda mínima d'inserció s'hauria d'adaptar a les noves necessitats. Han passat més de deu anys des del moment que es va firmar l'acord entre el Departament de Benestar Social, el Departament de Treball i els sindicats, en què es tractava, precisament, de la necessitat d'establir un programa que hi hagués una renda mínima d'inserció social i laboral. És el que va donar lloc al PIRMI. Caldria fer una revisió, deu anys després, de les quanties i equiparar-les al 80% del salari mínim interprofessional com demanen alguns sectors, o potser començar pensant propostes més universals de lluita contra la pobresa, com seria la renda bàsica de ciutadania.

No podem construir un estat del benestar a Catalunya deixant de banda l'11% de la població. Cal actuar de forma integral i decidida, i no podem quedar-nos amb la consciència tranquil·la amb les 44.000 pessetes de mitjana de la renda mínima d'inserció, o amb les minses ajudes d'urgència. S'han d'oferir recursos en habitatge, en l'educació, en la sanitat, en la protecció social. En definitiva, alguns són drets emparats en la Constitució, i vostès tenen la responsabilitat de fer-los possibles. Una persona que viu amb 366.000 pessetes l'any, difícilment pot pensar en res més que en la seva subsistència, i s'ha de vetllar perquè tinguin accés als serveis, als recursos que els ajudin a sortir de la pobresa i de l'exclusió, però també al seu benestar.

Moltes d'aquestes persones són majors de seixanta-cinc anys, ja ho hem dit. A més de l'atenció prevista caldria una actualització de les pensions en base a l'IPC català. Se segueixen calculant amb la base estatal i no respon, evidentment, a les necessitats de Catalunya ni al nostre nivell de vida. Aquest és un altre dels peatges que paguem a l'Estat, i l'estan pagant les persones més desfavorides.

Seguim parlant de persones amb dificultats especials, la integració laboral de les persones amb discapacitat. Per exemple, la Lismi segueix sense complir-se —no la compleix ningú, l'Administració de la Generalitat, tampoc i no

són els únics. Per a la integració d'aquestes persones hem d'actuar, i nosaltres pensem que no s'està fent, i posarem alguns exemples.

La integració de les persones amb discapacitat psíquica. Només podrem parlar d'integració si aconseguim la presència de treballadors i treballadores discapacitats psíquics, en entorns de treball més normalitzat, on la relació entre treballadors i treballadores sense disminució, i treballadors i treballadores amb discapacitat psíquica s'aproximi a la mitjana natural i no existeixi diferència de salaris entre discapacitats i no discapacitats, vull dir, perquè fan la mateixa feina. No ens podem quedar només en l'àmbit dels centres protegits i cal fer un pas endavant.

Un segon estadi serien les brigades de serveis externs; un tercer, creació d'enclavaments, on aquests treballadors i treballadores realitzarien la seva activitat en una altra empresa que no fos un taller. I, per últim, podríem tenir el treball en l'empresa ordinària, on no hi ha distincions entre treballadors i treballadores amb discapacitat i sense.

Cal dir que aquests quatre nivells són integradors en la mesura que possibiliten l'accés de les persones amb discapacitat psíquica al món laboral, però recollint l'esperit inicial de la Lismi. Cal assolir el màxim nivell d'integració en cada cas, i el treball protegit ha de servir només per a aquelles persones amb discapacitats, amb dificultats reals d'inserció.

Per dur a terme cadascun dels diferents punts, cal voluntat política, invertir temps i diners a fer les prospeccions de feina a la formació i capacitació teòrica pràctica dels treballadors i treballadores, així com la posada en marxa dels diferents serveis. Això, per a nosaltres..., és evident que no només nosaltres, sinó el sector fa temps que els ho reclama i vostès no ho estan complint.

Recordin, per exemple, que el seu Grup, el Grup que dóna suport al Govern, va votar en contra d'una reserva d'un petit percentatge del 5% dels contractes públics de serveis per a empreses d'inserció, en què podien entrar aquestes persones amb discapacitat i les persones amb risc social. Fins i tot el síndic de Greuges ha aconsellat que s'apliqui l'anomenada clàusula social en la contractació pública. Vostès van mostrar la voluntat del seu Govern en aquest terreny, votant contràriament una proposta d'Esquerra Republicana de Catalunya, que van votar conjuntament amb els seus aliats de la dreta.

Només, de fet, la tossudesa del sector professional i la voluntat d'alguns ajuntaments, no tots —això també cal dir-ho—, alguns ajuntaments, ha fet possible que aquestes empreses d'inserció puguin tenir contractes públics al seu abast en aquests serveis.

En els serveis d'atenció a la gent gran i les persones amb dependència, aquí cal reconnectar amb el que plantejava a l'inici: la necessitat de conceptualitzar els drets socials, per tal d'establir-ne la universalitat i acabar així amb la fragilitat. Perquè si ens acostem a un model de protecció de la dependència, hauria de contemplar-se com una prestació universal i de fàcil accés. Vostès presumeixen, per exemple, d'haver acabat amb les llistes d'espera per a places residencials, però només ho han fet en aparença. El que han fet és canviar el sis-

tema de demanda i ocultar, realment, les llistes d'espera fins que no hi ha una adjudicació real de plaça.

Catalunya té una població envellida, com la resta d'Europa; tenim gairebé 1 milió de persones que passen dels seixanta-cinc anys. Ja sabem que són moltes les places residencials i els centres de dia de titularitat pública, que són municipals i que s'estan cobrint 3.000 de les 7.000 places públiques residencials, i 500 de les 1.500 places públiques de centres de dia des dels municipis. Tenim 300.000 persones majors de 65 anys amb dependència, i és evident que aquestes xifres no ens quadren, i que l'oferta privada és la que prima i la que vostès sembla que estan potenciant.

Per altra banda, també hauríem d'adequar les ràtios a la mitjana europea i afavorir la creació d'habitatges tutelats, donat que un 16,1% de la gent gran viu sola i necessita suport. Perquè també es té una certa tendència a la institucionalització, enfront de l'atenció domiciliària i la tutela de l'autonomia. I això passa amb la gent gran, amb la gent amb discapacitat física severa, amb les persones amb discapacitat psíquica o afectades per l'espina bífida, o bé amb intel·ligència límit, i també amb les persones afectades per malalties mentals severes. És un model ple de mancances en l'atenció i protecció de les persones amb dependència.

Segueixen sent les famílies, els nuclis de convivència qui cobreixen aquestes mancances, i, dins d'aquestes, les dones. Sabem que el 90% de persones amb dependència, les seves necessitats, la seva atenció l'està cobrint la família, i dins d'aquest 90%, el 97% de les persones cuidadores són dones. Suposo que ja ho saben això, perquè no és una dada pròpia, sinó que és una dada pública que es pot trobar en alguns estudis.

I aquest treball desenvolupat per les famílies, per les dones, no es comptabilitza al producte interior brut, ni es paga, però haurem de començar a pensar com cobrir-ho, perquè les dones volem poder gaudir de temps personal i no ser les úniques dipositàries de les responsabilitats familiars.

I amb això enllaçaríem amb les mesures de conciliació de la vida familiar i laboral –que, per cert, la personal no existeix en aquestes mesures, i des d'aquí la reivindicó– que vostès diuen impulsar, i de forma interdepartamental. Francament, no ho podem valorar positivament, per a nosaltres segueixen sent polítiques d'aparador. Hi ha ajuts i bones paraules, però segueixen vostès sense posar recursos a l'abast perquè puguem disposar del nostre temps, que sigui possible per a homes i per a dones, però especialment per a dones, que som les que més càrregues estem cobrint. Repartir el temps entre la feina, la convivència i les necessitats personals hauria de ser possible. Si vostès no ens posen els recursos socials per fer possible aquesta conciliació, les dones seguirem pagant els plats trencats.

En l'estudi que l'Institut Català de la Dona va fer públic el mes d'octubre, es donava valor econòmic al treball domèstic i de l'àmbit reproductiu i de cura de les persones, i es va valorar, si la memòria no em falla, en uns 3.200.000 pessetes l'any. Així, o comencem a posar els recursos necessaris, o potser ens haurem de plantejar de pagar aquest treball, i això tindria, evidentment, conse-

qüències per al nostre PIB i en la nostra economia. I, a més a més, potser seria just plantejar-s'ho, no només donar valor i visibilitat, sinó pagar aquest treball.

En tot cas, vostès no estan ni en una via ni en l'altra per a la solució, i simplement nosaltres ho interpretem com una bona voluntat i bones paraules, però una actuació molt feble.

Vostès creuen que tot es pot pagar amb aquests ajuts a les famílies, que són clarament natalistes? És una partida que ha pujat moltíssim en el pressupost d'enguany, possiblement la partida que ha fet pujar el percentatge del Departament. Els ajuts directes per fill no haurien de ser l'única solució del seu Departament, perquè, per exemple, una dona soltera, amb els pares a càrrec i que viuen separats, no són família?, no necessiten ajut?, no necessiten recursos?

Un altre tema invisibilitzat és l'atenció i acollida de les dones maltractades. En la memòria apareix, però ha desaparegut la seva quantificació. Seguim sense tenir notícies del Pla integral, perquè és evident que la lluita contra la violència de gènere no pot ser només un tema de cases d'acollida i pisos pont, sinó que ha de ser una qüestió d'actuació interdepartamental i integral, i de seguiment integral. Qui tindrà la gestió del Pla? Aquí, nosaltres, a l'Institut Català de la Dona, no el vam trobar; però aquí, al Departament de Benestar Social, tampoc. Com pensen finançar això?, perquè no hi és enlloc.

I hi ha una altra cosa, que és el tema del 0,12, consellera. Clama al cel! Jo crec que vostè no pot permetre que el seu Govern posi en marxa, pagant, un servei que hauria de ser gratuït. Han pervertit la demanda d'aquest Parlament de fer un telèfon de vint-i-quatre hores i l'han convertit en un negoci de noranta-dues pessetes el minut. Les dones, a més de ser apallissades, han de pagar el telèfon, tot i que, molt amablement, les derivaran a la comissaria més propera o als grups de dones que els ofereixen el seu suport.

La vicepresidenta segona

Hauria d'anar acabant, il·lustre diputada.

La Sra. Porta i Abad

I sento no poder acabar, senyora consellera, tenia bastantes més coses, però em sembla que ja n'hi ha prou.

Moltes gràcies per la seva atenció.

La vicepresidenta segona

Moltes gràcies. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats; consellera, avui començaré, en el tema de l'esmena a la totalitat de Benestar Social, pel tema d'adults, de la formació de les persones adultes, que és una qüestió interna, doncs, que la senyora Dolors Comas serà qui farà el gruix de la Conselleria.

De fet aprofito per dir que la formació d'adults no hauria d'estar en aquesta Conselleria, per això ho fa el representant dels temes d'ensenyament, que en aquest cas sóc jo mateix, d'Iniciativa per Catalunya - Verds, per demostrar-li que s'estan equivocant, des de fa molt de temps, a mantenir encara la formació de les persones adultes a Benestar Social, quan hauria d'estar al Departament d'Ensenyament, que és la seva funció.

Jo no sé si és per això o per què, però no acaba de funcionar, senyora consellera, tot el tema de la formació de les persones adultes. Vostè va dir que una de les condicions principals –i ho va dir, em sembla, a Girona–, d'aquest Departament i d'aquesta Direcció General és que s'ha de generalitzar la reforma educativa en aquestes escoles de persones adultes, i que s'ha d'atendre la demanda formativa de la població nouvinguda, amb les mínimes condicions. Aquests eren els punts prioritaris que vostè, senyora consellera, deia fa pocs dies i que va repetint. Bé, doncs aquests pressupostos creiem que són del tot insuficients per poder arribar a aquests criteris.

Si fem referència al tema del graduat, per implantar el graduat de secundària a totes les escoles, encara falten quaranta-vuit escoles per arribar a les vuitanta-una que figuren en el mapa. No hi ha suficients diners –n'hi han posat en el capítol 1, per augmentar la plantilla en aquestes zones amb forta demanda de població nouvinguda–, ni tampoc per dotar el personal administratiu necessari, sobretot a les escoles amb més de cinc-cents alumnes. Recursos del tot insuficients, i que farà que tota aquesta reforma sigui molt més lenta del que seria desitjable.

Home, el Programa de lluita contra l'analfabetisme ha experimentat un increment –i la gent dirà: «Ah, molt bé!»– de 3 milions –ja no tan bé. No: un increment de 3 milions que es queda en 10 milions. Destinar 10 milions a un programa de lluita contra l'analfabetisme, jo crec que és una misèria i crec que hi haurien d'haver unes inversions molt més potents. Fa temps, fa uns quants anys hi havia 100 milions en aquesta partida, però han desaparegut, aquests 100 milions, i s'han convertit en 10; una retallada significativa i que mostra, potser, aquesta voluntat –o aquesta poca voluntat que jo li explicava, en aquest sentit.

En el tema..., molt bé, l'altre element clau que té la Conselleria, que és tot el tema de les persones nouvingudes i com se'ls pot ajudar a partir de la formació d'adults, d'aquestes escoles. Doncs bé, la partida, en aquests moments, és una partida de 45 milions –és clar, amb una partida de 45 milions serà molt difícil poder-hi arribar–, dels quals, només 25 als ajuntaments i 20 a «familiars i institucions sense ànim de lucre». Aquest augment, doncs, també és mínim i no arriba als nivells que hi havia en anys anteriors, quan la situació, ara, cada vegada empitjora –empitjora en el sentit que ve més gent i hi ha menys recursos; això és el que provoca l'empitjorament, no perquè vinguin més persones. I aquest també és un altre element que nosaltres volíem plantejar.

El tema, també, de la qualitat de l'ensenyament. O sigui, intentar fer inversions en les escoles per a instal·lació d'una xarxa telemàtica a totes les escoles no s'aconseguirà amb aquest pressupost, ni de bon tros. Nosaltres cre-

iem que potser una inversió mínima hauria de ser d'un milió de pessetes per escola, en aquesta xarxa telemàtica, perquè fos en condicions i no tinguéssim un ordinador per a no sé pas quantes persones, dificultat de connexions a Internet, que no es pot fer, etcètera. Això és una situació que ens dóna la idea de com està la Conselleria de Benestar Social i la Direcció General de la Formació de les Persones Adultes.

En definitiva, no es compliran aquestes dues premisses que vostè plantejava ni tampoc aquella que... Vostè, senyora consellera, va anunciar que l'aprenentatge de les llengües catalana i castellana per part de la població estrangera seria atesa a les escoles, a les escoles de formació de persones adultes. Això vol dir que hauríem d'augmentar la plantilla d'una manera importantíssima, la plantilla del nivell B, perquè cada vegada hi ha més persones que necessiten evidentment aquesta formació. Doncs miri, jo tenia aquí unes dades que m'han passat. A Barcelona, Ciutat Vella, hi ha unes tres-centes persones en llistes d'espera per poder rebre aquesta formació i no la poden rebre perquè no hi ha professors. O a les comarques gironines, del dotze professors estimats necessaris, se n'han dotat només sis. Doncs ja tenim aquí també més problemes. I a més a més, dóna la sensació que aquest augment s'ha fet sense massa..., cap planificació.

Allò, agafant els recursos que es té i a veure de quina manera els podem repartir i com repartir la misèria. I repartir la misèria sempre surt malament, perquè, és clar, de les comarques gironines n'ha quedat exclosa la comarca de l'Alt Empordà. No sé per quin criteri. I una població com Palafrugell... Vostè sap molt bé que Palafrugell precisament té una població immigrada importantíssima i aquí no hi han dotat els suficients recursos.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

No entenc, doncs, aquesta manera de repartir o aquesta manera... o aquests criteris que s'utilitzen per tirar endavant aquests temes tan importants de formació de llengües catalana i castellana. En definitiva, dintre del sector continua havent-hi descontentament per aquests pressupostos. Segur que es prepararan alguna manera de fer-li veure, senyora consellera, que això no és suficient per potenciar aquestes escoles. Segur que hi haurà mobilitzacions per dir-li que volen uns altres pressupostos i nosaltres ja li diem abans que retirin aquests pressupostos de la Direcció General de Benestar Social i Direcció General de Formació de les Persones Adultes, perquè són insuficients per arribar a aquells dos compromisos, senyora consellera, que vostè va adoptar.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Per a un torn en contra té la paraula en nom de Convergència... *(Veus de fons.)* Ah, perdó. Té la paraula.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyors consellers, senyora consellera, justament la despesa social és una de les tres prioritats que ha dit el Govern de la Generalitat que es fixava en les

seves actuacions i en les línies reflectides en el pressupost de l'any 2002. Les altres prioritats són les inversions i la recerca i foment de l'activitat econòmica, però justament la despesa social és la que es presenta de forma més destacada i, sobretot, els ajuts directes a la família.

En la presentació del pressupost, el conseller Homs deia justament..., deia: «L'increment de recursos es destina preferentment a activitats socials. La despesa social augmenta en 129.000 milions de pessetes i se situarà en 1,4 bilions de pessetes, amb un increment important de les ajudes directes a la família, el doble que l'any passat, de les dotacions per millorar la sanitat, l'ensenyament i la justícia, així com del reforç de l'assistència als més necessitats a través de l'àrea de Benestar Social.» Nosaltres no estem d'acord en la valoració que es fa i volfem justament justificar l'esmena a la totalitat que presentem al Departament de Benestar Social a partir de tres arguments, o a partir de dos dels tres que diré. Una, que, malgrat els increments, que hi han sigut en el pressupost en despesa social, l'esforç en despesa social a Catalunya és i continua sent dels més baixos de la Unió Europea. Un altre argument, que són els que sí que ja s'adrecen més directament al Departament, és que les polítiques de Benestar Social tal com es reflecteixen en el pressupost tenen un caràcter residual, forta dimensió assistencialista i no universal, i que hi ha hagut una progressiva..., en els darrers anys, una progressiva desresponsabilització respecte a les polítiques per promoure el benestar, la cohesió social i la igualtat d'oportunitats. I el tercer argument és que el Govern de Convergència i Unió no protegeix la família, sinó que se'n serveix com a substitut dels serveis públics. I, en això, hi estem profundament en desacord.

Al primer argument, m'hi referiré poc perquè és de caire més general, però malgrat l'increment de recursos resulta que el percentatge que Catalunya destina a protecció social respecte al producte interior brut és dels més baixos de la Unió Europea, ja que només Irlanda manté una despesa inferior. Està vuit punts per sota de la mitjana de la Unió Europea. Per molt que s'hagi incrementat enguany el pressupost la distància és tan gran que no arriba a acostar-se, ni molt menys, a la despesa social i al sistema de protecció social de la mitjana de la Unió Europea. Ja no diguem d'aquells estats que tenen un estat del benestar més consolidat. Ja..., si parléssim de Dinamarca, Suècia o de Noruega, posem per cas, la distància ja és molt més gran, molt més gran, però fins i tot resulta que departaments tan emblemàtics com Ensenyament i Sanitat han crescut per sota de la mitjana del pressupost quan es tracta dels que tenen una demanda més expansiva. Però ja he dit que no m'entretindria en aquest argument, perquè vull centrar-me en benestar social.

Perquè justament, dins que en el model de desenvolupament de l'estat del benestar que hi ha en el nostre país, entenc que aquest desenvolupament s'ha fet de forma incompleta. I l'educació i la sanitat, que abans m'hi referit, han tingut un desenvolupament raonable. El sistema de subvencions a l'atur, que no ens pertoca a nosaltres, que és..., ha tingut un desenvolupament raonable. Una altra cosa és que estem satisfets o no de com

s'ha fet, però han tingut un desenvolupament raonable, però dintre del sistema de les polítiques generals de benestar, del que és la construcció d'un estat del benestar, justament les polítiques de serveis socials, les polítiques que afecten aquest Departament de Benestar Social, són la vessant més feble del nostre sistema de benestar. Són polítiques escarransides, escarransides en pressupost, que s'han sustentat en la família i en el que les dones fan en l'àmbit de la llar. I el que no ha estat així... han sigut de caràcter marcadament assistencialista, com he dit jo en algunes ocasions, una mena d'institucionalització de la caritat. Ara es fa d'una altra manera.

El pressupost del Departament de Benestar Social ha tingut un increment important d'un 34,4%, però resulta que continua tenint un pes poc important el Departament en el conjunt dels departaments de la Generalitat i en el conjunt del pressupost. Continua..., és a dir, el que representa el total del pressupost del Departament de Benestar Social és un 3,3 del total pressupostari, però hi ha més coses que podríem afegir. Any rere any el Síndic de Greuges destaca la insuficiència, en els seus informes, de les polítiques de benestar social, perquè rep nombroses queixes en forma que les prestacions són poc abundants, que hi ha arbitrarietat en la concessió, irracionalitat en els barems. El poc esforç financer que jo ara em referia queda més clar..., quedava més clar, fins l'any passat, quan podíem constatar que tres quartes parts dels recursos utilitzats pel Departament de Benestar Social, o més en concret per l'ICASS, l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials, provenen de l'Estat. Ara no ho podem veure, perquè en el model de finançament això no queda visible, però en tot cas ha sigut així d'una manera molt important.

Per altra banda, el cost dels serveis es trasllada cada cop més als ciutadans amb successius increments de les taxes i, malgrat la importància estratègica que s'atorga als ajuntaments –verbalment es va reconeixent més aquesta importància estratègica–, aquests només reben un 7% dels recursos que administra la Generalitat en aquest camp. Per tant, insistim en el caràcter residual del Departament de Benestar Social dintre de les polítiques, fins i tot del conjunt de polítiques relacionades amb l'estat del benestar.

I un fet molt important, un fet molt important, l'escassetat de l'oferta pública. I això ho vull subratllar. De fet, es deixa a la iniciativa social o la iniciativa mercantil la provisió de serveis bàsics, amb una conseqüència molt clara, com és la polarització que això genera en la seva utilització. Per què? Perquè els recursos públics es destinen als més pobres –aquí em referia jo abans com la política assistencialista–, mentre que els recursos derivats de la iniciativa mercantil només poden ser utilitzats pels més rics. Hi ha, doncs, una franja de la població que no és atesa, o perquè les rendes no són prou baixes per accedir als recursos públics... i perquè no són suficientment elevades com per poder accedir als privats.

No fa gaires dies, com un exemple d'això, molt il·lustratiu, parlava amb una persona, amb una dona, que el seu marit és malalt d'Alzheimer des de fa un temps i està en una situació de dependència elevada. Em co-

mentava que la pensió que reben és de 62.000 pessetes al mes, de les més baixes. Per altra banda tenen fills i se'ls estava demanant la declaració de renda dels fills per poder veure quin recurs podien tenir. La dona estava molt preocupada, precisament perquè l'aportació que els fills haguessin de fer a la cura del seu pare estava frenant les possibilitats dels seus propis fills, una de les quals estava estudiant a Barcelona, treballant, fent –diguéssim– un esforç enorme per poder tirar endavant la seva vida. I que una part seria destinada en això. Ella, per altra banda, m'estava expressant: «però ens agradaria tenir-lo a casa». Quantes persones amb rendes fins i tot una mica més elevades no poden tenir el suport suficient dins de casa per atendre una persona en situació de malaltia d'Alzheimer i no poden pagar un recurs privat? Ni són massa pobres ni massa rics. Total res. Què fem amb això? És a dir, quan nosaltres parlem que cal universalitzar els serveis públics i les prestacions ho fem pensant en tothom, perquè no pot ser que continuïn tenint caràcter assistencial. És a dir, evidentment que s'ha de donar assistència a la gent amb més necessitats, però no només això.

Per altra banda, em voldria referir al contingut d'algunes qüestions ja més en concret, tot entenent, per altra banda, que hi ha algunes direccions generals, com Acció Cívica i Serveis Comunitaris, que han vist incrementat el seu pressupost en correspondència amb el que és el Departament de Benestar Social, però que volem insistir un cop més aquest any que, malgrat la importància que podria tenir fer un tipus d'acció cívica correcta –és a dir, és molt important impulsar l'acció cívica, l'associacionisme, el paper justament de la societat civil, en tot el funcionament de la societat–, continua sent una direcció general de fort caràcter clientelista, que..., repartidora de subvencions indiscriminadament, una mica allò del cafè per a tots, sense que hi hagi una veritable política d'acció cívica, cosa que per nosaltres anul·la el valor d'aquesta Direcció General. I més en concret, per què els casals d'avis no podrien estar dintre de tot el conjunt de polítiques d'atenció a la vellesa, si l'entendem de forma no només assistencial, sinó global, i per tant, que estigués a l'ICASS.

Però anem, com deia, a aspectes més concrets. Immigració, 225.000 residents estrangers a Catalunya. Ens ho recordava l'altre dia el conseller Homs, ni una sola referència en el pressupost –ja ho he comentat–, en el pressupost general, però resulta que en el Departament de Benestar Social sí que apareix una partida que es diu «Suport a la immigració», amb 15 milions de pessetes. És tot? Suposo que no és tot, clar que no és tot, però aleshores vull repetir una cosa que ja vaig dir justament quan comentàvem la Conselleria de Presidència: quines són les partides que a cada programa d'aquell Pla interdepartamental de la immigració es destinen? Per tant, com podem contrastar, com podem valorar, que s'estiguin fent?, com podem demanar als ajuntaments que hi participin si no saben què hi han d'aportar, perquè no està valorat econòmicament cada programa? Per tant, insistim que un aspecte tan important com aquest tingui traducció pressupostària perquè sí que volem saber, tenim molt interès a saber, què és el que es fa des de Benestar Social en la part que li correspon a immigració.

Violència contra les dones: aquí hi ha temes pendants. El mateix Pla integral no s'ha presentat encara, però veig a la memòria de l'Institut Català..., de l'ICASS, vaja –ara no em surt tot sencer..., aquests noms tan llargs–, que només es creen deu noves places d'acolliment per a dones maltractades: només deu noves places d'acolliment, res més. Tota la resta queda igual. Mentrestant, s'ha tancat una casa d'acollida a Girona, i les vint-i-vuit places en pisos de suport es mantenen inalterables. 316 milions de pessetes és el que figura, en total, per a les cases d'acollida, per a tot Catalunya, senyora consellera, eh? –per a tot Catalunya. Em sembla que la insuficiència és molt clara.

Ens afirmava el conseller –i em remeto a aquella cita que he llegit abans– que es reforça l'assistència als més necessitats a través de Benestar Social. Però, senyora consellera, resulta que l'increment més important del Departament han estat les oficines de Benestar Social, si comptem inversions i personal, eh?, tot plegat. Dels 5.000 milions de pessetes destinats a inversions, 1.000 són per a oficines del Departament. Del total pressupostari, 7,44 milers d'euros es destinen a les delegacions territorials; els centres de dia per a la gent gran tenen menys diners. El que es paga de lloguer per les oficines del Departament, 4.774 milers d'euros, és més del doble del que es destina als programes de pobresa i exclusió social, que no arriba als 2.000 euros. Per tant, no veiem la prioritat o com es reforça aquesta assistència als més necessitats.

Vel·lesa. L'increment és només d'un 3,6% en el pressupost de l'ICASS, d'un 3,6%, quan és el que sens dubte té unes necessitats més expansives. Només apareixen 1.946 milions de pessetes en inversions, només 800 milions de pessetes d'increment respecte a l'any passat. I quantes se'n creen? Això sí, 337 places públiques. Em refereixo al que diu la memòria de l'ICASS. Però els altres programes no mostren, en canvi, increments. En centres de dia s'incrementen 4 places; en els habitatges tutelats, 22 places; acolliment residencial en els centres col·laboradors, la disminució és de 248 places; en l'acolliment diürn disminueixen 150 places, i en beques menjador, disminueixen en 82 beneficiaris.

Això sí, cal destacar que hi ha un capítol que sí que augmenta substantivament: els ajuts de suport a la família, que s'estimen incrementar en 1.200 usuaris. Aquests ajuts són la paga que es dona al familiar que atén l'avi o àvia a casa seva; i ho subratllo perquè justament aquest és un indicador molt important de la política familiar, que després m'hi referiré.

Disminuïts. Aquest programa s'incrementa quasi un 21%, però cal destacar que l'increment més substantiu és aquell en què hi ha participació de recursos de l'Inem, el que és la integració laboral dels disminuïts –sort que de tant en tant ens arriben també fons de Madrid. Dins d'aquest mateix programa, l'atenció precoç no té la mateixa sort. Malgrat que dintre del programa hi ha hagut un increment bastant substancial, que valorem positivament, resulta que l'atenció precoç té fins i tot una petita disminució pressupostària, i malgrat que es preveu un increment de trenta-dos usuaris; això implica una reducció del mòdul per usuari. I, parlant d'aquest tema, justament en una interpellació que va

tenir lloc no fa gaire temps, justament advertíem com s'està precaritzant aquest sector d'atenció precoç, quan precisament s'està propiciant aquesta reducció del mòdul per usuari i la impossibilitat d'atendre amb temps suficient els usuaris.

Però el que vull destacar aquí també és la implantació en aquest sector del programa «Viure en família» i suport a les famílies, amb 8,7 milers d'euros, en previsió de tres mil usuaris. Indica això que aquí s'introdueix també una nova estratègia política dirigida que les famílies, en comptes de portar el disminuït a un centre especial de treball, a un centre de dia, els tinguin a casa? És aquest un altre indicador de la política familiar que s'impulsa?

I vaig al tercer argument. Deia que el Govern de Convergència i Unió, la seva Conselleria, que és qui, en aquest sentit, canalitza aquest tipus de plantejament, deia, no protegeix la família, sinó que es serveix d'ella. De fet s'està en la línia, senyora consellera, si no es modifica l'actual plantejament, de voler convertir la família en un substitut dels serveis públics. El gran instrument propagandístic d'aquest pressupost són justament els ajuts directes a les famílies: s'hi destinen 242 milers d'euros –encara em costa, això dels euros, eh?– 40.000 milions de pessetes, xifra que, per cert, inclou les desgravacions, que no haurien d'anar aquí; haurien d'anar a una reducció d'ingressos, eh? Però ho posen aquí per indicar que n'hi posen més.

I, miri, no ens oposem que es destinin ajuts directes a les famílies; fins i tot pensem que han de ser més importants i que s'han d'universalitzar. El problema és que aquest sigui l'eix central de la política familiar. Sense res més, sense una política decidida de provisió de serveis públics, els ajuts directes a les famílies tenen efectes indesitjables, i això és el que denunciem. Perquè no pot ser fer fer la família d'escola bressol, d'hospital, de centre de dia, d'esplai, de centre especial de treball... Això, si anem per aquesta línia, és a dir, si només reforcem els ajuts directes, però no creem serveis públics, el que es produeix a la pràctica, el seu resultat, la seva conseqüència, és el replegament de la família, un retorn al model tradicional, un fre de les oportunitats de les dones, que són les que, bàsicament, s'encarreguen de la provisió de serveis dins de la família.

Miri, hi ha una qüestió molt clara; és el que jo anomeno «l'economia de l'afecte». El cost econòmic de les polítiques de benestar pot avaluar-se molt clarament: tot allò que es realitza en el marc familiar a través de les relacions d'afecte i obligació moral...

El president

Senyora diputada, senyora diputada, hauria d'acabar, perquè és que...

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Sí, acabo de seguida. No es considera treball, no es remunera ni es quantifica, però, lògicament, té valor econòmic. I això és el que deixa d'expressar-se a nivell pressupostari; és l'estalvi que suposa als pressupostos del Departament de Benestar Social i de la Generalitat.

La política familiar ha d'obrir oportunitats a les persones, no tancar-les. I nosaltres entenem que, en la línia actual, el que s'està fent és un tipus de política que és més barata, perquè és més econòmic impulsar els ajuts directes a la família que fer serveis públics, i això vol dir menys compromís social, és més desfavorable per a les dones, més negatiu per al futur de la societat catalana.

Li demano, senyora consellera, un canvi d'orientació de la política del seu Departament. És justament perquè no compartim aquesta línia d'actuació que s'està plantejant i que s'està reforçant, que nosaltres hem presentat aquesta esmena a la totalitat del pressupost.

Gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. Per a un torn en contra, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Hinojosa.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Senyor president, senyores, senyors diputats, haig de dir que aquest any, donada la meua ingenuïtat, venia content, perquè pensava: aquest any, després de defensar les esmenes a la totalitat, tindrem la sorpresa que les retiraran. Un any en què el pressupost de Benestar Social puja un 34%, i en números absoluts... (*veus de fons*) –encara no perdo l'esperança, senyor Nadal, encara no perdo l'esperança que la seva companya senyora Geli retiri l'esmena a la totalitat; s'ha de tenir fe–, doncs, un any en què el pressupost de Benestar Social puja un 34%, i en números absoluts 21.000 milions de pessetes, dius: carai, aquest any, aquest any sí, aquest any això ho tenim bé i ens podrem posar d'acord que el pressupost, globalment, està ben orientat, i després ja discutirem alguna partida, en el tràmit de comissió, alguna partida que es pugui reassignar... Però globalment pensava que compartiríem avui la joia d'un pressupost en línia, un pressupost repensat i amb un creixement realment important. Bé, però per les interpretacions i les cares que he vist quan he fet aquesta menció, no sé si aconseguirem que les retirin.

Per tant, fem un comentari –fem un comentari–, perquè el que sí que he observat és que el discurs de cada any..., és el mateix discurs. Cada any ens diuen exactament el mateix, però posant uns matisos. Sí, la senyora Geli ha fet una inflexió aquest any, però en general fan els mateixos discursos, ignorant les partides, ignorant les quantitats. No es pot fer el mateix discurs aquest any, amb 21.000 milions més de pessetes, que el que es va fer l'any passat.

La senyora Geli ens ha acusat de no liderar, i ens ha dit: «Escoltin, liderin el programa de protecció de la família.» I a continuació ens diuen: «Però, escoltin, per liderar bé, el que han de fer és traslladar-ho tot a l'Administració local, als ens locals...» No als ens: als ajuntaments, no als ens. Bé, a aquest preu, no és possible; no podem liderar si el que se'ns demana és fer allò que diuen en castellà *dejación* de la nostra obligació. Nosaltres sí que hem de liderar la política social del país, sí que l'hem de liderar en tots els seus àmbits, amb els recursos que tenim, i demanant, naturalment, cada ve-

gada més recursos, cada vegada més recursos per anar caminant cap allà on la senyora Carme Porta diu que no hem arribat i que n'estem molt lluny.

És veritat, senyora Carme Porta: respecte a Europa estem entre cinc i set o vuit punts; depèn del paràmetre que utilitzis i en quin sector l'apliquis, però és veritat que estem per sota d'Europa. Però fem-nos tots plegats una pregunta: escoltin, d'on ve Europa i d'on venim nosaltres? –nosaltres som Europa, però..., ja ens entenem. D'on vénen aquests països que vostè ha citat i que l'altre dia un il·lustre diputat deia aquí: «Fa quaranta anys que tal país té resolt aquest problema»? Bé, nosaltres fa quaranta anys que hem patit una dictadura i que no hem avançat en aquest terreny. I dius: «Home, carregar-li això a la dictadura és una mica fort.» No, no és fort. Nosaltres hem avançat, durant els darrers vint anys, a la velocitat que la nostra situació ens permet, i volem arribar a equiparar-nos i a superar la mitjana europea. I anem cap a aquest camí. I una mostra que anem cap a aquest camí, senyora Carme Porta, és aquest increment d'aquest any.

Miri, li contestaré... En el tema dels adults, li faré una menció a vostè, perquè al senyor Boada no la hi puc fer, perquè el senyor Boada, primer, no hi és, i després, com que ell és d'ensenyament, i jo no sóc d'ensenyament, i ell no admet que Adults estigui a Benestar Social, doncs, la hi faré a vostè, però també se li pot aplicar a ell. Formació d'adults, no hi insisteixin: continua allà on ha de continuar, allà on està. I diuen: «Però és que no funcionen adequadament.» Sí que funcionen adequadament: cada any tenen més alumnes; aquest any han tingut vuit mil alumnes procedents de la immigració –cosa que ha ignorat el senyor Boada–, cada vegada avancem més en aquesta línia, i estan treballant perfectament. I aquest any creix també la seva partida un 11%. Per tant, estem en la línia en què havíem d'estar.

Però, a més, és que ara no estem... En la memòria que vostè ha citat sí que surt el *graduado escolar*, però ja sap que surt perquè és una memòria que reflecteix el que es feia. Vostè sap, si mira els pressupostos d'aquest any, que hi ha un epígraf per a la titulació de grau mitjà. I a més hi ha un projecte de graduat escolar a través de la televisió, que em sembla que serà un projecte que serà ben acceptat.

I després vostè ha parlat, parlant de la pobresa... De la pobresa, avui tenim aquesta notícia i és inevitable que en parlem, però no calia tenir la notícia de «la Caixa» per parlar de la pobresa, perquè en parlem molt sovint i perquè, realment, és un problema que hem de resoldre; que l'hem de resoldre tots, amb polítiques transversals. Vostè deia: «Que es millori l'aportació de la PIRMI a les famílies; que es millori l'aportació fins al límit del salari mínim interprofessional.» No. Jo estic d'acord –ja li ho vaig dir l'any passat, em sembla– que s'ha de millorar la PIRMI, i s'ha fet una millora, i s'ha publicat aquests dies, o està a punt de publicar-se, un decret de la Generalitat en el sentit de millorar les aportacions de la PIRMI. Però, escolti'm, no ens demani que sigui igual al salari mínim interprofessional, perquè això desincentiva l'activitat, perquè no és correcte, perquè no és normal que, persones que estan en una situació passiva, se'ls remuneri com a les persones que estan en actiu

–i estan passives des del punt de vista que no estan inserides en el món laboral, perquè, si hi estiguessin, no tindrien cap necessitat d'entrar en el règim del PIRMI.

I després ha dit una cosa amb la qual estic absolutament d'acord amb vostè, però no ens en culpi, a nosaltres. Vostè ha dit: «La Lismi no es compleix.» Miri, de la Lismi, en podem parlar hores: des del seu impulsor, Trias Fargas, fins avui, hem fet cinquanta mil intervencions respecte al compliment i al balanç de compliments de la Lismi, aquí i en una altra cambra, etcètera, etcètera. I vostè continua tenint raó que, pel que fa a la reserva i a la incorporació de minusvàlids a les empreses privades de més de cinquanta treballadors o a les administracions públiques, no es compleix. I quan analitzes això, quan ho analitzes amb la gent, l'empresari o l'Administració pública, que té aquesta responsabilitat, t'acaben donant tota una sèrie de raons que ens van portar –recordi-ho– a dir: «Doncs aquestes empreses que paguin un cànon, si no ocupen els minusvàlids.»

I aquí estem; haurem de continuar lluitant, en aquest tema. Però aquest no és un tema que, per incrementar o disminuir una partida en el pressupost de Benestar Social, el puguem resoldre; és d'una altra naturalesa, és de la naturalesa de conscienciació dels ocupadors, i potser també de la societat, i potser que «apretem» tots una mica més, i ho aconseguirem.

Miri, senyora Comas, em sap greu que vostè digui el que ens ha dit, em sap greu que vostè digui que el Govern de la Generalitat... Jo ja entenc que quan es puja a la tribuna un vol dir coses que cridin l'atenció, i és normal, primer, perquè si surt un titular millor. Però a mi em sap greu... Si és que s'ho creu; si no s'ho creu, miri..., però si s'ho creu de veritat, que el Govern de la Generalitat no protegeix la família sinó que usa la família..., home, no –home, no–, això no –això no–, ni per ideologia, ni per dedicació, ni per... Escolti'm, ens podem equivocar, podem fer coses que vostè consideri que no estan ben fetes, però que aprofitem la família, que utilitzem i usem la família..., home, això em sembla que és un argument polític de poc calat, de poc calat polític i, en canvi, de molt calat sentimental en contra d'un grup adversari de vostè.

Escolti, vostè es queixa que hi ha poc públic i molt privat. Al final no he entès bé si està d'acord o no està d'acord que privatitzem, perquè ha dit les dues coses. I ha dit que les polítiques que fem ajuden els que tenen realment una situació de pobresa pobresa i els que no tenen cap necessitat. Escolti'm, totes les mesures –si l'he entès bé– que s'han pres aquest any..., una de les mesures importants fiscalment és passar el dret de l'accés a determinades prestacions dels que cobraven 3,5 milions als que arriben a un salari anual de 6 milions, amb una ampliació de vano molt important, que sembla que això desmentiria el que vostè deia.

Després ho ha enllaçat també, –i coincidint amb un argument de la senyora Geli; que, de totes maneres, aquest any no han estat..., no li han dedicat tant espai, però–, amb l'acció cívica. I diuen: «Per què a Acció Cívica i per què no als ajuntaments?» Miri, perquè tenim una legislació que dóna unes feines determinades als ajuntaments i unes feines determinades a la Gene-

ralitat, i tenen un camp d'actuació –sí, senyora Geli–, tenen unes feines determinades, els ajuntaments, i unes de determinades, l'Administració autonòmica. I fem això. I perquè a més nosaltres tenim la voluntat de mantenir Acció Cívica, i és absolutament necessari mantenir-la perquè la seva acció és important en el territori i en determinats col·lectius. Per tant, aquest és un tema recurrent, cada any en parlem, i en continuarem parlant, perquè difícilment canviarem aquest Departament... Anava a dir: «i si algun dia vostès guanyen, tampoc el canviaran», però com que no guanyaran, tampoc no cal. (*Remor de veus.*)

S'ha parlat del tema de les dones maltractades, que ja en parlaré després perquè tinc la intenció de..., en fi, dedicar-hi una atenció una mica especial.

Escolti'm, la senyora Geli ens ha dit..., ens ha demanat atenció i ens ha dit: «Ara els he enganxat: vostès tenen» –es dirigia a la consellera– «places públiques buides...», fa un parèntesi, demana la complicitat de la cambra, i diu: «a Terrassa i a Girona.» Ha dit això. (*Veus de fons.*) «Com a mínim», ho diu ara. Bé. I diu: «Perquè ja me n'he informat; ara ja en sé la causa: la causa és que són cares.» Doncs no, senyora Geli, la causa no és aquesta, i vostè ho hauria de saber; si s'atreveix a dir aquí que les tenim buides i que la causa és el preu, hauria de saber que no és aquesta la causa, hauria de saber que les persones que hi havia eren vàlides i que aquestes places s'estan recondicionant per a gent invàlida, per a gent necessària, per a gent dependent. I en aquest sentit s'hi ha de fer una millora, que s'ha de fer també en quatre residències que estan en la mateixa situació. I ara també podria dir: «Hi han quatre residències...» (*Pausa.*) No ho ha dit però podria haver-ho dit: «Hi han quatre residències que tenen...» No, escolti'm, és que hi ha una situació real que és la que és. I en tot cas mai seria la voluntat de l'Administració pública de la Generalitat de Catalunya de tancar; per què hem de tancar places públiques, si les tenim?, l'única cosa que fem és adaptar-les, i adaptar-les per a una millor atenció a les persones.

L'acolliment..., que vostè ha mencionat, l'acolliment a la immigració. Escolti'm, ja ho sap. Vostè ho ha dit, que l'acolliment..., l'obligació de l'acolliment de la immigració la té qui la té, no la Generalitat. I en el programa d'acolliment per a l'any que ve, la Creu Roja i Càritas rebran recursos per a aquest acolliment. I hi ha un compromís del ministre de Treball amb la consellera de Benestar Social de cara a l'any vinent per crear tota una xarxa d'acolliment d'aquestes persones immigrades, que jo crec que haurem de vigilar i que haurem de demanar que es compleixi, perquè realment aquest és un tema molt i molt important; molt i molt important perquè tenim les competències que tenim i els recursos que tenim. I, bé, qui s'ha de preocupar de l'acolliment ho ha de fer i hi ha de posar els recursos necessaris, i aquest és el Ministeri de Treball que té compromesa aquesta acció de cara a l'any vinent, per tant, de cara a dintre de quatre dies.

No li puc dir gaire cosa més, senyora Geli, perquè... És que vostè ha dit: «Com és possible...» –i ens ha fet també un altre acte de dramatització parlamentària–, «com és possible que l'atenció precoç baixi?» Bé, doncs, hem

de mirar els números, perquè o la seva maquineta o la meua no funcionen: a mi, em creixen el 10%; a mi, l'atenció precoç em passa de 1.372,9 a 1.512,7; hi ha un diferència d'un 10%, d'un 10 i escaig. Escolti'm, si l'atenció precoç és una de les coses que sempre ens havíeu dit que les fèiem bé. (*Veus de fons.*) Sempre ens ho havíeu dit. Com és possible que ara resulti que, això, tampoc ho fem bé?

I deixi'm dir alguna cosa de la pobresa. És que a mi això de la pobresa realment em té fregit, perquè un país creix..., els països en general, i Europa i Espanya i Catalunya, creixen, creixen econòmicament, i també creixen els pobres. I això a mi em té entre avergonyit i preocupadíssim. I hem de lluitar perquè això no passi. I hem de lluitar tots; això no és un problema..., vaja, el Govern té la responsabilitat que tingui, però és un problema de tothom i és una preocupació de tothom, la pobresa.

Però, escolti'm, valorem-ho bé, això. Una des les ràtios..., 180.000 de les persones enquestades per la Caixa... –parèntesi: per cert, a aquesta Caixa i a l'altra, els haurem de demanar que s'impliquin també en la lluita contra la pobresa, no a fer estudis només; i tanco el parèntesi–, una de les dades que donen és que 180.000 de les persones enquestades són majors de 65 anys i estan en aquest llinar de pobresa. Escolti'm, mentre tinguem un país, mentre tinguem un nivell de pensions com els que tenim, què esperem? –què esperem? Compte, hem crescut, teníem una situació molt pitjor; li ho hem de reconèixer, al Govern Socialista, al PSOE, a Madrid, que va fer un gran avanç en el tema de les pensions; ho hem de... –que tots hem fet..., i ens hi hem implicat des del Pacte de Toledo fins avui–; però tenim el nivell de pensions que tenim i això provoca una zona, una xarxa de gent pobra i continuaran sent pobres. I aquest país nostre, Catalunya –i a l'Estat–, el que s'ha de preguntar és: «Escolti'm, quin nivell fiscal hem de tenir per atendre realment la pobresa? Quin és el nivell fiscal que nosaltres hem de tenir per realment poder atendre la pobresa? I quina política de redistribució de renda hem de fer per eliminar la pobresa?»

Això és el que s'ha de fer, al meu criteri, més enllà de pensar, oportunament, de tirar-nos els pobres els uns als altres. La realitat és que o treballem tots en aquesta línia..., i ens marquem un acte de responsabilitat i diem: «Si el país creix, si l'economia creix, si el país és més ric, no és possible que paral·lelament la pobresa creixi.» Amb això –espero– estem tots d'acord. Però quan els utilitzem, quan utilitzem l'enquesta d'avui, home, utilitzem-la amb tot el rigor possible, que jo ja admeto –perquè és realment legítim– que s'utilitzi contra el Govern, però si volem ser rigorosos i realment ens preocupa el problema, home, aprofundim una mica més i anem allà on realment crec que estaria la solució.

Miri, he promès al president que seria..., ràpid, però no ho sé, com anirà això. Deixi'm dir algunes coses sobre el pressupost, que jo, de fet, he pujat aquí a la tribuna, com tots vostès, a parlar del pressupost, en concret, i una mica a dir què farem amb aquest pressupost.

El primer que jo haig de dir és que, a mi, que el capítol destinat a la família pugui un 230%, em sembla fantàstic. A partir d'aquí totes les crítiques que vulgui –és

poc, està mal orientat...-, tot el que vulguin; però que el capítol destinat a la família d'aquest pressupost pugi aquest any un 230% em sembla fantàstic. Que per a la gent gran pugi un 21%, em sembla molt bo. Que en les persones amb disminució, i en aquests capítols concrets de Benestar Social –perquè, com vostès ja saben, la política en disminució és transversal: hi han altres departaments que també tenen algunes mesures que els afecten, per exemple, les barreres, etcètera–, pugin un 13% em sembla bé. Que a les persones amb risc d'exclusió social se'ls destini un 28% més en aquest pressupost, em sembla que ens n'hem de felicitar. La formació d'adults s'incrementa un 11%, i Acció Cívica, un 19 –no és de les institucions que més..., dels instituts que més s'incrementen, però un 19%.

I a partir d'aquí podem fer crítica, si volen. Jo puc dir que encara trobo que hauríem d'obtenir més recursos. D'acord. I és pot dir que hi han determinades partides que s'haurien de modificar. Parlem-ne. Però el que és evident és que aquest creixement del pressupost ens permetrà fer determinades coses. N'apuntaré unes quantes. De la gent gran, per exemple. Doncs l'any que ve hi haurà la creació de 3.474 places residencials amb finançament públic. És una xifra que es pot dir que és poc, però és una xifra important que ens anirà fent arribar al ritme del compliment d'aquelles 7.000 places que estem compromesos a fer durant la legislatura.

Hi ha efectivament un increment de suport a la permanència de les persones grans a la seva llar. Nosaltres creiem que podran beneficiar-se 9.415 famílies d'aquest programa, d'aquest programa, d'aquest programa d'increment de suport de permanència de les persones grans amb família. Aquesta és una petició que també ens fan, perquè a nosaltres també ens visita la gent i també ens en parlen. I la gent gran el que volen, sobretot, és estar a casa; sobretot el que volen és estar a casa. Després vénen les circumstàncies que no hi puguin estar, que no tinguin ningú que els cuidi, que estiguin deteriorats físicament i tinguin..., però el que volen és això. I aquí s'hi dedica un important capítol amb aquests recursos.

Home, els convenis amb els ens locals també pugen aquest any; pugen un 15%, per a l'atenció domiciliària. S'ha dit també: «Com és possible que no s'incrementi l'atenció...?» Bé, doncs, hi ha un increment també del 15%, i amb la promoció i amb els convenis signats amb els ajuntaments de Catalunya.

Persones amb disminució: la creació de 350 nous llocs de treball en centres especials de treball. Aquest és un objectiu i és una fita important, perquè són aquelles persones, que també s'han mencionat aquí, que requereixen una atenció especial. Doncs bé, en crearem 350 places, mínimes.

També hi ha un programa destinat al suport a la permanència de les persones amb gran disminució en les seves llars. Hi hauran unes tres mil famílies que se'n beneficiaran, amb aquelles quaranta mil pessetes que aquí s'ha dit que com podem garantir que aquestes quaranta mil pessetes puguin anar a ser ben emprades, ben utilitzades per al minusvàlid. Home! No podem posar un inspector per a cada família, però se suposa que una fa-

mília que rep quaranta mil pessetes per atendre les atencions d'un membre de la seva llar, de la seva família, amb gran disminució farà un bon ús d'aquesta ajuda.

399 noves places de residències per a persones amb minusvalideses dintre d'un pla més ambiciós, dintre d'un pla de 1.100 places que es faran en el Pla del 2001-2005.

Inclusió social: accés a les noves tecnologies, aquell programa que en parlem cada any, el programa Òmnia, que ens sembla un programa importantíssim i que arribarà a cent deu punts aquest any.

Atenció a la violència domèstica. S'ha dit que s'han tancat alguns pisos. Jo dic..., un de Girona, em sembla que s'ha dit. Jo els puc dir que tindrem 52 places en cases d'acollida i 12 pisos, i se suposa... (*Veus de fons.*) Escolti'm, 52 places i 12 pisos. Ja ens ho discutirem després, ja li ensenyaré l'altre paper, què vol que li digui? Avui li puc dir això: 52 places i 12 pisos. Escolti, i puc estar en un error, ja ho discutirem, ja buscarem informació complementària, perquè aquests dies, en els papers dels pressupostos, mirem uns papers i altres i potser ens estem equivocant, però jo li dic que les dades que tinc són aquestes. Per cert, també vostè sap que no totes les cases han estat sempre ni estan sempre ocupades al cent per cent. Vostè també sap que són cases que a vegades les tenim infrautilitzades. Per tant, tampoc demanem cases a cada cantonada, perquè,afortunadament, no és necessari, tot i que és evident que aquest és un capítol que haurem d'estar sempre molt vigilants i atenent a qualsevol necessitat que hi pugui haver perquè siguem capaços de frenar aquesta xacra que suposa l'agressió a les dones.

Hi ha un impuls a plans de desenvolupament comunitaris en determinats barris de Catalunya de determinades ciutats, que també s'ha dit: «Als barris no...» Bé, doncs hi ha un pla per dinamitzar determinats barris.

Quant al que fa referència als nous ajuts complementaris als perceptors de rendes mínimes d'inserció, ja hem dit que hi ha un decret i que hi ha una actualització i un increment en aquest sentit.

De formació d'adults no en parlarem gaire més. Direm, simplement, que hi ha la implantació del graduat en educació secundària, que hi ha tota una atenció especial per a la gent immigrada, i que això, en principi, a nosaltres ens sembla que és el que hem de fer.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*)

Finalment, del capítol de família ja n'hem parlat. Podríem ara, però també ho va fer el conseller Homs, i em sembla que, a més, no em queda temps..., el conseller Homs va parlar molt clarament de determinades mesures que afecten un sector de famílies que abans estaven limitades pel 3,5, 3,5 milions, i que ara augmentem a 6 milions de salari anual, que cobraven 62.500 pessetes i que cobraran 80.000 pessetes. És un increment, també, important.

El vicepresident primer

Senyor Hinojosa, vostè ja ha observat que se li havia acabat el temps.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Doncs m'ha passat com li passava a la senyora Carme Porta, que ha dit que s'havia deixat el millor per al final. Jo ja no tinc més temps, no puc continuar en l'ús de la paraula, però reafirmar el que he dit al principi. Escolti'm, aquest és un pressupost del qual nosaltres ens sentim, en principi, contents, no diem satisfets, contents. Creiem que podem fer moltes més coses que l'any passat, i esperem que l'any que ve no, sinó l'altre, encara en farem més. I en el tràmit següent a aquest acte d'avui veurem quines partides podem negociar o podem parlar-ne, però, en principi, els haurem d'anunciar el nostre vot en contra a les seves esmenes a la totalitat si és que després d'aquest debat no els he convençut perquè les retirin.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Hinojosa. Em demanen la paraula..., la senyora Geli, per contradiccions?

La Sra. Geli i Fàbrega

Per al·lusions, senyor...

El vicepresident primer

Té un minut.

La Sra. Geli i Fàbrega

Miri, de fet, demano l'empara de la Mesa, senyor president. Demano l'empara de la Mesa perquè es contrasti la informació que acaba de dir aquí el diputat de Convergència i Unió i que tots els diputats d'aquesta cambra hem pogut llegir. Se m'ha dit també, personalment, que jo no sabia llegir bé o que teníem números diferents, però és que, a més, s'han sumat absolutes contradiccions.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

En la Memòria, pàgina 10, del Departament es baixa la partida d'atenció precoç, es diu que només es pensen fer 538 places de residència, etcètera, etcètera. Per tant, demano l'empara, l'empara de la presidència, perquè els diputats no podem exercir la nostra funció. O la Memòria és un error o bé demano que retirin les paraules del diputat de Convergència i Unió, i demano, senyor Homs, si us plau, que per donar valor a les nostres afirmacions, perquè podem haver comès errors..., però nosaltres només ens cenyim a tots els números, i aquí s'han dit coses que o són falses per part del diputat de Convergència i Unió o són falses per part de la Memòria que presenta el Departament de Benestar Social.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Senyora Dolors Comas d'Argemir, un minut, també.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies. Per contradiccions, també, perquè el senyor Hinojosa ha fet algunes afirmacions amb relació a la

percepció o a l'explicació que jo he fet sobre la família que no es corresponen amb el que he dit.

He afirmat que el que cal és propiciar els serveis públics de forma universal, i assenyalo el de públics, subratllo el de públics. Ajuts directes a la família sí, però sense serveis públics, el que significa, i em ratifico, és que aleshores s'utilitza la família com a substituïdora dels serveis públics.

I, per altra banda, ratifico també el que ha assenyalat anteriorment la senyora Marina Geli. Tenia la Memòria de l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials, a la qual m'he referit també per poder fer la meua intervenció. Les dades que ha donat el senyor Hinojosa no es corresponen en absolut amb el que se'ns subministra als diputats i diputades per poder fer la intervenció en el pressupost. Per tant, o aquesta Memòria és un error o el que ha dit el senyor Hinojosa és un error, diguem-ho així, però també demano l'empara de la Mesa perquè els diputats puguem exercir la nostra acció d'oposició.

El president

Moltes gràcies. L'empara de la Mesa la tenen en la mesura en què els donem la paraula per poder expressar el que vostès pensen, eh?, lògicament. Algú demana...? Senyor Hinojosa, té la paraula.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Escolti'm, simplement per reafirmar que he dit 52 places i 12 pisos, i ho mantinc. En tota la documentació del pressupost, estic segur que es pot trobar aquesta dada. Si no la troben, amb molt de gust ja els passaré una nota, però hi és, i és públic i conegut.

Respecte a la utilització de la frase de la senyora Comas, ha dit, en repetides ocasions: «Convergència i Unió, el Govern de la Generalitat, utilitza les famílies», i és en aquest sentit..., no, utilitza no, «usa» les famílies, no protegeix, sinó que «usa» les famílies. El *Diari de Sessions* no em desmentirà, i és en aquest sentit que jo he protestat, amablement. Li he dit que em dolia, res més. I, en qualsevol cas, escolti'm, en un debat de pressupostos és comprensible que alguns tinguin xifres i altres tinguin... *(Veus de fons.)* No, unes altres no. Que algú s'ha llegit tots els papers i altres no s'han llegit tots els papers. Escolti'm, què vol que li digui?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. No, no... Té mig minut senyora Marina Geli, mig minut.

La Sra. Geli i Fàbrega

Senyor president, aquest és un tema molt important, eh?, perquè fixi's...

El president

Segur, per això no es pot tractar segons com, eh?

La Sra. Geli i Fàbrega

No, no, però no és un tema menor d'anècdota. És a dir, aquí estem discutint uns pressupostos que nosaltres presentem una esmena a la totalitat d'aquest Departament i que es torna a dir, pàgina 22..., és a dir, és l'exemple que serveix per dir que no sabem què votem. Per això demano l'empara de la Mesa. Pàgina 20 de la Memòria de Benestar Social: «Nombre de cases d'acolliment per a dones maltractades el 2002: 5.» Pàgina 37 de la Memòria del 2001: «Nombre de cases d'acolliment per a dones maltractades: 5.» Cap increment, és un tema no menor, senyor president, és un tema de validesa, de seriositat en la discussió, diríem, d'aquest pressupost, que si nosaltres plantejem això deu ser perquè pot haver passat amb tots els altres, i, per tant, per això demano l'empara de la Mesa, i, si no, que el conseller Homs ens digui si les memòries són falses.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Senyora diputada, té la paraula. Mig minut, també.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

En el mateix sentit i també com a demostració: «Pressupost per a atenció precoç l'any 2002: 1.272 milions de pessetes.» «Pressupost per atenció precoç el 2001: 1.281 milions.» Disminueix sensiblement, poc, però disminueix. És el que jo he dit en la meua intervenció, és el que diu la Memòria confrontada amb la de l'any passat.

És molt greu, senyor president, que se'ns estigui donant una documentació que se'ns diu, després, el diputat del grup que dona suport al Govern, que no serveix per res perquè dona una altra classe de dades.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Passem ara al Departament de Medi Ambient, també a les esmenes a la totalitat de la secció. Té la paraula pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi la il·lustre diputada senyora Montserrat Tura.

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, després d'aquest debat no poc important i interessant sobre si és fiable el dels documents, la documentació que ens subministra el Govern per tal d'analitzar el pressupost, a mi em correspon, de totes maneres, iniciar un altre dels debats. Però insisteixo que el que s'acaba de produir no és un tema menor, i nosaltres hem repetit i hem reiterat al llarg de tots aquests debats que un dels grans problemes que tenia aquest pressupost és que, en alguns casos, no era creïble per com es calculaven determinats ingressos o despeses, i, en d'altres casos, estava ple de contradiccions, i ara ho acabem de veure en la pràctica.

Ahir, en els passadissos d'aquest edifici, amb la cordialitat que, sortosament, caracteritza les trobades dels diputats i diputades, sigui quina sigui l'adscripció en els diferents grups polítics i, per tant, els seus planteja-

ments ideològics, el diputat de Convergència i Unió, senyor Jesús Bartolomé, em feia un comentari de dir: «Miraré el que vas dir l'any passat a veure si et repeteixes, i, per tant, et respondré, més o menys, igual.» Senyor Bartolomé, li vull anunciar que no em repetiré, que jo no m'he llegit el que vaig dir l'any passat, que en tinc un record més o menys present i, probablement, difuminat pel temps que ha transcorregut, però present en el contingut general, i no ho faré, entre altres coses, perquè crec que la situació que es produeix en l'àmbit de Medi Ambient, enguany, és lleugerament diferent.

Per un costat, s'acaba de produir un canvi de responsable d'aquest Departament, que ens acompanya avui, aquí, en el debat, i, per tant, cal entendre, entre altres coses, que les xifres no les ha fet i no les ha dirigit aquesta persona, perquè fins aquests moments no hi era.

Però, per altre costat, perquè la incorporació en el Consell Executiu de l'honorable senyor Ramon Espadaler ve a representar que amb nou anys de Departament de Medi Ambient, des que es va crear l'any 1991 aquest Departament en el si del Govern de la Generalitat, hi ha hagut cinc consellers. Primera cosa que els vull cridar l'atenció, perquè això podria semblar una cosa menor, però jo crec que té la seva importància i el seu interès. Vol dir si hi ha o no hi ha continuïtat, si hi ha o no hi ha fermesa, si hi ha o no hi ha convicció que aquelles coses que es fan, i més amb temes mediambientals, han de tenir garantida una persistència i una perseverança en el temps perquè acabin tenint resultats, perquè no hi ha res en matèria ambiental que doni resultats, precisament, al cap de dos dies, l'endemà passat, al cap de sis mesos, ni tan sols al cap de cinc anys.

Per això, m'agradaria, si m'ho permeten –després entraré una mica en les xifres–, fer algunes consideracions de caràcter general, perquè, a més, a mi m'agrada emmarcar els temes del medi ambient en els temes de caràcter general. Primer, perquè algun dia espero que tots nosaltres trenquem la idea que aquest és un tema sectorial, quasi secundari i, al contrari, aquest és un tema cabdal, importantíssim, que condicionarà, de ben segur, les polítiques de tots els governs en les properes dècades, i marcarà, de manera ineludible, l'actual generació de les actuals persones que ens dediquem als afers públics en els propers anys d'actuació.

I per explicar-los això, si m'ho permeten, i perquè, a més, alguna cosa hi hem de posar en aquests debats, que acaben sent certament pesats, de repàs de les memòries, de les xifres i de les dotacions de cada una de les partides pressupostàries. M'agradaria dir-los que en aquests darrers dos anys els nostres llunyans avantpassats ens han alertat, de manera clara, que alguna cosa estava succeint. I quan dic això em refereixo –i potser els semblarà anecdotari, però no ho és– al fet que a Yukon, al Canadà, i als Alps, hi hagin aparegut avantpassats nostres amb una, com a mínim, amb una antiguitat de cinc mil anys, que vol dir que s'està produint el desglaçament de glaceres que almenys feia cinc mil anys que no es desglaçaven. O, per exemple, que a l'Antàrtida s'hagin perdut més de 6.000 quilòmetres quadrats de glaç en aquests últims temps i, per tant, que s'estigui produint clarament el desglaçament dels pols.

M'agradaria també dir que en aquests darrers anys, en aquests darrers vint anys, els increments de gasos que no necessiten les espècies vives ni els humans a l'atmosfera s'han incrementat de manera molt significativa, mentre que aquells que sí que necessitem per viure, molt especialment l'oxigen, han decrescut de manera molt significativa. Que les masses forestals, que són les que ens produeixen l'oxigen, han davallat de manera dramàtica i que, per tant, aquesta tendència ens porta a una afirmació científica certament, que no pretén ser catastrofista ni pretén plantejar-la per demà passat, però ens planteja que els nivells de contaminació atmosfèrica poden arribar a ser algun dia incompatibles amb la vida.

També els voldria fer la consideració que em sembla summament important que les cimeres a les quals fem referència tant i tantes vegades, de Rio i de Kyoto, sobre l'estat de la Terra i sobre el canvi climàtic, varen representar una cosa importantíssima, que és que allò que els científics havien anat posant en evidència de la pèrdua de quantitat d'espècies animals en les últimes dècades, de la pèrdua de quantitat d'espècies vegetals en les últimes dècades, de la desertització, del canvi climàtic, dels gasos d'efecte hivernacle, no només era una constatació científica sinó una preocupació dels poders públics que es comprometien a fer-hi tot el possible per invertir aquesta tendència. I per invertir aquesta tendència, abans, i això és el veritablement important, abans que el deteriorament substitueixi el progrés.

En matèria medioambiental estem, en aquests moments, en una situació en la qual si no es canvi la tendència, el deteriorament algun dia substituirà el progrés i nosaltres en tindrem una responsabilitat innegable. La tindran fonamentalment aquells que tenen la responsabilitat de governar, però la tindriem també aquells que, tenint responsabilitats públiques, no ho poséssim en evidència.

Els he dit que els parlaria de caràcter general i que em dirien: «-I ara per què ens explica tot això?» Doncs els explico tot això perquè jo sempre afirmo que el medi ambient, que és un tema mundial tot i que té després elements molt concrets aquí a Catalunya, no necessita, precisament, visions nacionalistes, reduccionistes; ans al contrari, necessita precisament visions àmplies, capaces de generar coresponsabilitats en el conjunt de la societat. I necessita, fonamentalment, que el Departament de Medi Ambient de la Generalitat de Catalunya tingui capacitat d'influir en la resta de departaments i sigui capaç d'impregnar el conjunt de polítiques que des de l'àmbit de les infraestructures, des de les decisions de caràcter econòmic, des de les decisions de totes les altres conselleries considerades, probablement, més estrella que aquesta, es fan cada dia i són les que, al cap i a la fi, acaben determinant la política ambiental, molt més que el pressupost que ara, aïlladament i sectorialment, ens proposem d'analitzar.

Li desitgem, per tant, en primer lloc, sort al nou conseller; aquesta és una cosa que sempre va bé. No resol gaires coses, però sempre va bé tenir-la de cara i no pas d'esquena. Després, perquè els resultats siguin evidents, no n'hi ha prou amb la sort. Senyor conseller i senyor de Convergència i Unió, perquè els resultats siguin importants, aleshores hi ha d'haver, primer, convicció clara; segon, decisió, esforç, convicció profun-

da, diàleg, coresponsabilitat i fermesa, i pes en el si del Govern.

Hi ha moltes maneres d'analitzar la fermesa i el pes en el si d'un govern. Vostès em diran: «Escolti'm, és que tal conseller es porta molt bé amb el president i aleshores això vol dir que té molt pes.» Hi ha una altra manera, probablement molt més freda i molt més objectiva –almenys ho hauria de ser– que és analitzant els pressupostos. I veiem, per tant, què succeeix, any rere any, en determinats departaments que, tot i que en els discursos generals se'ls dóna molta importància i s'hi incorpora quasi com si fos una moda, el tema ambiental, després, a l'hora de concretar-ho i de constatar-ho, això no és exactament així. I em diran: això no ens ho pot dir, aquest any, senyora diputada, perquè resulta que el Departament de Medi Ambient creix, econòmicament. Això ja ho sé, que m'ho diran, però, i per què creix fonamentalment el Departament de Medi Ambient, aquest any? Doncs, creix, entre d'altres coses, perquè l'any passat tenia 633 persones i aquests any en té 1.171. Però no és pas perquè hàgim contractat personal nou per fer més programes, no és pas que hàgim incrementat en quantitat de les dotacions de les direccions generals ni de les empreses o organismes que depenen d'aquest Departament, sinó, senzillament, perquè el Departament de Medi Ambient assumeix plenament el cos d'Agents Rurals procedents del Departament d'Interior.

I, per tant, el que fem és traslladar unes persones que estaven del Departament d'Interior al Departament de Medi Ambient. I el Departament d'Interior, com que anualment, i raonablement –i nosaltres sabem que ho compartim, doncs, creix en el capítol 1 perquè s'hi incorporen Mossos d'Esquadra–, el decreixement d'aquest capítol 1 i la desaparició d'aquestes 400 persones del Departament d'Interior es nota poc, perquè sempre s'hi incorporen, doncs, les 800 o 900 que corresponen als Mossos d'Esquadra d'aquell any.

Aquesta és la raó fonamental del creixement del Departament de Medi Ambient, no és, per tant, una decisió d'una política decidida d'iniciar nous programes en aquest àmbit.

Una altra de les maneres d'analitzar el pes que li donem és analitzar el capítol d'inversions i, la veritat, i la veritat, és que el capítol d'inversions creix molt poc. I, per tant, vol dir que si no construïm totes aquelles instal·lacions necessàries, perquè Medi Ambient també vol dir a vegades ciment, a vegades vol dir obra, infraestructura, instal·lació, difícilment farem coses. Però les inversions en matèria mediambiental també vol dir inversions en l'àmbit dels espais naturals protegits que, en els dos capítols fonamentals que hi ha de partides dedicades als espais PEIN, es mantenen les mateixes partides que hi havia l'any passat. I, per tant, resulta que no sembla que en aquest camp haguem decidit tampoc fer un esforç, un avenç extraordinari. I, a més, de manera sorprenent, el capítol d'inversions en parcs naturals i espais naturals disminueix, quan havíem anunciat, bé havíem anunciat –i és una realitat– que l'any que ve hi haurà més parcs naturals que aquest, per l'aprovació dels Ports i de l'Alt Pirineu. Per tant, certament, una cosa són els discursos i l'altra cosa són les xifres.

Nosaltres, com cada any, demanarem –i ho farem en l'apartat d'esmenes a la despesa, evidentment–, si no prospera aquesta esmena de retorn –que ja sabem que no prosperarà– incrementar les partides pel que fa referència al desenvolupament i a la gestió dels espais PEIN.

Una cosa que els hem anat dient una i una altra vegada: no n'hi ha prou a fer mapes i pintar de verd determinats espais. Cal, després, gestionar-los, dedicar-los molta atenció i, a més a més, enguany, s'ha de produir la delimitació definitiva de la xarxa Natura 2000; una xarxa que el Departament ha enfocat malament des dels seus orígens, que no ha entès que no estàvem parlant de posar una segona protecció als espais ja delimitats en el PEIN amb els parcs naturals, sinó que a Europa ens reclamava que determinéssim espais de veritable singularitat natural, ja sigui pels aspectes de vegetació, ja sigui pels aspectes faunístics o d'altres àmbits i, en canvi, l'hem delimitada malament i l'hem delimitada amb la queixa, permanent, de les corporacions locals afectades, perquè es consideren no ateses en aquesta nova delimitació d'espais del seu territori sense haver-los ni tan sols escoltat.

Per cert, parlant de les corporacions locals, d'aquesta coresponsabilitat i d'aquesta necessitat d'implicar tot-hom en la transformació, almenys en la inversió de la tendència en matèria ambiental, les transferències a les corporacions locals pugen una misèria autèntica, i tenim aproximadament uns 215 milions de pessetes per al conjunt de les corporacions locals, que fent una divisió fàcil, allò, per mil milions, ai, per mil municipis que hi ha a Catalunya –que no serà així, jo ja ho sé, que no es concentren en un municipi i en l'altre no–, però fent la divisió fàcil, això són 200.000 pessetes per municipi català, que no es pot dir, precisament, que amb 200.000 pessetes per municipi català puguem transformar i canviar gaires coses d'aquesta profunditat que jo pretenia fer-los entendre, en aquest plantejament general de què li està passant en aquest planeta, en el qual hi ha Catalunya. I Catalunya no se n'escaparà si no és capaç d'aportar com a nació una política decidida i convèncer, a més, els altres espais de l'Estat espanyol i els altres estats del món que també ho han de fer.

Hi ha en el pressupost de Medi Ambient, el de l'Agència Catalana de l'Aigua. L'Agència Catalana de l'Aigua per a nosaltres és donar-nos la raó a un reivindicació històrica plantejada pel Grup Socialista –en aquests moments, Socialistes - Ciutadans pel Canvi– d'unificació del cicle de l'aigua. I, per tant, l'hem aplaudida sempre. I s'ha convertit, certament, havent incorporat el cicle de l'aigua en l'instrument inversor més important del Departament de Medi Ambient. I, per tant, l'anàlisi del seu pressupost no és una cosa sobrer, no és una cosa menor, sinó que és una cosa molt important, però, ara bé, si analitzem una altra cosa que també valoro positivament perquè apareix, apareix no, es va aprovar el passat 20 de setembre, en el Consell d'Administració de l'ACA i que nosaltres havíem reclamat històricament, que era la necessitat d'un pla econòmic financer, que en aquest cas, des del 2002 fins al 2005. Si ens mirem aquest document que dóna, per tant, constància del què pensa fer aquest gran instrument inversor de la

política de l'aigua, avui en el Departament de Medi Ambient, es adonarem que coses que hem estat reclamant que havien de tenir una importància superior continuen tenint unes dotacions tímides i insuficients: prevenció contra les avingudes, recuperació ecològica dels rius..., totes aquestes coses que van molt més enllà de fer col·lectors i depuradores, que eren imprescindibles perquè la qualitat de l'aigua ens permetés fer aquestes altres coses, ara, en aquest Pla, que no només diu què farem l'any 2002, sinó que planteja polítiques a llarg termini, torna a plantejar, de manera absolutament insuficient, aquestes qüestions que nosaltres els hem repetit una i una altra vegada.

L'Agència Catalana de l'Aigua té una estructura d'ingressos, una estructura d'ingressos que nosaltres hem demanat que havia de ser sòlida i que, a més, s'havien d'aplicar de manera permanent sistemes més efectius i eficients de recaptació, perquè molt sovint els ingressos previstos no es corresponen després, si ens mirem les liquidacions, amb els ingressos realment realitzats. Creiem que aquesta part s'ha oblidat novament, i, per tant, no s'endevina que hi hagi un canvi radical en aquesta política més efectiva i eficaç de garantir aquest marc estable necessari i imprescindible per l'Agència Catalana de l'Aigua. I, en canvi, s'ha pres una decisió, que jo entenc que almenys s'hauria d'haver explicat amb molta més claredat, que nosaltres podríem arribar a entendre que es produís lleugerament per sobre de l'IPC, però que es produeix molt per sobre de l'IPC, com tres vegades més de l'IPC previst, en els cànons de l'aigua del conjunt de la població, de consum baix, del nostre país. Joestic d'acord amb penalitzar aquells grans consumidors, però s'han incrementat els cànons molt per sobre de l'IPC en el conjunt de consumidors del país. I això no és exactament el que hauria de ser d'una estructura que tendís a penalitzar el consum excessiu, i que fos alligador per al conjunt de la ciutadania catalana, de l'escàs que és aquest recurs i del difícil que resulta gestionar-lo.

L'ACA té –en el pressupost és clar i en la Memòria econòmicofinancera que jo els he mencionat encara més– un greu problema, que és el seu endeutament cada vegada més gran. L'any 2002 aquest endeutament, segons el Pla econòmic financer, serà d'uns 123.700 milions de pessetes. Està previst en els propers tres anys incrementar-lo 30.000 milions de pessetes més. Per tant, els he de dir que aquest increment, si no som capaços d'aconseguir aquesta estructura estable d'ingressos, situarà l'ACA, avui Junta d'Aigua i Junta de Sanejament, per tant, aquestes dues grans fórmules d'actuació en el territori, en una situació difícil, des del punt de vista econòmicofinancer, en els propers anys. Qüestió que, a nosaltres, des de l'oposició, però també des de l'alternativa de Govern que volem representar, ens preocupa extraordinàriament, perquè, aleshores, les possibilitats d'actuació futura en aquests camps que nosaltres demanem, són cada vegada més difícils.

Deixin-me que els faci referència d'una cosa que m'ha semblat molt significativa en el seu pressupost i que, per altra banda, fins i tot em sap greu de retreure'ls-hi, però és que jo crec que vostès haurien d'haver fet tot el possible perquè els números no fossin els que són, i, per tant, que jo no tingués l'oportunitat de retreure'ls-ho.

De totes les inversions que preveu l'Agència Catalana de l'Aigua en matèria de millora d'infraestructures, d'abastament, de sanejament, de reserva, etcètera, només l'1,7% va a les comarques de les Terres de l'Ebre. Per tant, ja sé que em diran que en aquelles comarques s'hi ha d'invertir a través del Pla Hidrològic Nacional, i que qui ha d'acabar-hi invertint és l'Estat. Però jo els dic, de veritat, que encara que només sigui per una qüestió de posicionament, de defensa que el Govern de la Generalitat no ha decidit fer desídia de la seva responsabilitat en aquelles comarques, no poden, vostès, plantejar que la gran inversió en matèria de l'Agència Catalana de l'Aigua en aquelles comarques sigui tan sols l'1,7% del conjunt de la inversió d'aquesta Agència.

Hi ha, a més a més, de tot el que els he dit dels espais naturals, dos temes dels quals volem cridar l'atenció, dels espais naturals, de l'aigua –dos temes dels quals volem cridar l'atenció–: un, que jo crec que el control del medi atmosfèric continua sent la gran assignatura pendent d'aquest Departament. Aquest país, aquest Parlament va aprovar una llei –no en recordo exactament el nom, eh?– del medi atmosfèric, que vol dir llei de protecció..., es deia així: Llei de protecció del medi atmosfèric, que mai hi ha hagut massa interès a aplicarla i que jo crec que el pressupost d'enguany torna novament a oblidar-la.

El control de què li succeeix al medi atmosfèric, si un vol conèixer exactament com evolucionen tots els índexs aquests que la comunitat científica utilitza, precisament, per demostrar que el canvi climàtic és un fet científicament demostrat, és absolutament imprescindible. Però el control del medi atmosfèric és absolutament imprescindible si volem garantir la salut dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. I ja hi ha massa episodis, i si ho llegeixen a la premsa se'n trobaran diàriament a tot arreu, de problemes d'emissions de substàncies que, inhalades –és a dir, respirades per les persones–, poden ser motiu de risc. Aquest continua sent un dels grans aspectes oblidats en el pressupost del Departament de Medi Ambient i en el conjunt de polítiques del Departament de Medi Ambient a Catalunya.

I l'altra de les qüestions, i amb aquesta acabo, és el tema dels residus. Hi va haver un d'aquests cinc consellers, al llarg de deu anys –que vol dir que no han arribat als dos anys de persistència en el càrrec–, que va qualificar –i és el que va durar més, que va ser el conseller Vilalta– el problema dels residus com el problema més greu, ambientalment parlant, de Catalunya. Doncs, bé, en aquest problema més greu ambientalment parlant de Catalunya en el qual nosaltres hi podríem coincidir, si entenem que el tema dels residus no es limita només als residus anomenats municipals, i que a mi m'agrada més dir-los domèstics, no es limita només als residus miners, sinó que també són residus els residus ramaders. I que els problemes que estan comportant, des del punt de vista ambiental, tant els residus ramaders com els residus miners com els residus de caràcter domèstic i, també, els especials o industrials, a Catalunya, li suposaran molts i molts anys de dedicació, d'esforç i d'inversió per a reconduir aquests efectes negatius. En el

pressupost les inversions en aquest camp baixen. I, per tant, no es pot pas dir que en els propers anys estiguem afrontant –o, almenys, l'any que ve, ho estiguem afrontant– amb la rigorositat i, fins i tot, amb la valentia necessària aquesta qüestió.

I ja sé que em diran –i jo hi he participat– que hi ha un debat, fórmules per trobar sistemes de finançament d'aquestes infraestructures que, a la vegada, siguin capaces de penalitzar la producció de residus, i, per tant, d'obligar per la via de la fiscalitat a la minimització, fenomen absolutament imprescindible, per a les polítiques de residus. Sé que m'ho diran. Però, de totes maneres, al marge d'això, al marge que puguem estar immersos en un debat interessant, en un debat –ho crec jo– positiu i creatiu, amb un to, a més a més, d'aportació positiva per part de la nostra formació política, al marge que em diguin això, jo els he de dir que difícilment creurem en la posició positiva i activa del Govern i de la collisió que li dona suport si, a l'hora de fer la previsió dels seus recursos propis, d'aquests recursos que, a més a més, el conseller Homs ens va anunciar ja fa temps que amb aquest nou sistema de finançament ens arribarien per les necessitats que teníem a tots els àmbits de l'acció de govern a Catalunya, si les inversions en matèria d'infraestructures de tractament de residus baixen.

I, per tant, els he d'insistir que, en un any en què necessàriament ha d'entrar en vigor la revisió del Programa de gestió de residus –que saben vostès que ja ho havia de fer l'any 2000, i que ja entrarà en vigor amb tota seguretat, perquè no podria ser d'altra manera, doncs, l'any 2002–, la dotació del fons de gestió de residus, que ha estat considerat sempre, no només per qui els parla, i no només pel Grup Parlamentari que qui els parla representa, sinó pel conjunt del món municipal, imprescindible en el correcte tractament dels residus domèstics i en la correcta gestió, com el gran focus d'atenció pressupostària. Cada vegada que hi ha un pressupost ens mirem a veure què passa en el fons de gestió de residus. No pot ser que, novament, el fons de gestió de residus torni a generar la mateixa decepció que, any rere any, ha anat produint en els pressupostos de la Generalitat de Catalunya.

És, per tant..., el que els estic dient és que sense dotacions econòmiques per construir instal·lacions de tractament difícilment resoldrem aquest greu problema. Sense suport o sense coresponsabilitat o sense col·laboració institucionalment lleial amb l'Administració local no resoldrem el greu problema dels residus domèstics, que ja els he dit que ambientalment també són molt greus tots els altres residus, sense suport a les noves formes de gestió de residus, i, per tant, a la implantació de la recollida selectiva de la fracció orgànica, que és la que veritablement ens produeix els greus problemes en els abocadors quan fermenta, i, per tant, quan genera, no només lixiviats, sinó gasos d'efecte hivernacle, no afrontarem amb prou fermesa i valentia aquest canvi que s'ha de produir en la política de residus.

Tenien l'oportunitat, jo crec que encara la tenen, no pas d'acceptar l'esmena a la totalitat, perquè sé que no me l'acceptaran, però almenys d'acceptar-nos esmenes puntuals a les despeses. Tenien i encara tenen, per tant,

la gran oportunitat de demostrar que l'aportació que fa el Govern, que la decisió que fa el Govern, que les paraules d'aquells que donen suport al Govern en aquesta Mesa que –hi insisteixo– persistirà, i persistirà amb vocació positiva i amb ganes de trobar un acord, però s'hi han de veure gestos reals, i els gestos reals es diuen dotacions pressupostàries.

Gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Xavier Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, som aquí, se suposa, per parlar de l'esmena a la totalitat del Departament de Medi Ambient.

Portem tres dies parlant d'esmenes, parlarem també una miqueta d'esmenes, parlarem de números, parlarem de xifres, però tenim una mica la sensació, ja els ho dèiem l'any passat, que parlar de xifres i de números i d'esmenes no serveix de gran cosa, perquè tot està lligat. Fins i tot, la senyora Tura deia: «No confiem, està clar que no s'aprovaran aquestes esmenes a la totalitat.» Vista la reflexió que feia la senyora Tura m'ha convençut; penso que realment no ens aprovaran les esmenes a la totalitat, i, per tant, partint de la premissa que no ens aprovaran les esmenes a la totalitat, si els sembla, senyor Rull, senyor Bartolomé, podríem parlar de política, que se suposa que els ciutadans també ens paguen el sou perquè parlem de política, perquè analitzem la situació política, en aquest cas, del medi ambient.

Miri, malgrat que sabem que a partir dels esforços que fem presentant una sèrie d'esmenes, de propostes que considerem que són bones i que ajudarien a millorar la situació del país, i malgrat que després de fer aquest esforç vostès ens ho voten tot en contra, jo diria gairebé sense mirar-se-les, no hem perdut la il·lusió. No hem perdut la il·lusió de canviar el país, tot i que som conscients, cada vegada més, que per canviar el país, primer, els haurem de canviar a vostès. I amb això estic dient que no sé ben bé si haurem de canviar la seva manera de fer o haurem de posar-hi algú que no siguin vostès perquè les coses funcionin. Però, en tot cas, seran vostès els que ens ho hauran de demostrar. (*Remor de veus.*)

Després de tres dies de debat, efectivament, tinc la sensació que al país no li servirà de gran cosa. En tot cas, li haurà costat uns diners per pagar el personal, que segur que s'ho mereix, per pagar les despeses de funcionament d'aquest Parlament, haurem tingut una despesa, mediambientalment parlant, important d'energia, i tot plegat no sé si servirà per a res.

Senyor Bartolomé, senyor Rull, jo crec que vostès poden arreglar-ho. Jo crec que podem intentar que serveixi d'alguna cosa. Podem intentar posar-nos d'acord en algun tema. Miri, cada any els fem un grapat de preguntes i no en contesten gairebé cap. Aquest any els faré tres preguntes, mirin de contestar-me-les! Suposo

que ja porten un guió, tots el portem un guió, però mirin de contestar-me alguna d'aquestes preguntes, perquè ens faria il·lusió saber exactament on som. (*Remor de veus.*)

Per situar-nos, una primera pregunta: aquest és l'últim debat de pressupostos d'aquesta legislatura? És a dir, l'any que ve funcionarem amb pressupostos prorrogats? O tindrem uns nous pressupostos i, per tant, tindrem una nova possibilitat, abans de les properes eleccions, d'intentar que es modifiquin algunes polítiques? Per nosaltres, és, evidentment, important saber-ho.

Miri, el pressupost de Medi Ambient –efectivament, ningú ho pot amagar– és el segon pressupost que més incrementa, incrementa un 33,7%, i passem d'un 0,81% del pressupost de la Generalitat a un 0,96% del pressupost de la Generalitat, no a un 1%, com diuen algunes xifres, a un 0,96% del pressupost de la Generalitat.

Vostès diran: «No, és que hi ha les empreses». Escolti'm: tots els governs tenen les empreses, però a les Illes, que també tenen empreses, tenen un pressupost..., o sigui, és un 8% del pressupost, a les Illes, Països Catalans, parlo del nostre país. No parlo d'Europa, de la part alta d'Europa, on hi ha una altra consciència, on hi ha uns altres paràmetres, no, no: al nostre país tenim un exemple d'un govern progressista que destina un 8% a medi ambient. El senyor Bartolomé cada any em diu: «És que, clar, és que això és una dada que és molt relativa.» Doncs, escolti, miri, nosaltres destinem 144 milions d'euros per 6,2 milions de persones; ells destinen 83 milions d'euros per 0,8 milions de persones. Per tant, mentre nosaltres destinem 23,22 euros per persona, ells n'hi destinen 103,75, gairebé cinc vegades més per persona. Això és fer política ambiental, i la resta són «cuentos» –perdó pel barbarisme–, contes.

D'aquest increment de 36 milions d'euros, se'n destinen 24 a l'ACA –ja s'ha apuntat aquí que una de les partides importants que apugen és l'ACA–, l'ACA, que augmenta un 18,9% en el seu pressupost, un total de 71 milions de pessetes. D'aquests 71 milions de pessetes que augmenta l'ACA, n'augmenta 27 de cànon –és a dir, al país, al poble, li toca pagar més, més cànon d'aigua–, 20 milions a altres administracions –per tant, no és esforç de la Generalitat–, i 24 aquest esforç que fa el Departament de Medi Ambient. Bé, en tot cas és positiu, tenim més diners a l'ACA, que evidentment és l'àmbit des d'on es gestionen més recursos de tota l'àrea de Medi Ambient.

Aquests diners on van? 39 milions d'euros van a parar a inversions, capítol 66, inversions en béns generals, i van a parar bàsicament a estacions depuradores d'aigües residuals, a EDAR. D'aquests 39 milions, 24 van concretament a les plantes del Besòs i el Llobregat. Tothom considera transcendents aquestes plantes; doncs aquí discrepem de vostès, dels socialistes i del Partit Popular. Saben –i no ho diem avui, no és novetat– que aquest no és el nostre model; a nosaltres aquest model macro no ens fa el pes. Que agafin l'aigua de Sant Feliu de Llobregat, de Cornellà, de Sant Joan Despí, de Sant Boi, la portin fins al Prat, la depurin, després agafin aquesta aigua, la tornin a pujar amunt, perquè el riu no quedi sense cabal, la tornin a abocar a

la llera..., no és el nostre model, hi discrepem. Per tant, fins i tot allà on pugem d'una forma substancial, no ens acaba tampoc de fer el pes.

Nosaltres els hem proposat reiteradament un canvi de model de gestió a l'aigua, i aquí els faria la segona pregunta. Fins i tot a la Comissió de Política Territorial hem aprovat algunes mesures que ens semblen importants però que no veiem reflectides en els pressupostos. Per què no fan un esforç?, per què no fan un esforç i...? Ens ho han admès: hem plantejat mesures que són, si més no, creiem, efectives, que són realistes, que es poden aplicar... Per què no recuperem l'aigua del subsòl? Per què no fem instal·lacions perquè no es continuï salinitzant l'aigua del riu Llobregat a partir d'instal·lacions en el runam salí de la comarca del Bages? Per què no apliquen aquestes mesures que en cap debat, en cap moment, ens han dit: «No, és que això no val, això que esteu proposant vosaltres no val»? Doncs, sí que val. I això val per tenir més aigua, i això val per estalviar-nos el transvasament de l'Ebre. I vostès ho saben, i ho hem reiterat en més d'una ocasió, i no ho veiem reflectit en aquests pressupostos.

L'altra gran partida: la Junta de Residus. La Junta de Residus, que té un pressupost de 77,3 milions d'euros, rep 25 milions del Fons de cohesió, i destina 37 milions a corporacions locals. Ens volíem mirar amb il·lusió, ens volíem mirar amb interès el pressupost de la Junta de Residus, perquè és un tema que no és cap «tonteria». I hem anat per mirar-nos-el, i un pressupost de 77,3 milions d'euros –que, a veure, així entre nosaltres, 77,3 milions d'euros encara no ens fem massa la idea del que és, però són molts calés–..., mirem el programa i un full en blanc, un altre full en blanc, i aleshores els objectius ens diuen: «Residus industrials. Minimització, valorització, disposició del rebuig...» Això li expliquen a la meua filla, que té tres anys, a l'escola; si ja ho sabem! Oh! és clar, és que... Portem anys parlant-ne! Però com es concreta això?, com es concreta? Com es concreten aquests objectius?, com es plasmen?

Portem, des de fa uns quants mesos, parlant d'alguns temes importants; sembla ser que hi ha alguna porta oberta a tirar endavant un cànon, que fa dos anys el plantejava jo mateix des d'aquesta tribuna i que, fins i tot, des de les files socialistes i de Convergència se'n feia una certa mofa. Sembla que no se'n fa mofa, sembla que se n'està parlant seriosament, sembla que hi ha disponibilitat de pagar un cànon, sembla que estan disposats a intentar convèncer els seus alcaldes que no hi ha altra solució, que gestionar bé els residus és car, que una bona gestió mediambiental és cara. I d'això hem de fer pedagogia, l'hem de fer des d'aquí, i els primers que ens ho hem de creure hem de ser nosaltres.

Tenim la sensació que no acabem d'avançar. Ens mirem el Fons de cohesió –també en parlava la senyora Tura–, i diem: «Caram, això és diferent, l'any passat hi havia 1.500 milions de pessetes, enguany hi han 9.015 milions d'euros.» Agafem aquella calculadora que ens ha regalat el conseller de Finances, fem els números i és el mateix; és que ni l'IPC –ni l'IPC. Amb aquests pressupostos no ens estem encarant per fer una bona gestió de residus.

Per tant, senyor Rull, la tercera pregunta: anem a fer un cànon de veritat de residus? I cap a on l'encararem? Perquè sembla ser que la proposta que hi ha sobre la taula és que, el cànon, el paga només els que porten a abocador; els que porten a incineració, no. És a dir, anem a fer un cànon per a promocionar la incineració?, o anem a fer un cànon per a promocionar la recollida selectiva de residus, per a promocionar la minimització dels residus? Quina mena de cànon anem a fer? Va de debò el cànon, i quin model de cànon anem a fer?, seria el tercer element que per nosaltres seria important.

Vaig acabant, perquè crec que no val la pena allargar-nos-hi massa; portem molt de temps discutint de tot això, i entenc que el debat parlamentari agrairà, doncs, que siguem concisos i que anem per feina. Anem a les inversions reals, que és per mi l'altre paquet important que tenim, les inversions reals del Departament de Medi Ambient.

Tenim tres direccions generals que veuen modificat substancialment el seu pressupost. Patrimoni Natural i Medi Físic el veu modificat per baixar: passem d'11,82 milions d'euros a 10,52; baixem –baixem– en Patrimoni Natural i Medi Físic. Estem parlant de biodiversitat, estem parlant de promoció als espais naturals, dels parcs naturals... Com s'ho faran, això? Perdem una quantitat important.

Qualitat Ambiental. A Qualitat Ambiental sí que pugem una mica, per destinar-ho al Servei Català de Meteorologia, que sap que compartim, que sap que hi estem d'acord, que ens sembla molt bé; però hi ha un altre element important dins d'aquesta Direcció General, que és tot el tema de la intervenció integral de l'Administració Ambiental, i aquí ens quedem igual també: ni l'IPC. Per tant, un altre element..., quan vostès saben que en aquests moments encara hi han abocaments d'aigües residuals, doncs, des de..., en els recs dels camps, directament a lleres de rius; ha d'haver-hi un major control, hi han problemes seriosos..., hi han indústries que encara estan emetent gasos, que estan emetent sons molt per damunt..., en el moment que entri en vigor la Llei que estem treballant contra la contaminació acústica, també ens trobarem que hi han incompliments en aquest sentit, i és imprescindible que hi hagi dotacions suficients per poder intervenir en aquest àmbit.

I finalment, Secretaria General. Secretaria General puja substancialment. I anem a buscar a veure on puja, i ens diu: «Terrenys», «Adquisició de terrenys». Bé, a veure si, no sé si mercès al canvi de conseller o mercès a què, aconseguim que aquests diners es destinin a ampliar les zones protegides. I intentem-ho pagar als preus que toquen. Perquè els preus de Platja Castell fan que després sigui complicat poder... I, a veure, vostè somriu, senyor Rull, però, home, no fa gràcia; és un tema molt seriós, és un tema molt seriós, el que s'ha esdevingut a Platja Castell i que ningú, malgrat que el senyor Boada i que jo mateix ho hem esmentat reiteradament en comissions i en Ple, ningú ens ha donat cap explicació de per què es van pagar els preus que es van pagar per Platja Castell. I clar, quan no es donen explicacions, sempre el que tendeixes a pensar és el pitjor; som així de malpensats, som mediterranis, som humans, no sé

exactament el que som, però som així de malpensats, i quan no hi han explicacions sobre algun tema econòmic, dius: «Mèu, aquí hi ha alguna cosa que no acaba d'anar.»

I revisin també els preus dels lloguers, perquè si les 250.000 pessetes mensuals –parlo amb pessetes perquè ens entenguem– que es preveuen pagar pel lloguer dels agents rurals, pel local dels agents rurals a la Seu d'Urgell..., és de 250.000 pessetes al mes, home, el nostre diputat de la Seu d'Urgell m'ha dit que per 40 o 50.000 pessetes els troba alguna cosa similar i arregladeta; i per 250, alguna cosa bastant millor. Si el que es pretén és canviar, doncs, i estar prevista aquesta partida, fantàstic; ho agrairan els agents rurals de la zona.

Per tant, resumeixo i acabo, senyor Rull, senyor Bartolomé, per nosaltres, tres preguntes, però sobretot dues; una, comprendran que era retòrica, però dues que no són retòriques. La primera, el cànon de residus. Expliqui'ns-ho de veritat, expliqui'ns-ho; volem saber exactament cap a on apunten. Volem saber si amb aquests recursos, si amb els recursos que tenim fins avui anem a intentar continuar incomplint per molt més de temps el Programa de gestió de residus, o anem a resoldre-ho, i anem a complir d'una vegada i anem a aplicar un cànon seriós i que no promogui, si pot ser, la incineració, que ja sabem que en aquest tema també hi ha acord del Partit Popular, de Convergència i Unió i del Partit Socialista, però, com a mínim, que no s'incrementi, si pot ser.

I el segon, les mesures per a l'estalvi d'aigua, les mesures per recuperar molta de l'aigua que hi ha. N'hem parlat dotzenes de vegades, hem tingut debats públics, jo diria, a tota la geografia catalana, on vostè hi era, senyor Rull, hi era la senyora Tura, hi era la senyora Bet Font, hi era el senyor Fabregat, el senyor Rafa Luna..., diferents diputats d'aquesta cambra. N'hem parlat moltes vegades, hem posat mesures sobre la taula, no se'ns ha dit mai que no funcionessin.

Escoltin, estem parlant possiblement, per una temporada, de l'última legislatura en què vostès tenen el Govern –possiblement. Volen continuar tenint-lo? Escoltin, mirin, nosaltres no hi tenim inconvenient, a nosaltres no ens preocupa qui hi ha al Govern, sinó quines polítiques es fan des del Govern; si més no pel que fa a medi ambient posin-nos-ho bé. Acabin aquesta legislatura amb la dignitat necessària. Tenen encara –espero– uns altres pressupostos; entre aquests i els següents, intentem reconduir el tema de la gestió de l'aigua. Per nosaltres, el tema de l'Ebre no és cap broma; per nosaltres, el tema de l'Ebre és un tema fonamental, i per nosaltres serà un tema a tenir molt en compte a l'hora de prendre decisions. I saben que d'aquí a dos anys en podrem prendre algunes d'importants, de decisions, més de les que, desgraciadament, per la correlació de forces, podem prendre avui dia. Ens agradaria prendre-les per poder col·laborar amb vostès, amb els altres o amb tots plegats, per millorar, si més no, la situació del medi ambient.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies.

Perquè els senyors diputats sàpiguen a què atènyer-se, en aquests moments estem a veure si acabem a les sis o a quarts de set de la tarda. Aprofitarem aquesta mitja hora per fer la intervenció que li correspon a Iniciativa per Catalunya - Verds, i votarem per allà al voltant de les dues, aproximadament. I després farem la interrupció fins a les tres.

Té la paraula la senyora Elisabet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Aprofito per desitjar sort al conseller Espadaler. La veritat és que no sé si felicitar-lo o no, perquè li han passat... (*Veus de fons.*) Sí? Doncs, el felicito, tot i que té un departament amb uns quants conflictes, unes quantes patates calentes, que en diem, damunt la taula, i amb un pressupost que, malgrat que se'ns diu que augmenta i que en els últims anys ha anat augmentant, no deixa de ser el penúltim de tots els departaments de la Generalitat –l'últim és el d'Economia; per tant, incomparable amb el del Medi Ambient.

Jo crec que sense una bona injecció de diners, més que la que portem fent els darrers anys, és impossible de notar canvis considerables en alguns dels temes més conflictius. L'any passat dèiem que, de cada mil pessetes que té de despesa la Generalitat, set eren per al Departament de Medi Ambient; aquest, gairebé arribem a deu, però estem entre mil i deu, una comparació jo diria que espectacular, però per la part negativa que li correspon. Així no compensarem mai el que venim anomenant aquest «retard històric» en temes ambientals, ni molt menys. I menys si tenim en compte que part d'aquest increment és degut que s'hi han incorporat, com ja es deia abans, els agents rurals o que hi han altres propostes, però que són poc significatives.

A més, ara que parlo dels agents rurals, no sé on deu estar col·locat dins del pressupost –perquè moltes vegades tot és críptic–, però tenim entès que els agents rurals necessiten unes bases, unes oficines a les comarques. Se'n va parlar en una interpellació i en una moció subsequent que vàrem fer aquí, i no sabem si sortiran d'aquest pressupost de 300 milions de pessetes per a inversions en edificis i construccions que té el Departament, o si s'anirà de lloguer –i, per tant, s'incrementarà la partida que ja hi ha, o les despeses que ja hi ha, en aquest cas–, o què passarà.

Un aspecte, per nosaltres, bàsic a tenir en compte en aquest debat sobre els pressupostos és el fet que en aquests moments s'està elaborant l'Agenda 21 de Catalunya. No hi ha unes partides específiques dins el pressupost, però sí que ens consta que s'hi està treballant i n'hi han algunes que diuen «desenvolupament sostenible», i, per tant, entenem que deuen anar allà.

El conseller Puig ens ho va venir a explicar. La teoria, doncs, està força bé. El que està escrit està força bé, però ja li ho dèiem, a ell: nosaltres tenim uns dubtes considerables, uns dubtes que es basen, sobretot, en dues raons. D'una banda, en les obres, obres que s'estan fent sense criteris de sostenibilitat. Li dèiem, al se-

nyor Puig, com es va debatre el tema del Pla Hidrològic Nacional en el Consell de la Sostenibilitat –si és que es va debatre. O si es varen repassar els criteris que ja comencen a estar escrits a l'Agenda 21 de Catalunya en el moment de donar el vot favorable al Plan Hidrológico Nacional. Obres insostenibles? Aquestes en són unes, l'eix Vic - Olot per Bracons n'és una altra i l'AVE una altra. Hi han obres que no lliguen amb el que diu l'Agenda 21 de Catalunya.

I, per altra part, hi han unes obres que segurament no es podran fer, perquè hi han uns criteris a l'Agenda 21 de Catalunya, que estan prou bé –que segurament que hi coincidim tots–, però que per manca de pressupost les veurem retallades. I estic pensant, per exemple, en la gestió del patrimoni natural. Molt bé que tinguem unes grans il·lusions, que somiem truites, però difícilment aquestes obres seran realitzables amb els diners que ara hi han damunt la taula.

Es diu que abans de l'estiu vinent volen tenir acabada aquesta Agenda 21 de Catalunya, serà un moment important, Rio+10, però crec que els problemes després els tindran vostès. Perquè, com justificaran obres que no fan o obres que fan amb criteris d'insostenibilitat –podríem dir-ne– quan no ho podran fer per als pressupostos que, com deia, tenim entre mans? I diem que tindran problemes perquè veiem que no hi han uns canvis substancials en la distribució dels pressupostos en les direccions generals del seu Departament, respecte als anys anteriors.

Planificació ambiental, per exemple: continua sent una direcció general bastant simbòlica. Encara que pel nom no ho sembli, que es diu planificació ambiental, és responsable d'un aspecte molt important, que, malauradament, aquí en aquest Parlament no en parlem gaire, potser ho podríem resoldre, ni el Govern jo crec que hi doni la importància suficient. L'educació ambiental és bàsica per assolir canvis en els hàbits, en les actituds, en els valors respecte al medi ambient. Som sis milions i escaig de catalans, i, saben quant està pressupostat en aquesta Direcció General? 790 milions de pessetes. Ridícul, si hem de sensibilitzar persones i empreses del nostre país amb aquests diners. I parlo d'empreses –que després en tornaré a parlar, referint-me al Centre per a l'Empresa i Medi Ambient– perquè també és fonamental de fer aquesta sensibilització cap al teixit, podríem dir-ne, productiu, del nostre país. Està molt bé que hi hagi activitat econòmica, però s'ha de fer ben feta i respectar el medi ambient –i més n'hi hagués, d'activitat econòmica, evidentment.

Amb els diners d'aquesta Direcció General s'anuncia que es faran programes força interessants, però que, després, quan mires al costat i veus els diners dels quals disposen, doncs, et cau l'ànima als peus. Per exemple, educació ambiental en edat escolar i universitària: 24 milions de pessetes. Quants centres escolars, quantes facultats hi ha a Catalunya? Quant toca per a cadascuna? Amb això no en tenim ni per començar.

Un altre projecte que també és interessant, i el conec personalment: escoles verdes. Es pretén que els centres escolars analitzin com està ambientalment el seu centre, plantegin canvis per al seu funcionament per ser

ambientalment més sostenibles, però llavors resulta que no hi ha diners enlloc perquè puguin portar a terme aquests canvis. 11 milions de pessetes per a les escoles verdes al nostre país. Desanima. Ja sé que podríem anar a aspectes que, des del punt de vista mediàtic, doncs, són molt més importants, però ho faig expressament: no me'ls vull saltar, perquè crec que hem de donar un tomb a tots aquests aspectes.

Dins d'aquesta Direcció General hi ha el foment de la sostenibilitat local. És molt importat que, des dels municipis, es treballi per a la sostenibilitat local: 35 milions de pessetes per a tots els municipis de Catalunya. Millora una mica més amb les entitats que fan sensibilització ciutadana, però no gaire. Per tant, jo crec que això s'ho haurien de plantejar i, en els propers pressupostos –perquè ja dono per fet que aquesta esmena a la totalitat no prosperarà, però, tant de bo que s'ho repensessin, doncs–, que aquesta Direcció General estigui molt més ben dotada.

Anem a «Qualitat ambiental». Vull començar parlant de les inversions previstes. S'ha parlat de les inversions en meteorologia que es veien importants, però quan les comparem amb quines altres inversions hi han al Departament, crec que és desproporcionat: 32 milions per a equips de contaminació atmosfèrica i 310 milions per a equips de meteorologia. Ja sé que és important, la meteorologia; però, i les problemàtiques de la contaminació que no ho són? Ja són suficients els equips de control existents? Hi han moltes zones de Catalunya que pateixen problemàtiques ambientals i que voldrien que es controlés molt millor. La ciutadania està preocupada per la qualitat de l'aire. Moltes vegades, a més a més, es troba indefensa perquè tenim una legislació poc concreta i perquè tenim uns sistemes analítics que permeten que s'analitzin en unes hores punta al dia, no durant tot el dia. Llavors, quan hi ha una contaminació forta en un moment concret, doncs, passa desapercebuda.

I –recordi-ho–, senyor conseller, a la nostra comarca, en aquests moments, tenim problemes importants de contaminació atmosfèrica: a Manlleu, en una empresa que fa compostatge de matèria orgànica –no de residus municipals, sinó d'altres–, la planta de purins de les Masies de Voltregà, etcètera. I, amb tot això, la ciutadania se sent indefensa. Per tant, amb una millora en les inversions en equips de contaminació atmosfèrica, a part que s'hauria de modificar la legislació, doncs, ens hi coneixeríem una mica.

Hi ha un altre element que a mi també em preocupa, i és el de les emissions de CO₂. Aquí es parla de les emissions de CO₂ de la indústria. Però com que hi ha un altre aspecte de les emissions de CO₂ que també és important, que és de les emissions provocades pel transport..., no queda en cap de les conselleries. Evidentment, a Política Territorial no parlen de contaminació atmosfèrica, i aquí deuen, a Medi Ambient, suposar que ja els toca a Política Territorial. I, per tant, doncs, queda sense que ningú es plantegi com es reduiran les emissions de CO₂, provocades pel trànsit.

En aquesta Direcció General de Qualitat Ambiental també hi ha una partida per a ajudes a les empreses per a la implantació del sistema de qualitat: són 100 mili-

ons de pessetes. A Catalunya hi han moltes empreses. Hi ha molta a fer i crec que anem a un ritme massa lent. I, aprofitant que parlo d'empreses, voldria comentar, de passada, què passa amb el Centre per a l'Empresa i Medi Ambient.

D'entrada, la Generalitat només hi aporta 102 milions de pessetes: 50 des de la Secretaria General i 62 des de la Direcció General de Planificació Ambiental. Per sort, arriben diners de l'Estat i arriben diners de les mateixes empreses que paguen determinats serveis. Però jo crec que és fonamental que el Govern aposti el màxim perquè les empreses catalanes utilitzin les tecnologies més netes existents, i que continuïn sent competitives i viables, però que canviïn les seves tecnologies. Quantes indústries hi ha a Catalunya? Quanta feina es pot fer, encara, per reduir la quantitat de residus, per estalviar més aigua, per estalviar energia, per reduir la contaminació? I el Centre per a l'Empresa i Medi Ambient disposa d'uns recursos que li dona la mateixa Generalitat, jo crec que molt insuficients. Bona part del pressupost del Centre per a l'Empresa i Medi Ambient és per a pagar professionals externs que van a les empreses a ajudar-los a fer, doncs, diagnosi de minimització. Però, algú, un equip dins d'aquest Centre per a l'Empresa i Medi Ambient que tingui cura de coordinar-se amb les altres direccions generals, de portar a terme polítiques, realment, de transformació de la indústria, no ho estan fent. Però segurament que no ho estan fent perquè no se'ls donen els recursos necessaris.

I estem en un moment delicat. Aquests dies, el Consell de Ministres ha transposat una directiva europea, que ja l'havia d'haver transposada l'octubre del 99 –ho ha fet amb dos anys de retard, però l'ha transposada–, en la qual..., serà la Llei sobre control i prevenció integrats de la contaminació, que la coneixerem com la IPPC (*sona un telèfon mòbil*), i a Catalunya hi hauran 1.620 centres que hauran d'adaptar-se per poder complir aquesta normativa. I hi hauran d'invertir molts diners i es poden trobar que els vingui de cop i volta, perquè ningú els està dient: «Uill, prepareu-vos.» Perquè les directives europees i les normes de l'Estat, doncs, estan a punt d'arribar. (*Remor de veus.*) El senyor Rull fa que no amb el cap. Conec les empreses i sé que les lleis els arriben quan ja s'han d'aplicar, de cop i volta; i, si no, doncs, facin un sondeig als empresaris que tinguin més a prop.

I deixem indústria i anem a la darrera Direcció General, que seria la de Patrimoni Natural i Medi Físic: gairebé 5.500 milions de pessetes. Dit així, doncs, pot semblar que Déu n'hi do, si no fos perquè després veiem què hi va, realment, a aquesta Direcció General: desenvolupament de la planificació dels PEIN. Molta feina per fer encara, només 16 milions de pessetes. Funcionament dels parcs naturals: extensions grans, sortosament, doncs, en tenim de nous i esperem que encara continuï incrementant, 250 milions de pessetes. Inversions en parcs i PEIN: 300 milions de pessetes. Inversions en zones humides: 30 milions de pessetes. Gestió forestal, aquí també: fem una moció aquí al Parlament que ens comprometem a destinar –el Govern es compromet a destinar-hi– 5.000 pessetes per hectàrea arbrada, dins el Pla general de política forestal, etcètera. 5.000 pessetes

per hectàrea voldrien dir molt més de 6.000 milions de pessetes, que, per tant, ja superarien el total del pressupost d'aquesta Direcció General. I per no parlar, doncs, de com es fa aquesta gestió forestal, però com que aquí ens estem centrant més en els pressupostos, ja ho debatem un altre dia.

Si mirem la descripció dels programes que acompanyen els pressupostos, hi ha un dossier que diu: «Conservació del patrimoni natural i de la biodiversitat.» Jo crec que hi han força elements allà dintre, però em sembla que per poder-ho portar a terme com no facin el miracle dels pans i dels peixos, però amb els euros, no se'n sortiran. Perquè, els diners, realment, són molt reduïts. Un exemple anecdòtic –m'ha fet gràcia haver-me'n adonat, perquè..., bé, m'ha sabut greu, després, no?, però–, els diners que es destinen a la biodiversitat o, en concret, a la fauna i a la flora es destinen molts més diners a piscifactories, granges, reserves de caça, de conservació de la fauna cinegètica i piscícola que a la part de fauna, podríem dir-ne, salvatge, de conservació i recuperació de la fauna amenaçada, etcètera. O sigui que ja va bé que hi hagin animals al bosc i als rius, però que sigui per caçar-los, eh? Sembla que sigui una mica aquesta la política que s'està fent. Jo, si ho hagués de triar, no és que digués «a partir d'ara res per a totes aquestes coses que he dit de cinegètiques i piscícoles», però segur que la prioritat, el canvi seria, doncs, posar l'accent a l'altre tipus de fauna.

I no vull oblidar-me, ja que parlem de medi natural, de repetir, per enèsima vegada, si us plau, senyor conseller, ara que és vostè un conseller nou, pensi en la Llei d'accés motoritzat al medi natural. El senyor Rull m'ha dit, moltes vegades, que com que aquí li han votat que no a les propostes que hem fet, no volen canviar el vot. Però jo crec que val la pena de fer-ne una reflexió. S'està incomplint la Llei perquè els consells comarcals i els ajuntaments no tenen diners per fer l'inventari de camins, que és la peça fonamental per poder desenvolupar aquesta Llei. Fins i tot, hem rebut mocions de consells comarcals de Convergència i Unió que ens demanen això: que se'ls donin diners perquè puguin tenir eines informàtiques, persones que entrin les dades... Jo crec que és molt important, i, en aquests moments, no veiem que hi hagi un canvi significatiu. Pensem que l'accés al medi natural és importantíssim de tenir-ho en compte. Quan ve l'època dels incendis forestals, doncs, tothom a córrer; però, en canvi, això s'ha de fer amb una certa previsió i amb una certa anticipació, que és el que no s'està fent en aquests moments.

I voldria acabar parlant de les dues empreses que encara no n'he parlat: l'Agència Catalana de l'Aigua i la Junta de Residus. De l'ACA, d'entrada, dir, anunciar, si més no, aquest gran endeutament, tenint en compte que, pel que fa a la previsió del 2002, és de més de 146.000 milions de pessetes. Continua elevant-se, per tant, aquest deute transferit de la Generalitat al seu sector públic empresarial. Però, dit això, entrant ja en el paper de l'Agència Catalana de l'Aigua i les accions que porta a terme, en primer lloc, em voldria referir al paper que té l'Agència Catalana de l'Aigua en la conservació dels ecosistemes aquàtics; és a dir, dels sistemes lligats a rius i a mars.

Ens trobem que la documentació que ens faciliten, una altra vegada críptica, doncs, ens dificulta de treure'n l'aigua clara. Però trobem definicions com ara: «Endegament de la riera tal, projecte de restauració ambiental de tal altre lloc.» Però no podem saber què suposa això. No podem pas anar a mirar projecte per projecte. I ens podem trobar que, com ha passat a Campdevàrol, els diners d'una neteja, aportats per l'Agència Catalana de l'Aigua, serveixen per arrasar un bosc de ribera com si fos un camp de futbol: deixar el riu, aprofitant una extracció d'àrids, ben pla, en una època en què hi ha la freixa de les truites, etcètera. I, per tant, s'obliden de tot el que suposa un ecosistema fluvial i, amb diners de l'Agència Catalana de l'Aigua, es destrossa un ecosistema. Això ho permet l'Agència Catalana de l'Aigua, n'estic segura. Ho saben i no prenen mesures, si més no, preventives. L'altre dia parlava amb un alcalde que em deia que tenien diners per restaurar un tram d'un riu i que quan havia demanat..., que aquests diners els aportava l'Agència Catalana de l'Aigua en part, i quan els havia dit «i què hi ha alguna empresa que faci bé això de la restauració dels ecosistemes fluvials?», li varen recomanar una empresa que vostè coneixeria el nom, però que me l'estalviï, que és una empresa ni més ni menys que d'extracció d'àrids i de subministrament de formigó. No em faran creure que una empresa d'aquest tipus entén gaire d'ecosistemes fluvials. I això recomana l'Agència Catalana de l'Aigua a un alcalde perquè restauri les vores d'un riu.

Així, doncs, podem reclamar més diners per recuperar els ecosistemes aquàtics, però sobretot el que volem és recomanar un canvi d'orientació en la manera de fer aquestes actuacions. De tota manera aquí voldria dir que ja no només a l'Agència Catalana de l'Aigua hi ha actituds que no ens agraden respecte a com es gestionen els ecosistemes aquàtics o els fluvials en concret, sinó que –i a dins del mateix Departament de Medi Ambient– hi ha altres polítiques que crec que és molt important que es revisin, que es valorin i que es canviïn, perquè, per exemple, en aquests moments, s'està dient que els diners que una societat de pescadors recapta en una zona de pesca controlada se'ls queda la societat per fer la gestió d'aquell ecosistema fluvial, d'aquell tram de riu. Amb quins criteris? Qui li dona els criteris? Són criteris de pescador que voldrien treure tant peix com poguessin d'aquell tram i, per tant, tenir-lo com una piscina, o són criteris ecològics vetllant per l'equilibri entre les diverses espècies animals i vegetals.

El cert és que aquí jo crec que hi ha canvis importants a fer. No sé si se n'ha de cuidar l'Agència Catalana de l'Aigua o la Direcció General de Patrimoni Natural, però segur que, al senyor conseller, sí que l'afecta.

A part d'això, ja acabant amb la gestió dels rius, jo crec que a més a més s'ha de posar fre que continuïn existint trams de rius totalment secs pel fet que hi hagi minicentrals que no respecten les condicions de la seva concessió. I un cas clar que, a més a més, aquí al Parlament hem estat tractant a través de diverses iniciatives és el de la central de Molló, al Ripollès, que ha estat repetidament denunciada i que continua havent-hi el tram del Ritort sec. I l'Agència ho sap, i tenen la denúncia,

però, abans no passa tot l'expedient i no sé què, es continua deixant el riu sense aigua.

Bé, a part dels ecosistemes aquàtics, a l'Agència Catalana de l'Aigua li pertoca d'una forma també prioritària cuidar-se de la qualitat de les aigües. Fins ara parlàvem d'ecosistemes; ara parlem de l'aigua pura i dura, en tant que és un recurs molt necessari per a nosaltres.

En el pressupost que tenim, hi ha molts milions de pessetes en infraestructures. Està bé que es facin infraestructures. És important que es porti aigua potable als pobles, que es depuri l'aigua, que es potabilitzi, però el problema és que moltes vegades part d'aquests diners els estem gastant perquè s'han fet uns danys que ha causat una empresa, unes persones, el que sigui; en molts casos s'han quedat tan amples, i ara hem de gastar el diner públic per compensar aquell dany. Estic segura que saben de què parlo: el cas dels aquífers que estan contaminats per excés de nitrats. Ara corre-m'hi tots a fer xarxes per portar l'aigua potable als pobles que tenen inutilitzats els pous que tenien excés de nitrats.

I parlant de nitrats, a l'Agència Catalana de l'Aigua hi ha una partida que diu «Anàlisi i control de les aigües»: 770 milions de pessetes. I al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca –i aprofitant que ara hi ha el conseller i ja li ho deia, però hi torno a insistir–, hi ha una partida de 10 milions de pessetes per posar en marxa plans d'actuació en zones vulnerables: 10 milions. Algú creu que és important la prevenció? El control ja està bé, però, quan controlem un aquífer i detectem que hi ha nitrats, el mal ja està fet. No seria millor mirar d'evitar-ho? Jo aquí sí que ja no sé quin dels dos consellers té la responsabilitat, però entre els dos posin-se d'acord, perquè no pot ser que continuï creixent aquesta problemàtica.

Per acabar, em referiré a la Junta de Residus, que, per cert, no és directament..., això que diré ara no ve directament dels pressupostos, però sí de les dades de la Sindicatura de Comptes. Segons el que es desprèn de la Sindicatura de Comptes, la Junta de Residus presenta el compte de pèrdues i guanys en un format que no és el normalitzat, presenta un conjunt de despeses i ingressos tant d'explotació com financers sense diferenciar-los degudament. Diem això perquè, si no ho han fet, posin fil a l'agulla, perquè a més s'observa que els ingressos per subvencions de capital traspassades a resultats no els recull dins dels ingressos extraordinaris, tal com correspondria. Alguna irregularitat que valdria la pena de resoldre.

Però, dit això, nosaltres creiem, ja centrant-me en les accions que ha de portar a terme la Junta de Residus, que, per més que en la teoria es reculli i es mantingui en els objectius del Progremic que es minimitzaran els residus produïts, a l'hora de la veritat no es veu com ho volen fer, jo crec que ja s'ha llençat la tovallola en aquest cas. En l'objectiu de reduir la quantitat de residus que es fan en aquest país, com s'hi treballa? Nosaltres no ho veiem. Creiem que s'hauria de fer d'una forma molt més insistent, molt més agosarada. Ja sé que hi ha part de competències estatals, però la Gene-

ralitat podria «apretar» molt més per aconseguir resultats significatius: «apretar» Madrid, «apretar» els sectors implicats, però fer-hi alguna cosa.

De la mateixa manera que, pel que fa al reciclatge, també haurien de millorar molt les coses. En aquests moments jo crec..., no només en part responsabilitat de la Junta de Residus. Ho reconeixem. Els mateixos ens locals també tenen una part de responsabilitat molt important. També es reconeix des dels ens locals. No de tots els ens locals, però. Molts d'aquests no han jugat prou fort en aquest aspecte de la recollida selectiva, però jo crec que la Generalitat moltes vegades tampoc ha empès prou. I també ho sé per experiència a la nostra comarca. Jo crec que s'hauria de pressionar molt més sobretot per a l'arrencada d'aquesta recollida selectiva de matèria orgànica, que és tan important i que ens trobarem, si no, que, com deia abans també, arribaran les directives europees, tindrem problemes en els abocadors, haurem d'apujar els preus per abocar en els dipòsits controlats molt més del que són ara i llavors corre-m'hi tots.

Jo crec que, a més a més, també hi ha una part important de pressió o d'insistència de cara a les empreses, però, com que ja n'he parlat abans, doncs, m'ho estalviaré.

No tot són infraestructures, senyor conseller, i això és el que majoritàriament veiem en aquest pressupost de la Junta de Residus: hi ha molts diners per a infraestructures, però encara ens queden molts fills penjats. Per exemple, i ara sí... No pensava tornar a parlar d'empreses, però l'exemple que m'ha vingut al cap: podem tenir un centre com el de Montmeló, que pretén que es recullin residus especials procedents de petites i mitjanes empreses en petites quantitats, però ens falta haver organitzat bé tot el procés de com arribaran des de les petites indústries a Montmeló aquests residus especials. Encara hi ha moltes indústries que aixequen el tap de desguàs per abocar-hi dissolvents o no sé què més. Això és el que hem d'evitar. I això no ho evitem si no fem unes polítiques ben coordinades entre la Junta de Residus; el Centre per a l'Empresa i el Medi Ambient; els centres de gestió, com el de Montmeló; etcètera.

Hi ha moltes coses que s'han de lligar i no es lliguen, i això fa que moltes vegades qui ho fa bé ho pagui més car que qui ho fa malament. I estic parlant d'empreses, però també de municipis. Jo crec que això no és just i que, per tant, s'hi ha de fer alguna cosa al més aviat possible.

En resum, crec que ja s'ha vist que discrepem en molts punts d'aquests pressupostos i, per això, doncs, hem presentat les esmenes a la totalitat.

Moltes gràcies.

(Pausa i remor de veus.)

El president

Senyores i senyors diputats, anem a passar a les votacions de les esmenes a la totalitat de les seccions del

pressupost. Començarem per les esmenes al Departament de Justícia. Comença la votació.

Han estat rebutjades per 66 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació, les del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme. Comença la votació.

Han estat rebutjades per 65 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació, les de Benestar Social. Comença la votació.

Han estat rebutjades per 62 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

(El Sr. Joaquim Nadal i Farreras demana per parlar.)

Té la paraula, senyor Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Sí; senyor president, no li tornaré a demanar que es repeteixi la votació. Jo he demanat la paraula... No la hi demano. Simplement volia explicar abans de votar que..., tot i que és evident que això que diré no canviarà el sentit de la votació dels grups que donen suport als pressupostos, sí que volia demanar que..., atès que sembla que no s'han aclarit suficientment les discrepàncies entre les partides i la memòria pel que fa al Departament de Benestar Social, demanar al Departament d'Economia i Finances que produeixi un document complementari per fer arribar a tots els diputats i diputades per aclarir aquestes discrepàncies, perquè les coses sumin el que han de sumar.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor portaveu. Demano disculpes perquè havia entès que donava el sentit del vot del seu Grup. Moltes gràcies.

Se suspèn la sessió fins a les tres d'aquesta tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i catorze minuts i es reprèn a les tres de la tarda i un minut. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seuen consellers de Medi Ambient, d'Interior, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Per a un torn en contra, té la paraula l'illustre diputat senyor Jesús Bartolomé.

El Sr. Bartolomé i Carrascal

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, moltíssimes gràcies als que estan presents, per la seva cortesia. *(Remor de veus.)*

El president

Quasi s'ha doblat, ara, ja el número...

El Sr. Bartolomé i Carrascal

Fonamentalment pels membres, diferents portaveus dels diferents grups que estan aquí presents. Moltes gràcies.

Miri, senyora Tura, començaré per vostè, per vostè..., uns breus comentaris sobre la seva intervenció: ha parlat dels canvis de consellers, que en tan poc temps tants canvis de consellers. Bé. Jo penso que és el millor efecte de conseqüència de les energies renovables. Vostè ha dit que no utilitzaria la seva intervenció de l'any passat i que no es repetiria, jo sí que repetiré, utilitzaré algunes intervencions, de vostè, de l'any passat.

Ha parlat del desglaçament mundial, i al final tindrem la llei de platja, i els de Cervera hauran sigut uns vidents del futur. Ha parlat de visió global, que és lògic, en Medi Ambient, però no crec que ho sigui en un debat de pressupostos català. La visió global és molt important en el medi ambient, però l'actuació ha de ser local. I, en els pressupostos del que es tracta en el medi ambient és d'actuar, aquí, a Catalunya, localment. Pot ser que hagi parlat tant de globalització perquè els pressupostos del Departament de Medi Ambient d'aquest any són molt bons, i no hagi volgut entrar en el concret.

Senyor Xavier Vendrell, ha dit que no li contestem. Avui li contestaré, allò d'avui, segur; i també li replicaré coses que va dir. No li replicaré, li confirmaré l'execució de coses que exigia o volia que es fessin en l'anterior any. Ha dit que parlem de política, però crec que..., i no de números, jo penso que: què més polític que un pressupost, en aquest cas, del Govern de la Generalitat? La primera pregunta que ens ha fet és, si..., a partir que no canviarem ni el país i, per tant, que l'hauré de canviar nosaltres, la primera pregunta ha sigut si aquest és l'últim debat de pressupostos de la legislatura. Bé. És una pregunta que qualsevol frontó la hi rebotaria, perquè depèn de vostès: nosaltres no tenim majoria absoluta. Dependrà de vostès que tinguem un nou pressupost l'any que ve o no, no pas de nosaltres. Primerament, nosaltres treballarem per tenir un nou pressupost, també, per al 2003, no es preocupi.

I després, té una certa afició al tema de les Illes. Ha parlat que tenen un pressupost molt més important *per capita* que el de Medi Ambient, en Medi Ambient, que el de la Generalitat de Catalunya. Però, llàstima que no tingui aquí el pressupost, així com el tenia l'any passat, perquè li diria les xifres, unes xifres que són molt importants en el pressupost de les Illes Balears, en el Departament de Medi Ambient, que van a l'abastiment d'aigua potable. Perquè vostè sap el problema que tenen les Illes. I allí hi han les dessaladores, el manteniment de les dessaladores, les construccions, i una gran partida se l'emporten aquestes. I, si llegís, ja que té tanta afició amb les Illes, els diaris de les Illes Balears veuria les crítiques sobre la gestió de residus, que no funciona, i sobre la recollida selectiva, que no funciona, i de la depuració de les aigües residuals, que no funciona.

I, si no, llàstima que no hi sigui, aquí, un company seu de partit i diputat també en aquesta cambra: vam anar junts, per amistats familiars –vam anar-hi junts, matrimoni–, a les Illes. I el primer dia vam haver de sopar –vam sopar, no «vam haver de», vam sopar-hi– amb un grup d'amics d'allà, catalanistes, tots ells, catedràtics, periodistes, i vam haver de defensar-nos junts, perquè ens acusàvem de l'abandonament per part dels catalans, dels polítics catalans, en general, de les Illes. I les crítiques al seu govern eren terribles, és a dir que allò de *cuentan de un sabio que un día*, també, en aquest món polític.

A la senyora Bet Font no li contestaré perquè no hi és present, i em sabia greu; en tot cas, si hi és, després, ja li diria alguna cosa.

Indubtablement, vostès fan una carta al Papà Noel o als Reis d'Orient, perquè mai diuen: «Aquesta partida està sobrevalorada i haurien de rebaixar-la per fer amb aquests diners aquesta altra cosa.» No, sempre: «I més, i més i més...» Com aquella cançó de *todos queremos más y más y más, pero mucho más*. Però tothom sap que els pressupostos han d'actuar amb les quantitats de diners que es tenen, que després hi ja farà menció, perquè ahir..., farà referència a una cosa que vostè va dir l'any passat. I, per tant, de la mateixa manera que als nens se'ls diu «no, no demanis tant perquè els reis no podran, i sabem que són els papàs», doncs, aquí igual. Qualsevol persona, qualsevol organització ha de reflectir..., i no com al futbol, ha de reflectir en els pressupostos de despeses allò que es té en el pressupost d'ingressos, ni més ni menys.

Demà farà un any que els diferents portaveus de l'oposició en la seva defensa de les esmenes a la totalitat criticaven el pressupost del Departament de Medi Ambient amb frases com les següents: «Vostès són els que pacten els pressupostos.» Això ho deia vostè, senyor Vendrell. I: «Els que tenen acords pressupostaris amb el Govern de l'Estat, i, per tant, tenim els recursos que vostès tots plegats han aconseguit, ni més ni menys.» Bé. És veritat, i, per això el Departament de Medi Ambient creix de manera important, conseqüència de l'increment global del pressupost de la Generalitat, de més de 234.000 milions de pessetes: un 10,3% de més, fruit d'una negociació nostra, exitosa, del nostre Govern, i suposo que estaran contents.

També, per part d'una il·lustre diputada es va dir: «El pressupost, podem dir» –la senyora Bet Font– «que ha pujat una miqueta. Esperem que cada any vagi incrementant, i, per anar bé, a un ritme superior al que estem acostumat.»

Bé. Aquest any el Departament, amb els organismes públics adscrits, té un pressupost de 130.000 milions de pessetes, una vegada descomptades les transferències internes. Suposo que haurien d'estar contents! Mirin, s'han manejat..., s'han utilitzat aquí diferents números. És a dir, jo els donaré els números reals, el quadre de números reals, i, si és necessari, en farem fotocòpia, si és que hi ha la mateixa contradicció que hi ha hagut aquest matí a Benestar Social.

Secretaria General creix un 81%. Després els diré... Planificació ambiental, 23,97%. Qualitat ambiental,

20,41. Patrimoni Natural i Medi Físic –no té raó el senyor Vendrell– és un 16,29. Total: el Departament creix un 54,12%. No té raó, senyora Tura, i hi han canvis substancials, i no el que ha dit la senyora Font.

Penso que amb aquestes dades demostra ja que és un pressupost molt interessant i que pot beneficiar i fer funcionar el Departament de Medi Ambient d'una manera considerablement millor respecte a l'any passat.

Com que he de parlar en un quart d'hora només, perquè ha d'intervenir el meu company, també, l'illustre diputat senyor Rull, aniré molt ràpid, i, lògicament, em deixaré moltíssimes coses del Departament. Per exemple, la Secretaria General, a què s'ha fet menció aquest matí. És veritat que creix moltíssim i és veritat el que ha dit la senyora Tura que aquí hi ha els temes conseqüència del traspàs dels serveis d'agents rurals. També és veritat que aquí hi ha, com demanava el senyor Vendrell, diners per a terrenys de protecció. En el Capítol 6, cosa que es demanava també aquest matí, hi ha l'adquisició de terrenys, l'adquisició de vehicles per a renovació del parc mòbil dels agents rurals i inversió, també, en equipaments. És a dir, tot el que es demanava aquest matí.

La Direcció General de Planificació Ambiental, que s'ha dit que no creixia. Home, creix un 24%. Hi ha, també, el tractament de tot el tema de l'Agenda 21: la fase final de l'elaboració, consulta i presentació pública de l'Agenda 21, l'elaboració de l'estratègia catalana contra el canvi climàtic i posada en marxa de les primeres actuacions, la participació catalana i el seguiment de les polítiques ambientals internacionals i, especialment, la conferència de Rio+10, a Johannesburg. El Govern de Catalunya té un compromís de tirar endavant els acords internacionals i europeus, i vol estar endavant, i vol fer propostes des de l'àmbit català.

La Direcció General de Patrimoni Natural i Medi Físic. Bé. Ha crescut un 10,5, concretament, 517 milions de pessetes. Suposo que estaran contents, també. Té un pressupost de 5.446 milions de pessetes i una mica més. Consolida la línia d'actuacions previstes en el pressupost del 2001, i, amb l'increment, es reforcen primordialment les actuacions relacionades amb les tres àrees següents: parcs naturals, política de gestió forestal i la prevenció d'incendis forestals, que l'any passat es criticaven. Dinamitzar el conveni PEIN i Xarxa natura. Hi ha aquí la Xarxa de natura, amb un increment..., i el PEIN, amb un increment de més de 65 milions de pessetes, més de 330 milions..., perdó, del 64,9%, més de 330 milions de pessetes. I es parlava que no n'hi havia.

Senyora Tura, no té raó en el que ha dit sobre aquest tema. I aquí també, com es feia menció i es demanava, i, en aquest cas, es pensava que es compliria, per part de la senyora Montserrat Tura l'any passat, aquest any hi ha el Montsant i el Pirineu –i per això ha crescut l'Alt Pirineu–, i també ja hi són Prades i els ports. Anem complint –anem complint– i anem incrementant el pressupost amb unes quanties realment importants. També es queixava l'any passat, i aquest any ningú ha fet menció de tot el tema de la gestió forestal. Aquí hi és, també, introduït amb un increment important.

De qualitat ambiental sí que han significat que hi ha un increment, i s'han felicitat. I aquí hi ha el 20,41% d'increment respecte a l'any passat. Hi ha el manteniment de l'equipament de les comunicacions del Servei Meteorològic de Catalunya, les realitzacions d'anàlisis d'agents contaminants, estudis sobre els impactes acústics, a què també l'any passat s'hi feia referència i, quant als agents contaminants, aquest any. El Capítol 4 augmenta en virtut de la creació de la xarxa temàtica del canvi climàtic. El Capítol 6, per les obres del radar i per la compra del radar i l'adequació a la xarxa de vigilància de la contaminació atmosfèrica. I, Capítol 7, Mesures correctores en les indústries, etcètera.

L'any passat un membre de l'oposició deia, textualment: «Algunes de les coses que posem damunt de la taula són propostes constructives» –senyor Vendrell– «són idees innovadores, són idees de futur que podrien ajudar a millorar la política mediambiental del Departament de Medi Ambient de la Generalitat de Catalunya.» Avui no hi ha hagut cap proposta, ni «novedosa» ni constructiva, sinó simplement la d'unes esmenes a la totalitat que no crec que siguin ni lògiques ni positives. Espero que en el tràmit de comissió canviï aquesta línia negativa.

Per tot això, el nostre Grup votarà, lògicament, en contra de totes les esmenes presentades. I no puc menys que recordar que, precisament, demà –ja ho he dit abans– farà un any que debatíem aquest pressupost aquí. Que algú –millor dit, alguna, la senyora Montserrat Tura– es queixava que el paisatge d'interès a Catalunya pràcticament no existia i que no es protegia. I, també, hi vaig fer menció i en farà menció avui, perquè avui fa un any que la UNESCO, a Sydney, declarava Patrimoni de la Humanitat la Vall de Boí, pel seu romànic i pel seu entorn. Penso que ens n'hem de felicitar tots, com també del pressupost del Departament de Medi Ambient d'aquest any.

I, abans d'acomiar-me, voldria donar la benvinguda al nou conseller de Medi Ambient. M'honora poder donar-li la benvinguda. Ha sigut company nostre en aquest Parlament, i espero –i ho desitjo– que tingui tot l'èxit en la seva gestió d'aquest pressupost, que espero que s'aprovi avui i que estic totalment convençut que és un pressupost per fer les coses molt bé.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Senyor Josep Rull, té la paraula.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable senyor conseller de Medi Ambient, em sembla que estem a punt, durant tot aquest mes de desembre, d'aprovar un molt bon pressupost de Medi Ambient, en aquest, el seu primer any, de mandat en aquesta àrea.

Al llarg d'aquest debat es van repetint, per part dels portaveus de Convergència i Unió, diverses expressions sobre com qualificar el capteniment dels grups de l'oposició. N'hi ha uns que en diuen que és una litúrgia ja fixada, en què tot està assajat, i aquí simplement s'interpreta amb aquestes esmenes de retorn. Jo parla-

ria, més aviat, d'una inèrcia o d'anar a preu fet. Vostès presenten esmenes de retorn a preu fet, absolutament a tot. I a mi em pertoca defensar quatre empreses públiques: la Junta de Residus, l'Agència Catalana de l'Aigua, l'empresa ATLL i Cemasa. I, escoltin: aquest any, tant en una qüestió de quantitat com en una qüestió de contingut, com en una qüestió de forma, creiem que el pressupost que presentem és impecable; quantitat, perquè hi ha un increment molt substancial en tres de les quatre empreses públiques –en tot cas, de l'ATLL, ja en parlarem–: l'ACA, un increment d'un 18%; la Junta de Residus, un increment d'un 53%; CEMASA, un increment d'un 21%.

I aquests pressupostos serveixen per fer allò que tots plegats hem convingut que caldria fer. I repeteixo el mateix argument que vaig emprar l'any passat, en el sentit de dir: la forma en què s'aproven els pressupostos d'aquestes quatre empreses públiques és una forma consensuada, participada, a través del Consell d'Administració de l'ACA i a través del Consell de Direcció de la Junta de Residus. I en tots dos casos..., en el cas de l'ACA s'ha aprovat per unanimitat i en el cas de la Junta de Residus s'ha aprovat simplement amb una sola abstenció. Per tant, hi havia la voluntat prèvia de consensuar, d'intentar que tota la previsió d'actuacions en relació amb aquestes empreses públiques tinguessin el màxim de participació, el màxim de concurs, el màxim de consens.

Quant a la Junta de Residus, no voldria entrar punt per punt sinó intentar respondre una mica la filosofia que s'ha posat sobre la taula en les intervencions anteriors. I aquí hi ha el tema de la revisió del programa de gestió de residus municipals a Catalunya. I aquesta revisió, que hauria d'anar aparellada a la modificació de la Llei 6/93, tenia una premissa bàsica, essencial, que era la següent, és a dir que cadascuna de les parts complís, diguem-ne, el contracte que tots plegats hem signat.

I quin era el contracte que havia de signar el Govern i al qual feia referència la senyora Tura? Era que en els pressupostos d'enguany hi hagués dotació suficient perquè els ens locals poguessin construir les infraestructures de tractament de residus sense que hi hagués cap cost per a ells. I això, senyora Tura, això s'ha fet. Hi ha una partida concreta d'ajuts a ens locals, de subvencions a ens locals, que passa de 2.400 milions de pessetes de l'exercici anterior a 6.200 milions de pessetes per a l'exercici d'enguany. Estem parlant, senyora Tura, d'un increment d'un 120% aproximadament. Què permetrà això? Permetrà que els ens locals no hagin de posar ni una sola pesseta, ni un sol euro, per poder finançar totes aquestes infraestructures de tractament de residus. Aquest era el compromís. I el compromís, evidentment, s'ha complert. El que no s'ha complert, en tot cas, era el compromís el·líptic de no presentar la subsegüent esmena de retorn.

I també s'ha parlat del «Fons de gestió de residus». El «Fons de gestió de residus», senyor Vendrell, és una partida oberta que es reitera cada any, una partida de 1.500 milions de pessetes, perquè el Govern és extraordinàriament prudent, i el Govern podia anar més enllà. De fet, l'any passat aquesta partida oberta de la gestió integrada va quedar ampliada al final de l'exer-

cici a pràcticament 2.500 milions de pessetes, 1.000 milions de pessetes més. Per tant, evidentment cada any nosaltres ens estalviem d'incorporar aquests 1.000 milions de pessetes més que s'obtenen a través d'aquesta gestió integrada de residus. Per tant, el compromís per part del Govern de donar suport als ens locals hi és i s'ha plantejat d'una manera rotunda.

També, per altra banda, hi ha tot allò que fa referència a subvencions corrents a les empreses per acabar d'impulsar determinades línies de qualitat: el tractament de fitosanitaris, el tractament de ferralla electrònica, a banda del tractament de residus derivats dels vehicles fora d'ús. I aquí un altre cop el Govern de Catalunya torna a estar per davant de les altres nacions i regions que componen l'Estat. El Govern s'ha anticipat a les directives i a la legislació estatal en aquestes dues matèries concretes.

A més a més, aquests pressupostos preveuen ajut, també, per implementar dues plantes de biocombustible; un tema al qual el senyor Vendrell té el costum de referir-s'hi any rere any; aquest any no n'ha parlat: aquest any hi ha una previsió de finançar 200 milions de pessetes d'aquestes plantes de biocombustibles que han de tractar els olis vegetals usats no per a emprar-los com a farines vegetals, sinó justament com a biocombustibles.

Per tant, la part del contracte que corresponia fer al Govern de Catalunya s'ha complert en l'àmbit de residus. I vostès, tanmateix, han presentat una esmena de retorn. Incomprensible.

Per altra banda, hi ha el Centre per a l'Empresa i el Medi Ambient. La senyora Bet Font qualificava amb termes negatius una cosa que nosaltres considerem que justament és positiva, que és que els ingressos que té el Centre per a l'Empresa i el Medi Ambient, l'antic CIPN, bàsicament provenen de recursos propis, que vol dir que hi ha una relació molt intensa amb determinades empreses..., ve una subvenció de 200 milions de pessetes pel Ministeri de Medi Ambient, que utilitza una empresa pública catalana justament per no només tirar endavant els programes de dins mateix de Catalunya, sinó també per orientar les altres comunitats autònomes. I, home!, em sembla que això és un mèrit, és un actiu que el Govern de Catalunya, però també aquest Parlament, hauria d'incorporar-se. I la subvenció del propi Govern de Catalunya és l'escaient per fer el que està fent en aquests moments aquesta empresa pública: assessorament d'implantació de directives; s'està fent, i no només ho fa el Centre per a l'Empresa i el Medi Ambient, sinó que també ho fa la Junta de Residus, ho fa la Direcció General de Qualitat Ambiental i ho fa l'Agència Catalana de l'Aigua.

Respecte de l'Agència Catalana de l'Aigua, s'ha parlat que és el gran instrument d'acció en el territori, d'inversió. Si hi hagués d'haver algun titular en relació amb l'ACA, el titular seria: «Inversió». El capital d'inversions de l'ACA per a enguany representa el 43,5% del conjunt de dotacions que té, i el creixement és d'un 22,6%; un creixement molt, molt superior al que vostès, en tot cas, atribueixen. I a més a més –i a més a més– l'Agència Catalana de l'Aigua aprova els seus pressupostos en primera instància. Ja sé que vostès, d'això, cada any diuen: «Bé, però no és exactament el mateix,

els representants que hi ha allà, que tenen una adscripció política, no és el mateix que els que hi ha aquí.» Unanimitat en el Consell d'Administració en l'aprovació del programa d'actuació i finançament 2002-2005. Aquest és el plantejament, per tant, no creiem que tingui massa sentit ara, aquí, presentar aquesta esmena de retorn.

No volia passar per alt diverses referències que ha fet la senyora Tura a actuacions de l'Agència Catalana de l'Aigua. Primer, ha tret el tema de l'endeutament. Home!, a cada debat pressupostari reiteradament es treu el tema, s'aboca el tema de l'endeutament. I tots els diputats i diputades saben que només es pot endeutar un organisme que tingui garantits uns ingressos i que, a les entitats financeres, els mereixi credibilitat. Per tant, vostès són els primers que fan una qüestió econòmica, una qüestió sobre la solvència econòmica de l'Agència Catalana de l'Aigua. Fins i tot el propi Consell d'Administració va considerar prudent d'arribar als 10.000 milions d'endeutament en el pressupost de l'any que ve. Hi ha capacitat per fer coses, i el mateix conseller d'Economia ho deia: «En un moment que els tipus d'interès estan tan baixos, és un moment adequat per poder dur a terme aquest endeutament; un endeutament sostenible però que ens permeti fer coses per transformar la fesomia del país.»

La senyora Tura també parlava de les inversions a les Terres de l'Ebre, i deia: «Inversions a les Terres de l'Ebre...», em sembla que vostè parlava d'un 1,7%. Jo li ho he de desmentir amb tota rotunditat, senyora Tura. Les inversions directes previstes per l'ACA a les comarques de l'Ebre per a l'any 2002 són aproximadament d'uns 3.000 milions de pessetes. I aquest pressupost inclou les inversions d'abastiment, sanejament, endegaments, i així..., també les de regadiu i les del Pla de sanejament per a menys de 2.000 habitants. Les inversions en aquestes comarques en matèria d'aigües són un 10% del total d'inversió de l'ACA per al 2002.

I un tercer tema que plantejava era la prevenció de les avingudes. La quantitat que s'hi destina –i que s'hi ve destinant de manera sostinguda en els darrers anys– per a l'any que ve és de 15.800 milions de pessetes. Això no inclou dues coses: no inclou totes les actuacions que s'han de derivar dels estudis de planificació que estan actualment en curs i tampoc no inclou totes les actuacions que s'han de derivar del Pla de pluvials específic per a l'àmbit de les comarques de Barcelona. Això encara no s'hi inclou. Però sap que el pressupost de l'Agència Catalana de l'Aigua és suficientment genèric per poder incorporar totes aquestes actuacions.

I, per altra banda, accions molt importants en el territori, com el desviament del Llobregat o l'endegament del Francolí –15.000 milions de pessetes–, els assumeix el Ministeri de Medi Ambient, la qual cosa permet que la Generalitat pugui destinar els seus esforços a altres actuacions que són molt importants, senyora Marta Camps, molt importants. Per tant, nosaltres intentem tancar el cercle de la inversió pública a Catalunya.

Senyor Vendrell, feia dues preguntes concretes, i també les hi volem respondre. Primera pregunta: «Això del cànon de residus va seriosament?» Home, vostè parti-

cipa de les reunions que es fan en aquest grup de treball de residus, vostè hi participa, i sap quina és la voluntat de debat i sobretot de prendre accions subsegüents al Govern de Catalunya, vostè sap quines són, vostè ho sap.

En tot cas, el que és evident és que nosaltres mai no plantejarem una proposició no de llei en els termes que vostès van plantejar..., em fa l'efecte que era en l'última o la penúltima sessió de la Comissió de Política Territorial, de dir: «Anem a tancar l'abocador del Garraf de manera immediata, peremptòria, imminent.» I què en fem? Què en fem de tota aquesta quantitat de residus que la societat ens obliga que els gestionem adequadament, què en fem? I, per tant, ho estem avançant de manera progressiva. I aquest cànon al qual vostè feia referència en primera instància, doncs, plantejarà o afectarà aquells residus destinats a abocador, però en segona instància també pot afectar tots aquells residus que tinguin com a destinació un procés finalista, siguin els abocadors, els dipòsits controlats de residus, o siguin les incineradores. Però el que és evident és que, escolti, nosaltres, coherència; nosaltres diem el mateix a l'hora de substantiar una proposició no de llei del tot incendiària, i sobretot volem –volem– respostes concretes, i les apliquem en aquests pressupostos.

També deia: «Tot allò que fa referència a l'actuació en matèria d'estalvi d'aigua.» Vam votar plegats una proposició no de llei, la vam intentar transaccionar, i allà hi havia tot un seguit de mesures que vostè diu: «Home!, no ens fan cas, en això.» El cas més evident és que vam votar a favor d'aquest seguit de mesures, i els pressupostos, en moltes partides, hi contemplan accions. «Què volen fer vostès» –ens preguntava– «en aquesta matèria?» Home!, tenim plans de dessalinització que ens permetrien, ens han de permetre de poder reduir uns 50 hectòmetres cúbics, de despesa; plans de reutilització, 45 hectòmetres cúbics; plans de millora d'interconnexió de xarxa, 30 hectòmetres cúbics. Això és el que fem, això és el que vam dir el curs anterior i és el que tornem a posar sobre la taula.

Senyores i senyors diputats, senyor president, ara que estem aquí una mica en família, permetin-me que els expliqui una faula, aquella faula tan bonica de la granota, de la granota i l'escorpí. D'aquella granota que està en una banda del riu, també hi ha un escorpí, i l'escorpí diu: «Granota, granota, ajuda'm a travessar a l'altra banda del riu.» I la granota diu: «No que em picaràs. –No, no, no et picaré perquè, que no ho veus que si jo et piquéus ens enfonsaríem tots dos?» I evidentment la granota comença tot el procés, i a mig camí l'escorpí la pica, i diu: «I per què, escorpí?» Diu: «És una qüestió de caràcter».

Doncs, escolti, vostès ens demanen –ens demanen– bàsicament que fem consens amb totes les qüestions que afecten aigua i residus. D'acord: consens. Aquest consens queda plasmat amb diversos grups de treball. D'acord. Ens demanen que assumim compromisos..., en el cas concret de residus, que el Govern assumeixi compromisos d'ajut als ens locals; es fa un increment d'un 120%. I tanmateix vostès continuen fent d'oposició: és una qüestió de caràcter. Hi ha forces polítiques que treballen per governar i d'altres que sembla que

només vulguin treballar per ser oposició. Tant de bo, senyores i senyors diputats, això duri molt, molt temps.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Remor de veus.)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Passem ara al Departament d'Interior, i té la paraula, pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor Antoni Siurana.

El Sr. Siurana i Zaragoza

Moltes gràcies, president. Mercès, conseller, per la teva presència aquí, i gràcies als que esteu presents, també, perquè en aquest debat tan llarg i tediós un té tendència o temptació de fer d'escorpí i eliminar a mig trajecte lo discurs, no?

En aquest sentit, les esmenes a la totalitat sovint quan se defensen aquí es té la tendència a explicar que ja es fan les coses i tal i que, per tant, no valia la pena l'esmena a la totalitat. Jo crec que l'esmena a la totalitat d'un departament no obeeix al contingut estricte de cada partida, sinó a la filosofia global del departament. Nosaltres podem coincidir en moltes partides del Departament d'Interior, en aquest cas, però em sembla que la filosofia té, d'alguna forma, una manca que el pressupost no fa res més que reflectir.

Aquesta manca, ja l'hem denunciat diverses vegades. No és novetat. No és tampoc el propòsit de reiterar-la una vegada més en aquest sentit com insistint en aquest tema. Nosaltres creiem que hi ha un pecat d'omissió, que hi ha un pecat d'omissió al Govern de Catalunya en el tema de seguretat perquè l'objectiu de la seguretat no es cobreix. I aquesta és la realitat. La realitat és aquesta i em sembla que el pressupost d'aquest any, com intentaré explicar, també, una vegada més, corrobora aquesta expressió que jo he manifestat tantes vegades. Això se m'acut molt també potser per alcalde, per la deformació que els alcaldes tenim en aquest sentit: els alcaldes fem més que el de les competències que tenim, tots, i els regidors saben que a vegades assumeixes responsabilitats allà on no toquen.

Jo tinc una experiència històrica de les inundacions del 82. El senyor Pomés les va veure també. En aquest sentit és evident que no teníem ni competències al Govern Civil, ni teníem competències a la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre, ni teníem competències a la policia, ni teníem competències de cap tipus, ni a Protecció Civil. Les vam assumir totes. La responsabilitat única, el comandament únic, passar davant i donar seguretat a la ciutadania... va ser de l'alcaldia. Jo crec que aquest és el tema que ens porta a demanar aquest retorn d'aquesta proposta de pressupost del Departament d'Interior. No veiem que la seguretat de Catalunya, aquest concepte global, estigui prou defensat des d'aquests pressupostos i des de l'actuació de la Conselleria. A més, aquest any hi ha una diferència fonamental. Ho deia l'altre dia un escriptor famós, Umberto Eco. Diu

que... Ho deia aquí a Barcelona, a més. Diu: «L'11 de setembre ha suposat la fi de la sensació de seguretat.»

L'augment del pressupost del Departament d'Interior és molt escàs, és molt de continuïtat, és un pressupost de continuïtat. No té en compte l'11 de setembre. Ho sé perquè l'11 de setembre era un dia de festa a casa nostra i no vam tindre la capacitat de reaccionar amb el que pressuposa l'11 de setembre a tot el món. Aquest pressupost deu ser, dels de tot Europa, el que menys puja en aquest tema d'Interior. I no vull dir que amb això estigue d'acord que les mesures d'altres països s'hagen de..., altres països, per exemple, la seguretat, s'hagen de confondre aquí a Catalunya i també s'hagen de mimetitzar i posen en perill aquesta conjunció de seguretat i llibertat. Jo vull la llibertat, però voldria que aquesta seguretat que en aquest moment està qüestionada..., que se palpa a la societat, sigui garantida.

Aquest pressupost jo crec que és poc valent i jo crec que vol passar una mica desapercebut amb aquests increments que un anuncia: a Benestar Social del 34, els altres... Aquest, un 12, passa entremig de tots, una mica de puntetes.

Aquest pressupost, fins i tot amb aquest increment, no té una resposta a les necessitats de la societat catalana. Vivim en una societat molt complexa, una societat on hi ha el risc com un element important. Hi ha un nivell creixent d'incertesa i d'imprevisibilitat. És una notícia permanent aquesta situació d'inseguretat i l'alarma social que amb aquestes situacions se produeix.

Aquest pressupost d'Interior continua sent un departament estrictament d'interior. És un pressupost tecnocràtic, policial i que no té prioritats, al meu parer. No és el pressupost de la seguretat de Catalunya. I vull parlar de tres realitats que ens afecten i quatre elements de seguretat.

Una seguretat, la geopolítica; una seguretat quotidiana; la seguretat civil, i la seguretat psicològica. Què entenem per seguretat geopolítica? Em refereixo a l'equilibri de poders en el món. Entre els molts efectes de la globalització, en vull assenyalar dos de molt importants pel que fa la seguretat a casa nostra: la globalització del crim i els moviments migratoris.

La globalització del crim ha estat la més efectiva i fulminant. La proliferació de xarxes internacionals per les quals passa el dinar negre, el tràfic d'armes i el tràfic de drogues han establert les bases que han permès al terrorisme, al terrorisme mundial, trobar canals per donar el salt a una dimensió internacional. Aquestes xarxes es troben entre nosaltres, a les nostres ciutats. Hi ha por i preocupació per les màfies i les organitzacions criminals. Sabem que la construcció d'un futur lliure i segur passa per fer front a aquestes organitzacions opaques. Evidenciem, doncs, una demanda macro, gran, de seguretat. Certament, doncs, els fenòmens de la globalització i de la complexitat determinen nous paràmetres. La informació, la comunicació, la internacionalització de la criminalitat i la cada cop més extensa organització del crim han generat i generen noves necessitats, noves mesures.

Aquestes noves necessitats no es veuen en aquest pressupost. S'està desenvolupant l'espai de justícia i interi-

or a nivell europeu i no tenim resolta la nostra presència en aquest espai. S'aprova el mandat de detenció europeu i nosaltres no estem a Brussel·les. A veure si algun dia podem fer com als Länder alemanys, que aquesta qüestió ja la tenen resolta.

Però tampoc la formació dels nostres agents podrà rebre el màxim suport si no resollem la nostra presència a la recent creada Escola de Policia Europea. És en aquesta escola on hauríem de poder formar els nostres cossos superiors en matèria de crim organitzat. I és clar que aquest Govern pensa que aquests que he anomenat són problemes que no ens afecten o que no ens afecten en segon pas. Són de l'Estat i nosaltres només som l'autonomia. Ja hi ha la policia, ja hi ha la Guàrdia Civil. I això comporta que no hi ha una ratlla dels objectius pressupostaris del Departament dedicada al crim organitzat, ni a la memòria ni als continguts. Jo crec que n'hi ha. Jo crec que n'hi ha, de crim organitzat, aquí a Catalunya, i de bandes i de màfia i de droga. Bé, potser que hi destinéssim alguna cosa, no?

Però tampoc –i encara és més greu– no hi ha cap referència a l'anomenat problema de seguretat civil i quotidiana. S'estan reordenant els anomenats «espais de la seguretat» i apareixen també els anomenats «micro-espais de la seguretat», i aquí en concret parlo dels barris. En Pasqual Maragall ja ho va assenyalar com a prioritat en els programes de govern que va presentar a la moció de censura: barris dignes i segurs. La presa, cada cop més gran, de consciència dels ciutadans respecte als seus drets i l'increment de la conflictivitat especialment urbana han generat una demanda creixent de seguretat en els espais més reduïts, més íntims, de les persones. Apareixen en els nostre barris noves violències i comportaments incívics.

Sóc conscient que aquest és un tema que no resoldrem només des del Departament d'Interior, però no he trobat al pressupost del Govern cap dedicació extraordinària a la millora social, econòmica i cultural dels barris de Catalunya. I el Departament d'Interior no parla de contractes o acords territorials de seguretat. Malament els podrem fer si no existeixen ni partides ni intencions. No hi ha ni un duro.

Hem de ser conscients que la degradació dels nostres barris és el principi de la inseguretat. A la degradació dels nostres barris hi hem d'afegir l'arribada de fluxos migratoris. La qüestió de la immigració és enormement delicada. Una política d'immigració ha d'atendre aquells grups que pateixen les conseqüències de la immigració. Aquests grups són fonamentalment dos: els mateixos immigrants i les classes més desfavorides, que són els que entren en relació directa, a vegades en competència i, fins i tot, en conflicte amb aquests nous vinguts al barri. Entre els que vénen d'aquí, els que viuen ja aquí i els que vénen de nou, no? Lluiten per un mateix treball, lluiten per un mateix espai, lluiten per una mateixa àrea on poder viure i on poder desenrotllar la seva activitat.

De manera que la relació pot ser vista com a inseguretat per una part de la ciutadania i la inseguretat provoca por. Atendre aquesta por forma part d'una necessitat política imprescindible. Hem d'evitar aquesta por i

convertir en la normalitat la inserció d'aquesta gent immigrant a les nostres ciutats. Cal, des de també el Departament d'Interior, tindre aquella capacitat de garantir que el bo..., que el bon comportament és protegit i que el mal comportament i la delinqüència són controlats, si no, se generalitza, se fa una versió que tots els d'un color, d'un credo o d'una raça, etcètera, tenen la mateixa responsabilitat amb el que és un minoria que pot ser delinqüent, no?

Un altre capítol, i encara que saltem molt de tema, és de la violència quotidiana, és la violència domèstica. N'hem parlat molt, n'hem parlat molt. Tant si aquesta violència domèstica s'exerceix sobre les dones, com si són els vells o els infants els que la pateixen. Tots sense excepció som extraordinàriament sensibles a aquests fets brutals. Els ajuntaments, sempre a la primera línia de foc, ja ho estan fent. Cap ratlla dedicada a aquest apartat en el pressupost del Departament. La violència domèstica és un problema real i molt preocupant. Si facilitem recursos, la combatrem. Si no, no podrem combatre-la.

Aquests són problemes que per la seva major concentració de població estan afectant considerablement una àrea més determinant, que és l'àrea metropolitana de Barcelona i la mateixa Barcelona. I tots sabem que l'àrea metropolitana està en un moment de transició pel que fa als cossos de policia, una transició que, si no la fem ben feta, pot acabar molt malament, molt malament. I estem posant d'alguna forma la percepció, al públic, a l'opinió pública, que això no va de forma correcta. I això és preocupant. I, a més, pot anar molt malament perquè també tenim problemes per aplicar un model de substitució.

Del reclutament dels Mossos d'Esquadra, només una dada: dels 850 aspirants que estan realitzant el curs de formació bàsica a l'Escola de Policia de Catalunya, 505 ja s'havien presentat com a mínim una vegada a les proves d'accés i 345 ho fan per primera vegada. Fa pocs dies el Govern ha aprovat una partida de 20 milions de pessetes de publicitat per que fa a l'ingrés a la policia. No seria millor i més barat que el Departament organitzés xerrades als instituts, a les escoles, a la universitat, per aproximar el caràcter de la policia, per aconseguir que hi hagi aquesta aproximació entre els ciutadans, entre els joves i la nostra policia Mossos d'Esquadra. I al mateix temps, d'alguna forma, potser sí, anar a l'accés a la policia d'una forma racional, no per una publicitat o per una adscripció de tipus convocatòria amb cartells al carrer, que em sembla que no és el lògic per prendre una decisió una persona, no?

Jo crec que això hauria de ser tractat a fons. Crec que hi ha un problema seriós, en què la connexió dels Mossos amb la societat civil té de fer-se amb aquesta aproximació de diàleg, de conversa, d'explicar que és l'objectiu de seguretat.

Per una altra part, encara tenim vigilàncies estàtiques o tenim encara mossos d'esquadra fent de Guàrdia Urbana. Recordem el que ha passat ara a Euskadi.

No és la Policia, no són els Mossos d'Esquadra, els que han de fer de guàrdies urbans a les cruïlles de les carreteres o als pobles, sinó que han de fer d'autèntica

Policia. El desplegament no es pot allargar. L'altre dia al Congrés de Diputats tothom va ser unànime a estudiar com es podia escurçar.

Vull remarcar, a més, un cop més, que el tracte discriminatori que fem als agents de la Guàrdia Civil i al Cos Nacional de Policia que deixaran el servei a casa nostra és un problema. Menystenir la seva experiència és un error. Apartar-los de Catalunya és, a més a més, un atemptat a la cohesió social per la qual hem lluitat tant. Hem d'arribar a un acord polític i pressupostar amb el Ministeri d'Interior per facilitar que sigui normal aquest accés i que la substitució es pugui fer, també, aprofitant la gent que ja té una experiència i que té una implicació al territori.

El primer secretari del Partit Socialista de Catalunya ha enviat també una carta al ministre en aquest sentit, perquè em sembla que és lògic, és una evidència que tothom reclama, no sols de nombre de mossos o d'agents de Mossos i Policia, sinó de comandaments, d'unitats de comandament.

Tampoc no ha estat capaç de coordinar un altre cos, que és el cos de la Guàrdia Urbana o de les policies locals. No hi ha un duro per a aquesta coordinació. És cert, jo ho puc dir perquè ho he viscut a Lleida, que el que no diu la llei, a vegades, o el que no hi ha en pressupost s'aconsegueix a nivell humà, i que la comunicació a nivell del desplegament de Lleida, doncs, està sent eficient en aquest sentit. Però no podem fer del cas de Lleida, una ciutat en què les coneixences personals poden ajudar a resoldre molts temes, el cas per generalitzar aquest tema. Hi ha d'haver diners que facilitin aquesta coordinació i aquesta possibilitat. No es pot pensar que la connexió amb lo sistema informàtic de la Policia, de Mossos d'Esquadra, s'hagi de pagar pels ajuntaments. No es pot pensar que als agents de la Guàrdia Urbana o a la Policia Local s'hagi de costejar la seua formació a l'escola per part dels ajuntaments.

Si es vol aquesta implicació de tots els cossos, s'ha de facilitar aquesta connexió, aquest respecte també als agents de la Policia Local, aquesta col·laboració necessària, perquè per proximitat són molt importants, entre la Policia Local i els Mossos d'Esquadra, i s'ha de fer des de qui correspon. No es pot fer des de baix a dalt, no es pot fer des dels ajuntaments a la Conselleria d'Interior. Ho ha de fer la Conselleria d'Interior de *motu proprio*, i s'ha de guanyar els ajuntaments en aquest tema, facilitant, fins i tot, aquests mitjans tecnològics i informàtics i de formació que poden permetre que l'atenció al ciutadà sigui més propera i més atenta.

El desplegament a l'àrea metropolitana de Barcelona no és possible sense aprofitar l'experiència dels cossos que han treballat aquí durant molts anys, i sense aquesta coordinació de la policia serà un fracàs. I no tenim pressupost per a aquest desplegament. No tenim pressupost per coordinar aquestes activitats. Jo crec que això és un tema delicat i complex que caldria reestudiar, i invito jo que el Departament hi pensi. No crec que aquest rebiuig, d'aquest pressupost..., no és per dir «no hi col·laborem», no. És a dir, és per col·laborar amb el Departament d'Interior, però per col·laborar des de la capacitat que podem tenir tots plegats, que, a més, moltes vegades ho fem així perquè consensuem la majoria

de les lleis i la majoria de les qüestions amb seguretat, que ho fem perquè hi hagi una resposta real al ciutadà.

Però el desplegament tampoc és possible sense la confiança dels alcaldes. I no es pot fer el tracte del conveni un a un, perquè aquest conveni –que és lo que d'alguna manera s'està oferint a cada ajuntament, un a un– ha de ser almenys normalitzat perquè tot sigui igual. Ha de ser un consens entre els ajuntaments i el Departament d'Interior, la Conselleria d'Interior, perquè aquest desplegament i aquestes activitats de la Policia i dels Mossos d'Esquadra en col·laboració amb la Policia Local puguin ser fets de forma correcta.

No vull deixar, tampoc, el problema que hi ha a Tarragona, Reus i Tortosa, o a la zona del Tarragonès, que amb la frustració del desplegament i el retard d'aquest desplegament encara està en una situació més complicada. Som una de les sortides mediterrànies, hi ha una gran costa, hi ha un gran turisme, hi ha una activitat entre aquesta via de penetració, València - Catalunya, que fa especialment sensible aquesta zona i que té molt de risc. I és imperiosa la necessitat d'omplir els buits i les vacants de Policia Nacional i Guàrdia Civil de forma eficient, no sols temporalment quan hi ha los turistes, no sols provisionalment, sinó de forma efectiva.

És curiós perquè la imaginació de la gent és extraordinària, i no sé si el conseller ha pogut contactar amb l'alcalde de Fatarella o amb algun alcalde d'aquests, d'aquesta zona, perquè s'han inventat una fórmula molt bona, que és posar a la megafonia de l'església un compacte, un disc, que ja és per a tots els habitants del lloc la senyal d'alarma que hi ha un risc. Jo no sé si l'ha trucat per dir-li, a l'alcalde: «Home, aquesta és una fórmula molt graciosa, molt simpàtica, però estic al teu costat per demanar les necessitats que tinguis.» No sé si ho ha fet, jo us recomano que a tots els pobles que pugui passar això es faci, perquè em sembla que de l'anècdota..., no ho podem convertir en una situació permanent.

De totes maneres, a més de fer aquest contacte amb l'alcalde de Fatarella, m'agradaria que hi hagués algun guàrdia civil per la zona, perquè no sols amb bones paraules es pot donar la tranquil·litat.

La Policia és una part de seguretat, però no tota. I ara vull parlar d'altres seguretats. Vull referir-me a una seguretat, a la seguretat que diem civil –ho he fet amb la seguretat quotidiana, ara, amb la seguretat civil–: Són els accidents de trànsit i les emergències de tot tipus que tenim al nostre país i, especialment, a Catalunya. Hi ha uns elements que són de tipus viari, que no corresponen al seu Departament i que, per tant, obvio. Ja sabem que, en part, ja hem reclamat moltes vegades les actuacions en els punts negres, etcètera, però l'increment d'aquests accidents i d'aquesta sinistralitat és terrible, i les mides que nosaltres veiem al pressupost per preveure aquests accidents no tenen la rellevància que nosaltres creiem que és necessària. Creiem que és absolutament necessari lluitar contra aquest tema, i no només amb una publicitat, sinó amb molta publicitat, amb molta difusió, amb molta informació, i no sols amb control d'alcoholèmia, sinó amb una política de molta coordinació, també, a nivell local, perquè els usos del vehicle siguin més ben entesos i no siguin fatalment un cost tremend per a la nostra societat.

Pel que fa als bombers i a la prevenció i extinció d'incendis, s'ha augmentat la partida de les famílies i institucions sense fi de lucre, Déu n'hi do: 2 milions 830.767 euros, això pel que fa al conveni de la campanya d'estiu. Però se segueix sense confiar en les associacions voluntàries, hi ha problemes en el Departament, i ha hagut cessaments de subdirectors, hi ha uns contenciosos entre diferents cossos de bombers voluntaris del territori. Home, jo crec que caldria d'alguna manera, en aquest sentit, posar-hi aquella il·lusió que van fer al moment.

Miri, els bombers tenen una competència estrictament municipal, inicialment. Es va convenir amb los ajuntaments, i aquest conveni ha donat lloc a una expansió inicial molt esplèndida dels bombers..., que després es va parar i que ara, en aquests moments, estem més en mínims, però que en definitiva ha estat eficaç crear un cos de bombers de Catalunya que té un cert prestigi.

Voldríem que aquell mateix esperit inicial es tornés a recuperar, perquè molt em temo que entremig s'han deixat moltes d'aquelles il·lusions inicials.

I, per últim, un tema... (*Veus de fons.*) Ah!, sí, haig d'escurçar... Bé, un tema, el tema del número 112 per a les emergències. Aquest és un número que és universal, que l'apliquen moltes autonomies. Nosaltres no podem aplicar el número 112 per poder reclamar un servei perquè..., com que hem de ser tan singulars, doncs, no tenim aquest 112 aplicat aquí a Catalunya. Per què no ho fem? Per què no apliquem lo que els altres apliquen? Per què volem ser inventors de les coses menors i obviar les coses que ja funcionen a altres llocs?

Em sembla que aquest és un tema ben fàcil i no cal..., amb això no es menysté la singularitat de la nació catalana, sinó que, en aquest cas, es podria universalitzar.

Després hi ha un tema que voldria tocar, com a últim, que és el de la seguretat. La seguretat absoluta ja sabem que no existeix, però hi ha una seguretat psicològica o subjectiva que depèn de la capacitat que té el ciutadà de percebre que té algú que l'escolta, que té una autoritat que li dóna resposta, que el deixa participar en el seu programa, que el deixa d'alguna manera atansar-se en les seues necessitats en tema de seguretat. Sabem que hem de viure amb un cert risc i que la societat moderna en porta, no?, però treballar per aquesta seguretat vol dir que l'Administració ha d'assegurar al ciutadà la protecció segons el seu grau de debilitat o segons el seu grau de necessitats.

No és lo mateix donar seguretat a una persona amb plenitud de vida i a un jove, evidentment, si no pateix d'una inseguretat psicològicament molt més alta –una persona gran, els menors, les dones que tenen amenaces, la immigració explotada. Aquest tipus de col·lectiu necessita que al seu costat hi hagi, d'alguna manera, una política que li atansi el seu accés a la Policia, el seu accés a la seguretat.

Per tant, això ho hem de cobrir, i aquí no hi ha calés tampoc per a aquest tema. No hi ha diners en aquest pressupost, ni pessetes, ni euros. I, per tant, voldríem que, en aquest sentit, hi hagués una filosofia que ens permetés que allò que diem que hi hagi una atenció personal del ciutadà es pugui portar a terme.

Li he dit..., el pressupost, per què el rebutgem? Perquè és continuista i no té i no incorpora aquestes idees que suposo que pot discutir però que jo li he exposat, perquè no resol els problemes dels ciutadans i les ciutadanes i no s'han previst noves necessitats que la societat planteja.

La matèria de seguretat ciutadana es convertirà en un element essencial de la nostra societat. I la meua intervenció voldria dir: «Escolti, mani més.» Mani més, demani als departaments que han de col·laborar en la prevenció per aconseguir que la seguretat funcioni que col·laborin. És vostè l'interessat que Benestar Social funcioni a nivell de barris i que hi hagi col·laboració amb los ajuntaments. És vostè l'interessat que hi hagi, en aquest sentit, una política d'immigració positiva i activa i amb diners. I és vostè l'interessat que aquesta col·laboració que tothom està disposat a donar-li en el tema de seguretat sigui corresposta.

Nosaltres entenem que el pressupost és insuficient en aquest sentit. Nosaltres entenem que la nostra seguretat, la seguretat de Catalunya, demana una actuació de vostè més agosarada, més protagonista, més de passar davant de delegades de Govern i de comandaments intermedis, i de responsabilitzar-se d'allò que demana la població, que tingui una resposta, tant en l'ordre públic com en la delinqüència, com en la persecució del que són les tares de la nostra societat, i que nosaltres hem de preservar les persones i els béns d'aquesta influència negativa que pot produir una societat desestructurada com pot ser la nostra, si no tenim en compte que hi ha molta marginació i molts immigrants que, d'alguna forma, es veuen subjectes a una tensió en el que és la seva integració al nostre país.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Siurana i Zaragoza

Ja sap que nosaltres estem a la seva disposició per col·laborar que les lleis que faci el Departament atenguin aquestes necessitats dels ciutadans.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. (*Aplaudiments.*) Ara, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, a aquesta hora, i especialment després de la intervenció vibrant del senyor Siurana, sobretot en aquell apartat en què feia una exaltació, no sé si era de la patrona o de la Guàrdia Civil, però sobretot aquella referència important de l'impacte de l'11 de setembre en les polítiques de seguretat a Catalunya, serà difícil d'eleva el llistó, no?

Però, en tot cas, sí que, fent meus molts dels arguments que expressava el senyor Siurana, jo també voldria expressar, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Re-

publicana, la presentació enguany, una vegada més, de l'esmena a la totalitat del nostre Grup i els motius pels quals demanem el retorn d'aquest pressupost al Departament. I, bàsicament, hi ha dos tipus d'arguments: uns, molt breument els expressaré, que es basen en algunes qüestions molt puntuals de tècnica o de gestió pressupostària i que són habituals de cada any, i després, raons més de fons, més d'orientació política, que, com deia el senyor Siurana, són, en definitiva, el que hem de trobar en aquest pressupost, en l'expressió xifrada i comptable de quin és el compromís polític real que hi ha al davant per part d'un govern, no?

Entre les primeres raons que he dit, és evident que aquest pressupost experimenta un increment de l'estat de despeses moderat si ho comparem amb altres departaments, del 12,2% per al conjunt dels capítols. L'increment de les despeses de personal, del capítol 2..., s'incrementa un 11,9%, i entenem que aquest és un increment que no va acompanyat d'un increment proporcional dels mitjans materials. És a dir, una vegada més, encara que sembli una qüestió menor –que no ho és–, volem alertar de nou el Govern i el Departament d'Interior sobre la subvaloració o el perill que suposa la subvaloració dels mitjans materials respecte, sobretot, a l'expansió que, lògicament, experimenten els mitjans personals, sobretot en un procés, lògicament, de desplegament dels Mossos d'Esquadra.

I valgui en aquest sentit l'exemple de la inversió real, una inversió que passa d'uns escassos 18.000 euros de l'any passat a, pràcticament, 20.000 per a l'any 2002, i, per tant, amb un increment d'un 5,2%, i una part important d'aquests recursos destinada, per exemple, a l'adquisició de la seu del Departament, que finalment adquireix el Departament en propietat. I, per tant, no és que estiguem parlant d'un departament que hagi de ser netament inversor, sinó que creiem que ha de mantenir un adequat equilibri i proporció entre els recursos humans i els recursos materials.

Tampoc no percebem un esforç de contenció en la despesa corrent. Cada any diem que la totalitat d'organismes, que no són, lògicament, la principal secció d'aquest pressupost, que és Seguretat Ciutadana, estan, en la nostra opinió, totalment sobrevalorats pel poc pes específic que tenen. Una vegada més, Joc i Espectacles, amb un pressupost de 40.000 euros, entenem que no justifica la seva existència; sobretot si hi ha un ens autònom, com l'EAJA, que ja, en definitiva, pot desenvolupar i executar la política del Govern en aquest terreny, no entenem que per atendre despeses de lloguer i altres pocs mitjans materials hagi d'existir tota una direcció general.

Segurament, honorable conseller, enguany, les percepcions dels alts càrrecs i del personal eventual resten de forma molt clara, si vostès ho observen en aquest pressupost, possibilitats perquè els recursos assignats siguin els suficients perquè tot funcioni correctament. I, per tant, des d'aquest punt de vista, entenem que s'imposa necessàriament una racionalització administrativa que situï en la seva justa dimensió moltes d'aquestes àrees i eviti una despesa que entenem que és totalment supèrflua i que no està necessàriament justificada.

Si entrem ja en el detall d'algunes de les seccions –no totes, perquè, de fet, molts dels arguments són coincidents amb altres exercicis pressupostaris–, aquest any voldria referir-me, en l'apartat de la seguretat ciutadana, bàsicament a un parell de qüestions: la qüestió relativa a la formació, de forma molt important, i també altres qüestions que afecten, sobretot, el model de desplegament i aquesta fase de transició entre la culminació del model policial propi i la situació que tenim en aquests moments.

És evident que el progressiu desplegament dels Mossos d'Esquadra ha de comportar un important esforç pressupostari. Hi és, i en aquest pressupost, lògicament, s'hi nota; l'increment del capítol 2 és d'un 59,2%, que parla, evidentment, per si sol. No tant –ja ho he dit abans– l'apartat de les inversions reals, del qual ja he parlat abans, i no hi insistiré. I és un esforç pressupostari superior al necessari, sobretot si es té en compte que la millora del finançament dels Mossos d'Esquadra ha estat insuficient. El conseller sap que altres anys hem parlat de la necessitat de compensar i absorbir el deute històric acumulat des de l'any 1995. Jo crec que, malgrat la millora important que hi va haver en el finançament dels Mossos d'Esquadra, encara estem pagant la factura de la candidesa negociadora dels aleshores rectors del Departament de Governació –en una època en què vostè encara no era en aquest negociat–, sobretot si es té en compte que, durant quinze anys, les aportacions de l'Estat s'han basat exclusivament en una quantitat per mosso que substituís cada policia nacional o cada guàrdia civil, sense tenir en compte alguns elements importantíssims, com són les infraestructures, els edificis, els vehicles i les armes.

Un altre dels apartats deficitaris, en la nostra opinió, és, com deia abans, el capítol de la formació. Sobretot, aquest any està novament de dol i, per tant, la repercussió positiva i favorable de l'increment global del pressupost del Departament en aquest terreny no s'hi ha notat en absolut. Passem d'uns 893 milions de l'any 99 a uns 1.000 milions escassos l'any 2000, 1.004 milions l'any 2001, i enguany, per a l'any 2002, si ho desglossem entre els 200.000 euros destinats a la formació específica de la nova promoció de Mossos d'Esquadra, que són 43 milions de pessetes aproximadament, i la transferència corrent i de capital que rebrà l'Escola de Policia de Mollet, estem parlant d'un total, en aquest cas, d'1.165.000 euros.

Un increment en termes relatius de l'11,6%, que entenem que és clarament insuficient, sobretot venint d'on venim. I venim d'una situació d'una clara infradotació, d'una situació de deixament i, per tant, enguany, una vegada més, aquesta és l'assignatura pendent en l'àmbit de la seguretat ciutadana, segurament el capítol de la formació. I un increment que no només no serveix per compensar o per absorbir els dèficits crònics o històrics que arrosseguem, sinó sobretot, com deia també abans el senyor Siurana, no només per formar les noves promocions de Mossos, sinó també amb relació a les policies locals; no serveix, sobretot, pel reciclatge de moltes policies locals, sobretot algunes policies locals vinculades a aquells municipis més petits i amb menys recursos del país.

I deixi'm, enguany, que faci una reflexió, que és, sobretot, al voltant del que deia el senyor Siurana, l'impacte de l'11 de setembre. No sé si el Govern aquell dia, efectivament, feia festa; em sembla que no, perquè hi havien tants actes al carrer que, lògicament, hi havia una presència, sobretot a nivell de seguretat i d'ordre públic, important, però, bé, l'impacte s'hi ha produït. I el tema de la formació és fonamental, sobretot perquè en aquests moments estem patint una situació que podríem jutjar d'una creixent desconfiança, d'una, segurament, menor estima o menysvaloració pel paper del conjunt de les forces de seguretat i d'ordre públic. I la formació serveix, lògicament, tant per inculcar determinats valors civils, democràtics, de consciència també de la pertinença d'un cos de policia a una comunitat nacional, però també perquè les respostes de la policia, del conjunt de forces de l'ordre públic i de la seguretat en un país, davant de determinats fenòmens de reacció social molt candents i molt actuals –per exemple, el moviment antiglobalització o el fenomen dels «okupes», que és un moviment informal, no reglat, modern sobretot, que no té una tradició dilatada a casa nostra–, evidentment, són molt importants.

I mirin si és important que la policia, totes –i aquí no hi faig cap distinció–, insisteixo que han perdut confiança, han perdut estima social en els darrers temps, sobretot després d'una desconfiança lògica, històrica, basada, podríem dir, en el dubtós crèdit democràtic de la policia, en aquest cas, d'èpoques predemocràtiques, del franquisme, i que en aquests moments, malauradament, comença a posar-se també en qüestió. I no té res a veure això i no em vull referir a allò que la senyora Valdecasas diu que és una campanya de descrèdit. Això té més a veure amb els seus propis errors i té més a veure, doncs, amb el paper de la senyora Valdecasas, que de vegades sembla més, sembla més un... (*veus de fons*) –és la meua opinió; evidentment, l'expresso lliurement i democràticament des d'aquesta tribuna–, dic els errors policials, que hi té més a veure, per exemple, el paper de la senyora Valdecasas, quan actua gairebé com un Torrente qualsevol. I, per tant, això és penós, perquè alguns d'aquests errors, però sobretot algunes actuacions desproporcionades i equivocades porten a posar en qüestió, fins i tot, el paper, en un estat de dret, dels servidors de la seguretat i de l'ordre públic. I això, en una societat moderna com la nostra, és tant com qüestionar, per exemple, les mateixes pautes de convivència democràtica, i és tant com qüestionar, fins i tot, el paper de l'educació obligatòria o, fins i tot, el de la sanitat universal.

I això ens preocupa. I això no és fàcil, i el conseller ho sap. I ens preocupa de vegades alguna expressió de complicitat i de connivència amb el paper d'alguns cossos de seguretat, que no són en aquest cas els Mossos d'Esquadra, la Policia de la Generalitat, perquè, evidentment, no és fàcil, perquè en qualsevol policia, en qualsevol política de seguretat, es concentren tant els excessos i es manifesten les contradiccions del poder mateix, i sobretot perquè, com vostès saben –i ho deia Max Weber–, a més de les lleis, existeix el monopoli de la violència i de la força física.

I tot això no ho fem, honorable conseller, amb quatre euros o amb quatre pessetes, com deia el senyor

Siurana, per a la formació dels nostres actuals i futurs policies. Jo crec que es ressenten, en aquest pressupost, qüestions tan simples i tan prosaïques o tan quotidianes com la formació adequada per redactar atestats més o menys intelligibles, o perquè hi hagi policies que abordin de manera educada els vianants, o fins i tot formació per contenir com Déu mana qualsevol grup de manifestants. Si vostè, com jo, creu i és conscient que el funcionament democràtic, civil, eficient d'un país, i amb tots els epítets que vostè li pugui afegir, positius, evidentment, és una de les millors façanes o imatges que pot projectar tot un país democràtic, jo crec que en bona part això depèn també de l'esforç que fem en la formació dels cossos de seguretat i de policia.

I un altre element –abans també s'hi ha referit el portaveu que ha intervingut en nom del Grup Socialista– important és tot allò relatiu a les polítiques de prevenció, que té molt a veure també amb la seguretat. En aquest pressupost, com no sigui la partida que hi ha per encarregar o per fer l'enquesta de seguretat pública, impulsada pel gabinet d'estudis del Departament i que ens permet, a diferència d'anys anteriors, tenir un coneixement de la realitat i del territori que es trepitja, i també dels índexs de victimització i per constatar si es pot o no objectivar aquesta creixent sensació d'inseguretat, que de vegades tampoc és tan real i tan objectiva, doncs, òbviament, en aquest pressupost, si descomptem el que és la realització d'aquesta enquesta de seguretat, no hem sabut trobar en cap moment que es tradueixi de manera xifrada i comptable un esforç que tantes vegades el seu propi Departament i vostè han dit que farien. És a dir, la seguretat no només està constituïda per l'ordre públic, sinó per altres factors transversals, com les polítiques de prevenció i a l'entorn de la immigració, de la violència de gènere, etcètera.

I aquests factors de la prevenció són fonamentals, com s'ha dit tantes vegades, a l'hora de prevenir la possible situació d'inseguretat o la sensació de seguretat ciutadana, per exemple, perquè vostè sap, honorable conseller, que en altres enquestes que no són les que maneja el seu propi Departament, la que va encarregar darrerament l'Ajuntament de Barcelona, es nota, per exemple, com hem passat d'un 8% de la població preocupada per la situació de la seguretat, gairebé, a un 20%; exactament igual una enquesta coetània, elaborada i feta pública per l'àrea metropolitana, i, sobretot, evidentment, en aquelles ciutats a l'entorn de la conurbació de Barcelona, on aquesta problemàtica es planteja d'una forma molt més acusada.

Un altre apartat és el de la informació, i aquests dies hem llegit, i de forma molt positiva –i això ho volem dir molt clarament– que els Mossos, finalment, aconseguïen reconnectar-se al banc de dades d'assenyalaments de l'àmbit de tot l'Estat, i, per tant, fins ara només hi tenien accés la Guàrdia Civil i la Policia Nacional. Aquest registre i aquest banc de dades són molt importants, perquè aquí, senyories, s'hi emmagatzemen totes les dades relatives a sostraccions de vehicles i d'armes, persones desaparegudes, requeriments judicials de tota mena... I, per tant, això és imprescindible per culminar amb èxit tot tipus d'investigació o de diligència policial i judicial també, i per, fins i tot, poder fonamentar qual-

sevol atestat o qualsevol diligència policial. Però, al mateix temps, i això sí que és responsabilitat exclusiva del seu Departament, entenem que alhora que els Mossos d'Esquadra poden accedir al sistema informàtic de Schengen, no hi ha hagut, en paral·lel, esforços per a l'homogeneïtzació de les bases de dades, per exemple, amb les policies locals. I, per tant, des d'aquest punt de vista, aquest pressupost tampoc no reflecteix un esforç pressupostari pel que fa a la millora de tots els sistemes informàtics que té el Departament.

I voldria acabar amb una referència al trànsit, que, de fet, no serà tan exhaustiva com en anys anteriors, perquè la incidència del trànsit també està enquadrada en un altre departament, com el de Política Territorial i Obres Públiques. I, per tant, la política d'infraestructures és molt important i tot això està residenciat en aquest altre Departament. En tot cas, només dir-li, honorable conseller, que aquest pressupost pràcticament només parla del funcionament ordinari del Servei Català de Trànsit, i, per tant, no hi ha recursos per res més, pràcticament, que per al capítol I i capítol II. Si un mira la memòria del Departament, veurà com, pràcticament, el Departament poetitza tot allò que fa referència a la política de trànsit, i, per tant, no hem pogut veure ni llegir en aquest pressupost els recursos, els euros, necessaris ni per fer més campanyes de sensibilització cívica, ni de suport a les millores de la seguretat en l'automoció, ni per fer més universal la informació, etcètera, etcètera.

I, per tant, per tots aquests motius, el nostre Grup Parlamentari, enguany, una vegada més, motiva aquesta esmena a la totalitat i demana el retorn al Govern.

Gràcies, senyor president, senyores, senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. Senyor conseller, gràcies per ser present en aquest debat monogràfic sobre el seu Departament.

El seu Departament cada vegada té més territori social i, evidentment, territori material. Administrada la perspectiva d'Interior, podríem parlar seriosament dels accidents, de tot el que afecta... *(Pausa.)* També hi han accidents quan un no ha apagat el mòbil abans de pujar a la tribuna. *(Veus de fons.)* No, podria ser un accident si es posés a sonar i aleshores, com ja està provocant, interromp la intervenció. Catàstrofes, incendis, fa basarda, fa una certa basarda, mirat des de la perspectiva del conseller, qui fos –en el seu cas amb la seva honorable condició de conseller–, tot el que li ve al damunt quant a responsabilitats, no?

S'ha parlat seriosament de temes que afecten la tipificació de la delinqüència, però temes que en el pressupost estan pràcticament absents, com és tot el que afecta els maltractaments o com és tot el que afecta el que té en aquest apartat els increments d'un determinat tipus de delinqüència que sovint ve de fora.

Jo li diria que la primera cosa que a nosaltres ens ha dut a presentar l'esmena a la totalitat és la desmoralització que avui trobem en el cos, i en els cossos, millor dit, que vostè té sota el seu comandament. Falten criteris polítics per engrescar el personal que vostè té a la seva disposició per complir una funció pública, siguin bombers, bàsicament Mossos, i, especialment, a la coordinació amb totes les administracions.

Pel que fa a la seguretat estricta –ja s'ha citat abans–, fa molt poc s'ha aprovat al Congrés, a proposta del nostre diputat al Congrés, una moció d'estudi sobre el desplegament. Li vull recordar, senyor conseller, que vostès, i els seus socis aquí a Catalunya, han estat sempre molt reticents a tocar aquest tema. En aquesta cambra hi han alcaldes i alcaldesses metropolitans, i són els que més poden testimoniar la necessitat d'abordar seriosament aquest tema. I vostès, fins ara, havien manifestat reticències, quan no vots en contra, del que ara, sortosament per unanimitat, hem aprovat al Congrés. Ara cal que el pressupost també ho reflecteixi. Ja sé que és un estudi, però tan de bo l'estudi fos accelerat i durant el curs del 2002 tingués traducció amb mesures que requeriran dotacions pressupostàries.

Requeriran ara l'avançament del desplegament, i això començant pels seus propis instruments, començant per plantejar-se si per a aquest avançament del desplegament no hem de potenciar més l'Escola de Policia, amb un major paper, amb un major protagonisme, amb una major participació. Hi ha una anècdota curiosa a la mateixa Escola, que la convoca el seu Consell Rector el dia 13 de desembre del 2001 per parlar del pressupost que ja hauré aprovat, que ja hauran passat tots els terminis i que hauran passat tots els terminis d'esmenes, a discutir-lo. No és un senyal gaire de participació en l'esclariment de les orientacions, i sembla que sigui, una vegada més, aquella praxi de convocar passats els esdeveniments, tan proper a Nadal que sembla com si només es convoquessin per repartir-se les nadales o les felicitacions, i no pas entrar seriosament en la matèria.

Nosaltres li proposem promocions de dos mil mossos l'any fins a arribar al nombre que està fixat, utilitzant a fons l'Escola i altres dependències, i això és factible, el problema ho requereix; prendre mesures com l'ampliació de la quota de possibles transvasaments de membres dels cossos de l'Estat cap als Mossos d'Esquadra, i aquesta resistència a ampliar aquesta quota ara encara es fa més inintel·ligible; a enfortir les policies locals, i enfortir-les com a col·laboradores amb coordinació des del seu Departament, i, també se li ha dit, això en el pressupost no es reflecteix, o amb unes quantitats que sembla com si el continuisme aplicat a la cessió econòmica és pràcticament una regressió.

En definitiva, davant d'una ampliació del territori social i material on actuar, davant d'una ampliació de les necessitats polítiques, no es veu en el pressupost una diligència d'enfortir el que és el Departament d'Interior. Abans li deia em sembla que el senyor Siurana: «Mani més.» Jo ho matisaria, senyor Siurana. Jo diria: «Tingui el convenciment de l'autoritat en el seu Departament, però no pas amb actituds purament i simplement de manar, o purament i simplement de control, o purament i simplement de reaccions rampelludes, com, de

vegades, la gent llegeix de les actuacions del personal del seu Departament», per voler sortir al pas de possibles falles o per voler-se afirmar amb un fals concepte d'autoritat. Falles com la que hi va haver a Lleida, que vostè, encara no sé si avui ho manté, mantenia que allà no havia fallat res. I un fals concepte d'autoritat, perquè autoritat, que ve d'*augere*, d'afegir raons, no ve de cridar manant, sinó que es pot manar quan un té suficient prestigi per les seves actuacions –i em refereixo al Departament en global– i a la gent li és molt més planer obeir.

Això hauria de reflectir-se en el pressupost. Independentment del canvi de polítiques que ja li reclamem o ja li reclamarem en els corresponents debats parlamentaris, en el pressupost s'hauria de justificar. Pensi que vostè té un departament i un pressupost que el conseller d'Economia ha fet servir per justificar els increments de la nova fórmula de finançament. O sigui, ha posat expectatives de partides de Mossos d'Esquadra per passar de contraban quantitats d'increment de la recaptació. O sigui, un departament que no és gens mimat en el pressupost d'enguany, ha servit d'adalil per justificar determinats forats de la nova fórmula de finançament.

Vostè sí que ja ens ha presentat una bateria de mesures. Per fi arriba la Llei de seguretat, eh?, no, no, i ho celebrem –també puc dir «per fi», no?–, acompanyada d'un projecte de llei sobre els fons reservats. Tan de bo, ja que, a més, aquí el senyor López Bulla, quan parlava del *niño Jesús*..., aviat arribi la funcionarització i les possibilitats que estaven previstes, però això no treu, en absolut, que avui cal un enfortiment del Departament des del punt de vista de dotació pressupostària per fer respostes més adients al que abans tots els oradors que m'han precedit i jo mateix li hem assenyalat.

Es nota parlant amb la gent de Catalunya, aquella gent que esperava l'arribada dels Mossos d'Esquadra, es nota una desmoralització davant de determinades actuacions. I es nota amb gent que, òbviament, no pot cantar aquella cançó de *Pa tí no estoy*, perquè són l'autoritat que ha de, obligatòriament, prendre mesures, però sí que podrien dur a la conclusió molt senzilla que més que un Departament potser se'ls podria assumir des d'un altre departament. Fixi's que, fins i tot avui, em sembla que qui ens contestava les nostres intervencions també va contestar les intervencions de Governació. Jo crec en les funcions del Departament d'Interior, però, evidentment, aquesta vegada potser no li han fet prou cas, no sé fins a quin punt ho han plantejat. Aquest pressupost no reflecteix una autèntica voluntat política de creure en el Departament d'Interior.

Gràcies, president.

El president

A vostè, senyor diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Manuel Sabanza.

El Sr. Sabanza i March

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, un altre cop estem en el tràmit de les esmenes a la totalitat. Enguany jo crec que han tingut un to una mica

diferent de les dels altres anys, tret del senyor Siurana, que ens ha explicat tot el seu programa amb contradiccions i, per tant, inexactituds. Està bé per construir un discurs, però n'hi ha que són prou importants, com el fet que, home!, el 112 funciona, i si vostè hi truca, doncs, veurà que l'atenen i li donen solucions, per exemple, no?, un tema de què ha parlat. N'hi ha d'altres, com el tema de l'11 de setembre, que ha sigut una mica recurrent.

I, clar, caldria recordar que quan se va fer la Llei de forces i cossos de seguretat de l'Estat, doncs, es van limitar les competències dels Mossos d'Esquadra, i, per exemple, doncs, el que no està previst és competències en terrorisme, ni tampoc en duanes, ni tampoc en polítiques d'immigració, tot i que des del Departament s'hi ve col·laborant i lo mateix conseller ha ofert els serveis de la Policia de Catalunya per participar-hi, o el fet de continuar parlant –perquè aquest era un discurs que valia altres anys, però enguany, en el pressupost d'enguany, ja no– de la integració dels membres dels cossos i forces de seguretat de l'Estat a Catalunya perquè es puguin quedar. Enguany hi ha una reserva al pressupost, i també a la convocatòria de places de la propera promoció, de la setzena promoció, d'un 15% destinat a tota aquesta gent que, legítimament, vulguin continuar vivint a Catalunya i vulguin aprofitar el cos dels Mossos d'Esquadra perquè en la substitució, doncs, ells no es vegin obligats a marxar.

El senyor Ridao parlava de l'EAJA –aquest és un tema, també, recurrent d'altres anys– i de la inconveniència que continuï existint la Direcció General del Joc, perquè, simplement, és una qüestió d'uns recursos destinats al capítol I, bàsicament del personal, i l'argumentació continua essent vàlida, la de la contra de les altres vegades. L'EAJA és un organisme que es dedica a gestionar el joc i, en canvi, la Direcció General, el que fa és el control, però no només del joc que fa la Generalitat, sinó també de bingos, casinos i altres. Per tant, si desaparegués i es fusionés tot en una, podria arribar un moment que fos jutge i part, i això, doncs, no fóra bo per al control i la claredat que ha de tindre tot el tema del joc.

Quant a la Direcció General de Trànsit, doncs, les campanyes de sensibilització es fan, com en d'altres anys es faran, a base d'«esponsoritzacions», bàsicament, de companyies d'assegurances, per això al pressupost surt una partida ampliable que al llarg de l'any es va bastint i es va posant en pràctica tot el que és el tema de les campanyes de substitució.

Per contra, de la intervenció del senyor Ridao..., en moltes coses hi estem d'acord, però és que crec que la discrepància no hi és. Hi estem d'acord i per això presentem este pressupost. Vull dir que la seua intervenció jo crec que enguany ha estat molt en la línia de valorar, de valorar les coses que, en definitiva, es fan des d'un punt de vista positiu. I el senyor Siurana també ha tingut..., jo crec que al final l'ha traït una mica el subconscient, crec, eh? És la interpretació que jo en faig quan, després de parlar del tema dels mossos d'esquadra, de la seguretat, llavors ha acabat dient: «De totes maneres, a Lleida, la cosa va bé.» Clar, si parlem, si filosofem sobre el que pot passar però, llavors, quan posem un

exemple resulta que és bo, en tot cas el que hem de preveure és que si l'exemple és bo a Lleida també ho pot ser a altres llocs.

Quant al tema d'accés a les bases de dades dels Mossos, per part de les policies locals, dir-los que al pressupost ja es preveu aquest any que ve, aquest proper exercici, que això sigui viable i sense pagar, senyor Siurana –sense pagar–, sinó que el Departament facilitarà l'aparellatge, el *software*, a les policies locals i als ajuntaments, i hauran de fer-se càrrec de la connexió telefònica i de pagar el manteniment, tota la resta anirà a càrrec del Departament. Per tant, no es pot dir que no es fa i que, a més, sigui pagant. Això, a partir d'aquest proper exercici, la cosa serà d'aquesta manera.

Per tant, doncs, el senyor Ribó m'ha cridat l'atenció cap a una cosa i és que parlava del tema de Lleida. Jo crec que, encertadament, cap altre grup ho ha comentat i hi va haver errors. Escolti, la catalogació de quin és el nivell o quin és el grau dels reclusos, quant a la perillositat, no la fan els Mossos d'Esquadra, la fan els psicòlegs, ho marca el jutge, i sembla, per la informació que jo tinc, que eren en el grau dos i això requeria anar acompanyats de dos mossos d'esquadra. Si hagués estat catalogat amb un altre grau de perillositat, la Llei ja preveu, el Reglament preveu que fossin més mossos els que els acompanyessin i en unes altres condicions.

Per tant, jo em limitaré a contestar-los el que ara els he dit de les seues intervencions i, en tot cas, a explicar les bondats del pressupost del Departament, al nostre entendre, i és el fet que creix per sobre de la mitjana del pressupost de la Generalitat, que és un 10,8%, i en este cas –el cas que ens ocupa– és d'un 12,2%, que representa vora 8.000 milions de pessetes, bàsicament, destinades a temes de personal perquè hi ha un creixement en personal d'un 12%. Perquè en el tema de la Policia –Policia de la Generalitat – Mossos d'Esquadra– hi ha la previsió que en matèria de trànsit, per tal d'assumir les competències de Trànsit, es preveu un concurs de provisió de 230 places de caporals, 71 de sergents i 30 de subinspectors, així com la convocatòria de provisió de 2 comissaris, 10 intendants, 14 inspectors i 21 facultatius.

I, quant a les noves dotacions de mossos, oferta de l'any 2000, s'han previst 915 dotacions per a la setzena promoció i 126 per proveir este 15% que els deia de la quinzena promoció per a la gent que provinguin de les forces i cossos de seguretat de l'Estat; en seguretat civil i emergències, doncs, la contractació de 661 dotacions, amb la qual cosa els bombers professionals passaran l'any 2002 a 1.940 dotacions. A la Direcció General d'Emergències i Seguretat Civil s'incrementen les dotacions en 42, consolidant la plantilla de la campanya forestal. I quant al total d'efectius adscrits al Departament es passa d'11.693 l'any 2001 a 12.036 l'any 2002.

Quant al capítol 2, «Despeses de béns corrents i de serveis», hi ha un creixement del 17,76%, 1.900 milions de pessetes, bàsicament, destinats..., per una banda, hi ha una disminució a la Secretaria General, tota vegada que no hi ha lloguers de la seu central perquè es fa l'adquisició a través d'un cens emfitèutic; hi ha un manteniment de la partida de 50 milions de pessetes de fons reservats, i a la Direcció General d'Emergències i Seguretat Civil hi ha un augment de més de 600 milions

de pessetes, més d'un 19%, que es concreten en la partida d'helicòpters i a poder mantenir els mitjans aeris que hi havia a l'anterior campanya forestal, que eren tres helicòpters de propietat, quatre de lloguer, així com, també –de lloguer, també–, onze helitancs i tres avions AVA, i 215 milions de pessetes al rènting de vehicles de bombers, que són setanta-tres en l'actualitat i hi ha una contractació prevista, de nous, de trenta per renovar la flota actual.

Hi ha també 237 milions de pessetes per dotar de vestuari i material tècnic les noves promocions de bombers, així com la renovació de les jaquetes, les botes i els cascs dels bombers que formen part dels convenis i els acords que hi ha entre el Departament, la Direcció del Departament, i els bombers.

Quant a la Direcció General de Seguretat Ciutadana, també hi ha un increment important de més d'un 22%, 1.500 milions de pessetes, corresponents al lloguer de vehicles –rènting, també– per a la realització de les competències de trànsit i del desplegament policial a la regió policial central durant el 2001, a partir d'ara, i a la regió metropolitana nord durant l'any 2002, i en la renovació de la flota actual, que ascendeix a 344 vehicles. En aquesta mateixa Direcció General de Seguretat Ciutadana hi ha a la vora de 500 milions de pessetes, dedicats al manteniment dels serveis de la primera i segona fase d'informatització dels Mossos d'Esquadra, que inclou: el cost de l'aparellatge informàtic que serà subministrat als ajuntaments, també el material necessari per a l'equipament del desplegament de les regions central i nord i l'actuació en seguretat i protecció en l'organització de conferències internacionals que es facin a Catalunya durant el 2002.

Hi ha també, doncs, increments en el manteniment de noves comissaries, en el carburant i, també, en l'equipament de la nova promoció de mossos d'esquadra, quant a material tècnic i vestuari. Quant a inversions reals –realment aquí el creixement, doncs, és veritat, és baix–, hi ha un 5% destinat, bàsicament, a pagar els encàrrecs que es fan a l'empresa GISA per a les noves comissaries del desplegament policial, de trànsit i dels parcs de bombers, i a altres actuacions, com ara la dotació del cens emfitèutic per a la compra de la vicecentral de Via Laietana 69. Hi ha una disminució de 500 milions de pessetes com a conseqüència d'una menor consignació per a l'adquisició de vehicles, tota vegada que s'ha optat –com he dit al començament– pel rènting tant pels vehicles de bombers com pels de la policia.

Pel que fa als capítols 4 i 7, de transferències corrents i de capital, el primer, el de transferències corrents, s'incrementa en més de 600.000 milions de pessetes –un 59%– i el segon, en canvi, disminueix en 400 milions, o sigui que hi ha una rebaixa del 17%.

Els organismes autònoms. L'Escola de Policia s'incrementa, l'aportació del Departament, en 144 milions de pessetes, que representa un 17%, no un 11% com deia el senyor Ridao, i es passa d'uns efectius, per a l'any 2001, de 918, entre Mossos d'Esquadra i Policia Local, a 1.072, per a l'any 2002. El Servei Català del Trànsit s'autofinança a través de les multes.

I jo crec que, donada l'hora que és i la pressa que tenim, en totes estes explicacions que ara els he donat i les del començament, en les seves intervencions, crec que són prou motius, i vostès ho agrairan de totes maneres, per anunciar-los el nostre vot en contra a les seves esmenes i anunciar-los que, d'aquesta manera, procurarem que no tirin endavant i es concreti de cara a l'any que ve el projecte de pressupostos presentat pel Govern.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Passem ara al Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació. El temps de cada orador és de vint minuts aquesta vegada, i comença el Grup Socialista - Ciutadans pel Canvi, i té la paraula la il·lustre diputada senyora Montserrat Duch.

La Sra. Duch i Plana

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, volia començar fent una lectura, una lectura d'una breu síntesi sobre què és això de la societat de la informació i del coneixement. Al voltant de la lectura penso que hi pot haver acord unànime, i em sembla que és una bona manera de començar el debat de l'esmena a la totalitat d'aquests pressupostos.

«La societat de la informació i del coneixement es defineix per considerar els actius intel·lectuals com a factor clau de la competitivitat de les persones, de les organitzacions i dels territoris. L'energia i la matèria cedeixen protagonisme al coneixement com a eix vertebrador de l'activitat econòmica. La societat de la informació i del coneixement ja ha arribat. La seva implantació està resultant menys fugaç que el que la majoria de previsions havien augurat, però alguns dels seus fenòmens definidors, com el cas d'Internet, ja han transformat absolutament les formes de la comunicació i, en conseqüència, la manera de treballar de les empreses, les entitats i les institucions.

»La innovació és el motor de la societat de la informació i del coneixement. La capacitat per plasmar noves solucions en formes de relacions, de producte o de serveis ha esdevingut un element clau per a la generació de valor social o empresarial. Unes polítiques públiques que encara no han assolit els mínims de referència en el seu sistema de coneixement –centres de formació I+D+I de les empreses, mitjans d'informació, bases de dades, eines d'organització, científiques, tecnològiques, etcètera–, pel que fa a la recerca, han de sacsejar les seves prioritats públiques i fer de les polítiques d'innovació el baròmetre del seu posicionament social i econòmic. La gestió del coneixement també és un imperatiu públic de progrés.»

Estem d'acord, honorable conseller, amb aquesta breu definició dels reptes i de les oportunitats que susciten la societat del coneixement? Jo crec que sí, que hi podem estar d'acord. Però, clar, a la vista d'això, amb el que no podem estar d'acord és amb els pressupostos del Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació que en aquests moments en comencem a procedir el debat de les esmenes a la totalitat.

Si estem d'acord amb aquest marc de fons, els pressupostos del DURSI no responen a aquest marc de fons. Els pressupostos del DURSI per al 2002 són insuficients, no són compromesos amb la societat del coneixement, no aposten per la inversió en coneixement –cosa que sí fan la majoria de pressupostos europeus–, no prioritzen, en definitiva, la despesa que podríem dir de despesa pública de futur.

Una dada concreta, els pressupostos que estem debatent aquests dies nosaltres hem denunciat, hem dit que estan basats en previsions irreals, que probablement no es compliran i que, a més a més, no afronten els principals problemes del país. El diputat Martí Carnicer recordava en la presentació inicial que tenim alguns problemes des del punt de vista de la població ocupada, com és la baixa concentració en sectors d'alt valor afegit o que la nostra població ocupada té un nivell educatiu baix. Teló de fons: insuficiències. Per què dic insuficiències? Doncs, perquè, d'entrada sobta que si la tendència de la nova societat i de la nova economia és l'aposta pel coneixement, aquest Departament que concentra Universitats, Recerca i Societat de la Informació, doncs, simplement creix com a mínim un punt menys que la mitjana del conjunt dels departaments de la Generalitat; creix un 9,8%, quan la mitjana és del 10,8.

I per què creix menys? Per què un menor increment en coneixement? Per a nosaltres la creació del DURSI, l'abril del 2000, s'ha confirmat com una falsa aposta. La presència del conseller d'Universitats i la suposada prioritat política dels temes que representa al Consell Executiu, superant una etapa, l'etapa del Comissionat, havia concitat grans esperances en la comunitat universitària i en els sectors més dinàmics de la vella i de la nova economia. Francament, honorable conseller, a hores d'ara, esperances frustrades! Miri, la nostra política és una altra, és una política alternativa, que hem tingut oportunitat de debatre en el debat de la moció de censura, però també en debat en comissió, sigui a la Comissió de Política Cultural, sigui a la Comissió d'Indústria, sigui a la Comissió per a la Societat de la Informació. I avui parla la diputada Duch, però, d'aquests temes, n'han parlat la diputada Díaz, la diputada Serra o el diputat Barceló. Hem tingut oportunitat de confrontar, durant aquests dos anys, una altra política universitària i de recerca, una altra política per a la societat del coneixement. Enfront de les nostres alternatives i les nostres propostes, em sap greu, però només podem observar incompliments.

Jo li parlaré avui de tres incompliments, incompliments per part DURSI –i aquests pressupostos en són una mostra fefaent–, incompliments de compromisos parlamentaris. Però, és que, a més a més, els pressupostos del DURSI per al 2002 enregistren incompliments des del punt de vista de decisions del Consell Executiu i, a més a més, aquests pressupostos són una mostra d'incompliment des del punt de vista del programa electoral de Convergència i Unió. Incompliments parlamentaris. El més representatiu –per a nosaltres, el més flagrant– és un incompliment reiterat de dues mocions, aprovades per unanimitat d'aquest plenari, a proposta d'aquesta diputada, pel que fa a model de finançament de les universitats públiques. L'incompliment dels acords del Govern. Miri, senyor

conseller –i en van fer vostès, com sempre, un gran anunci a la premsa, d'això–, el Govern va aprovar un pla plurianual d'inversions universitàries per a sis anys, en el període 2001-2006, dotat amb 402.000 euros. Quina és la consignació en el pressupost del 2002?: 28.772 euros! Quina era la consignació que aquell Pla adoptat pel Govern preveia per a l'any 2002?: 62.700 euros! De l'ordre de la meitat! Per tant, incompliment d'un pla aprovat amb absoluta responsabilitat i anunciat com cal anunciar una decisió, que en un país normal seria una decisió normal de l'Administració, però que vostès la van anunciar com una decisió absolutament extraordinària, com una gran bona nova per a les universitats catalanes. Per tant, incompliment parlamentari i incompliment dels mateixos acords del Govern.

Finalment, incompliment del programa electoral. Això, senyor conseller, vam tenir oportunitat de discutir-ho la setmana passada en una compareixença seva sobre el III Pla de recerca, en el marc de la Comissió de Política Cultural. Vostè i jo i algun diputat més de la cambra vam participar en els debats electorals previs a les eleccions del 19 d'octubre del 99 i, com si fos ara mateix, en un centre del Consell Superior d'Investigacions Científiques, vostè em deia que com era possible que el Partit dels Socialistes de Catalunya - Ciutadans pel Canvi apostessin per un llinar del 2,3 de recursos destinats a recerca i desenvolupament, en una perspectiva del 2003, concitant molt més recursos privats i, evidentment, esmerçant-ne molts més de públics.

Vostè em deia que això no era possible, que el que sí que era possible era el compromís que vostè demostrava en un programa imprès, en un programa electoral seu –que el portava allà: en va portar exemplars i me'n va regalar un, que el conservo–, en què Convergència i Unió es comprometia –i els programes electorals són coses serioses, senyor conseller: és el compromís que els partits i les forces polítiques estableixen amb la ciutadania–, en aquell programa, en aquell acte, Convergència i Unió diu que es compromet a arribar, al llinar del 2003, al 2% en recerca i desenvolupament.

Això volia dir canviar, alterar, absolutament una tendència històrica que ens havia situat en el 0,8, en el 0,9 i no més enllà de l'1. Per tant, volia dir una aposta realment decidida per part del Departament. Bé, les darreres compareixences seves estan totes situades en l'1,4. És a dir, vostès han rebaixat, per incapacitat política, per incapacitat de prioritzar aquestes temàtiques en l'àmbit del Consell Executiu, perquè, de la transformació del Comissionat al DURSI, no hi ha hagut, simultàniament, un lideratge polític, un pes polític i una prioritat d'aquestes qüestions: simplement, el que han fet ha sigut rebaixar objectius i situar-se en l'1,4. Però, el nostre dubte és si, amb aquestes polítiques, amb aquest Pla de recerca, amb aquests pressupostos, vostè està en condicions de garantir que arribarem a l'1,4.

Bé, anem una mica a poca poc: m'ha semblat que era interessant formular, d'entrada, aquest escenari més general. Direcció General d'Universitats. Finançament universitari. Parlament de Catalunya. Juny 2000, juny 2001. Adoptada per unanimitat: presentar –i aquí vam fer una transacció que passava per donar-los, a vostès,

quinze dies més: clar, *no problem!* Quinze dies més!–. Semblava que no podrien fer vacances d'estiu. Ara potser penso que el que no podran fer serà vacances de Nadal, perquè, és clar...: «Presentar, abans del 30 d'octubre de 2001, la proposta de model de finançament de les universitats públiques, amb participació del Consell Interuniversitari de Catalunya, d'aplicació als pressupostos de la Generalitat per al 2002.»

Aquest model ha d'avançar cap a l'adopció d'un sistema de finançament bàsic, segons uns paràmetres objectius, públics, transparents i equitatius, orientats a la consecució de la suficiència financera de les universitats. Unànime! Això ha estat votat dues vegades per aquest Parlament: dues vegades! Aquest model de finançament no s'ha presentat, no s'ha presentat al Parlament. Vostè em dirà: «Jo he fet una petició de compareixença.» Em consta. De l'11 de novembre. Em consta. Però no ha estat presentat, no hi ha participat el Consell Interuniversitari, com deia el text de la Moció que calia fer; els rectors no en saben res i, francament, els pressupostos que vostè ha presentat ens suscitien, al Grup Socialista, seriosos dubtes sobre el reequilibri imprescindible en el finançament de les universitats, cosa que també perseguia el model.

El model perseguia suficiència financera, per tant, més recursos. Però perseguia, també, assolir reequilibri d'una situació profundament desigual, profundament de greuge entre el finançament de les universitats. I què ens trobem en aquests pressupostos? Vostès han fet un petit maquillatge de partides i les transferències corrents ara estan totes acumulades. Què observem? Observem que, per exemple –no tinc temps per gaire cosa–, la universitat Autònoma de Barcelona creix un 3,5%; les territorials, una mitjana d'un 4%, i la Universitat Pompeu Fabra, un 26%. Per tant, això vol dir, això vol dir, senyor conseller... –i molt cordialment, però des de la responsabilitat de qui parla en nom del principal grup de l'oposició–, jo li he de dir seriosament i rigorosament que vostè menysté el Parlament de Catalunya, que això és un incompliment consecutiu, per segona vegada, d'un mandat del Parlament, adoptat a iniciativa del nostre Grup, adoptat per unanimitat.

Vostè ha sol·licitat la compareixença –ja en parlarem!–, però, clar, això no serà abans del mes de febrer, i, en qualsevol cas, si és que ha fet la feina, si és que ha fet els deures, si és que ha fet estudis –com en una resposta d'una pregunta parlamentària diu que ha fet molts estudis i que podem anar al Departament a consultar-los–, ha estat un treball obscurantista, opac i dirigista, perquè el Consell Universitari de Catalunya, d'això, no en sap res, i els rectors de les universitats, tampoc!

Miri, que els recursos són escassos, ja ho hem discutit moltes vegades. Que vostè havia suscitat expectatives d'increment de recursos, ja li he dit que són unes expectatives frustrades. Però encara hi ha una altra cosa que ens dol més! És un tema d'estil de gestió. Necessitem coordinar, crear consens, establir sinergies. No: per contra, vostè, no fa això; no fa això, sinó que, amb lògica partidista, no concita consens al voltant del nou model de finançament, prescindeix del Consell Interuniversitari i, en canvi, i en canvi, s'atreveix, en una inauguració ofi-

cial de curs, a renyar els rectors —perquè els rectors de Catalunya, solidaris amb els rectors de les universitats espanyoles, han criticat i han dit que la LOU, aquesta Llei que Convergència i Unió ha decidit finalment aprovar, és una llei que no és progressiva, sinó que és involutiva des del punt de vista de l'autonomia universitària i de l'autonomia política. Així estem! Aquest és l'estil de coses! Així, de veritat, senyor conseller, nosaltres pensem que no podem continuar!

Altres qüestions que nosaltres els hem plantejat, altres mesures alternatives en els pressupostos de l'any passat, en mocions, en esmenes, en proposicions no de llei. Nosaltres estem, senyor Conseller, seriosament preocupats pels temes de programació universitària, per viabilitat d'ensenyaments, de centres i d'universitats. Al voltant d'això li hem plantejat què pensa fer sobre la nova programació, a la vista de la davallada de demanda. O li hem plantejat quin és el futur dels centres adscrits. O li hem plantejat propostes per anar articulant dinàmiques de captació d'estudiants d'altres universitats autònomes. O nosaltres li hem demanat, en un altre ordre de coses, estímul a la mobilitat, perquè no s'entén que una de les coses que hauria de ser un dels trets distintius de la política universitària de Catalunya, com a motor d'Europa, com a país d'Europa, és la mobilitat, i la nostra mobilitat europea és més aviat escassa, i els recursos que s'hi dediquen són, clàssimament, insuficients. O li hem plantejat altres qüestions al voltant d'avançar en un sistema de qualitat.

Miri, senyor conseller, li vull posar un exemple sobre això del sistema de qualitat, que, per cert, en aquesta mateixa Moció sobre el model de finançament, vam aprovar unes mesures d'incentius al professorat versus millorar la qualitat universitària. M'ha semblat veure una partida prou dotada en el pressupost. Per tant, podríem dir que bé: si això és així i aquesta partida va per aquí, doncs això anirà bé. És una novetat que, igual que li critico el que li critico, li he de lloar —diguem— aquelles coses que ens semblen adequades.

Però, és clar, miri, senyor conseller: educació, el departament d'educació —bé: vostès en diuen «Ensenyament»— ha arribat a un acord amb les principals forces sindicals representatives, que han establert uns increments importants per a la funció pública docent de primària i de secundària. Importants! Uns increments notables que, evidentment, garantiran la pau social a l'educació, cosa que la consellera necessitava de manera imperiosa. Clar, al Departament d'Ensenyament existeix una taula sectorial: el DURSI no ha volgut mai —i jo en tinc record de fer, com a mínim, quatre anys, que estem indistint en això perquè el DURSI creï també una taula sectorial. No sé ben bé què en pensa, vostè, d'això, si finalment es crearà o no. Però, és clar, si nosaltres volem avançar en la qualitat i volem introduir uns incentius al professorat, l'espai de la taula sectorial seria l'espai òptim per avançar en això.

Miri, senyor conseller, la comunitat universitària no pot entendre com, de disset comunitats autònomes, onze han establert complements retributius al professorat a càrrec dels pressupostos de les comunitats autònomes,

altres quatre estan en negociació, i només tres comunitats autònomes tenim el goig de pertànyer a aquest grup de cua, només tres no s'han plantejat aquesta negociació, que són: Extremadura, Galícia i Catalunya.

Respectant-ho tot, jo crec que la potència del nostre sistema universitari no ens hauria de fer estar en aquest furgó de cua. Aquests incentius, en alguns llocs, són universals, en altres, lineals. En altres —nosaltres pensem— haurien de ser —en alguns casos, són— més selectius, per mòduls i avaluable. Nosaltres pensem que haurien de ser selectius, per mòduls i avaluable, i van des d'1.850.000 pessetes anuals més al professorat titular a Cantàbria, a 300.000 pessetes anuals més a la Rioja. A Catalunya, res! Miri, senyor conseller, que nosaltres siguem més competitius, que siguem més competitius en convocatòries obertes, que, a Catalunya, siguem capaços d'aplicar més les previsions de l'article 11 de la LRU, per tant, que els professors tinguin més ingrés —per als que no sàpiguen l'especificitat de l'article 11—, això no justifica, això no justifica, sinó que suposa, francament, un greuge comparatiu en la capacitat adquisitiva i en els estímuls i en els incentius a la carrera dels universitaris i dels recercadors de Catalunya.

Senyor conseller, aquests 14.000 milions previstos en el Pla d'incentius, jo penso que alguns haurien d'anar per aquí, no en mesures lineals, sinó en mesures avaluable, etcètera.

Direcció General de Recerca. La partida de l'exercici del 2001 és de 8.500 milions; la de la partida de l'exercici del 2002 és de 9.800 milions. Aparentment, un increment significatiu del 15%, però, clar, la major part d'aquest increment es concentra en nous conceptes que apareixen, no? Per tant, no es va a solidificar i a consolidar les línies, sinó que apareixen nous conceptes. El concepte més interessant, evidentment, és el de transferència de capital a centres de recerca, que s'emporta 754 milions d'aquests 815 dels nous conceptes. D'altres estan referits a despeses que podríem considerar quasi fungibles.

Miri, sobre recerca —ja li ho he dit abans, no?—, vostès estan incomplint, de manera flagrant, el seu compromís electoral. No estan consolidant el sistema català de ciència i tecnologia. No estan de condicions de recuperar el temps perdut. Els pressupostos han estat congelats des de fa una dècada: en pessetes constants, estem com estàvem a l'any 92; l'any 93 eren 18.000 milions, l'any 2000 són 20.000 milions. Se m'està acabant molt el temps...

El president

Té tota la raó, senyora diputada.

La Sra. Duch i Plana

...i hauria de fer una breu referència a Societat de la Informació, senyor president. Societat de la Informació. Si analitzem la trajectòria del seu pressupost des del 99, veiem que és una trajectòria també misèria. Però, és clar, l'any 99 s'elaborava el Pla estratègic, i encara no s'executava el Pla. I seria lògic d'una admi-

nistració normal pensar que quan s'executa un pla el pressupost ha de ser molt superior. Aleshores era de 2.000 milions, el d'aquest any és de 2.900 milions. Encara que hi ha un increment global del pressupost del 16% respecte del 2001, això és degut a la porció que han heretat del projecte de l'Administració en xarxa, un projecte que, francament, reconeixent l'autoria de cada cosa, està liderat des d'altres departaments i, principalment, des de Localret.

El pressupost i els diferents conceptes de l'estat de la despesa reflecteixen una cosa que ens sembla molt important i que torna a abonar el que jo li deia al principi: no hi ha aposta per la societat de la informació, poca estratègia del conjunt del Govern en societat de la informació, i que, justament, el Departament que porta aquest nom, en aquest Departament, no resideix aquesta estratègia, no resideix el lideratge d'impuls de la societat de la informació a Catalunya, d'introducció de les TIC, etcètera, etcètera.

El president

Ara sí que hauria d'acabar, senyora diputada.

La Sra. Duch i Plana

Ara mateix acabo, senyor president. Bé, nosaltres hem presentat una esmena a la totalitat, als pressupostos del DURSI i a l'Agència de Beques i Ajuts a la Recerca. Estem en un entorn europeu, conseller. A vegades tinc una mica la impressió, tenim una mica la impressió, que potser vostè encara no ha acabat de superar el *jet lag*, i potser per això, doncs, l'atribució de recursos, la concertació de recursos públics i privats té alguna distorsió. El país pensa que pot contribuir. De veritat, senyor conseller. El país pensa que el conseller Mas-Colell pot contribuir des del seu prestigi professional a situar uns pressupostos i unes polítiques que prioritzin la societat del coneixement. Hi ha qui diu que aquests pressupostos seran prorrogats. Si això és així, potser ja no ens ho podrà demostrar. Si no, esperem que ens ho mostri per als pressupostos del 2003.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. Per Esquerra Republicana té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Captiva i desarmada la host opositora, pujo, al final d'aquest llarg debat de pressupostos, amb el cansament d'aquests dies i amb la sensació, que no és el primer any que hi arribem, que aquest és un debat, en part, eixorc. Intentaré ser, en conseqüència, al més clar possible, al més succint possible, per marcar unes línies que, al llarg del proper any, continuarem debatent.

En primer lloc, l'augment pressupostari. Vostè, senyor conseller, va dir, en una passada compareixença a la Comissió de Política Cultural, que era cert que el Departament pujava un punt menys que el que pujava el global dels pressupostos de la Generalitat, però que hi

havia prioritzacions i que els mateixos grups de l'esquerra sempre havien anunciat prioritzacions de caire social, que era el que vostè creia i defensava que tenien els pressupostos de la Generalitat enguany. Podríem acceptar-ho, és a dir, podríem dir: «Doncs bé, puja un 9,8%, els de la Generalitat un 10,8%, però s'han de prioritzar d'altres aspectes, que és el que enguany ha fet el Govern.»

El que nosaltres li retraurem d'aquests pressupostos –dèiem d'aquesta manera succinta– són coses molt concretes, que em sembla que no s'haurien de repetir en els pressupostos de l'any que ve, i, en tot cas, faig meua la reflexió de la senyora Duch. En els propers pressupostos, siguin de l'any que ve o d'un altre any, no s'haurien de repetir.

Primer el tema del finançament de les universitats. La senyora Duch parlava d'una resolució resultat d'una moció aprovada pel Parlament l'any 2000. Jo tinc una mica més de memòria històrica. No sóc historiador com ella, però tinc una mica més de memòria històrica. Li parlaré..., com diu la senyora Duch, autobiogràfica. Li parlaré d'una moció aprovada el 6 d'octubre –el 6 d'octubre– del 1993, en què aquest Ple del Parlament reclamava, de manera urgent i per unanimitat, al Govern de la Generalitat que fes públic un model objectiu, transparent, de finançament de les universitats. Han passat molt anys. Ara diuen que existeix. No s'ha fet públic, el desconec i si mirem els pressupostos, no el veiem. Igual si ve i ens l'explica, l'entendrem.

De moment no s'ha fet públic, de moment el desconec i de moment, mirant els pressupostos, no el trobem, aquest model. I com també s'ha dit ja aquí, continuem veient un desequilibri –continuem veient un desequilibri. Nosaltres no prioritzem una universitat damunt d'una altra, ni situem una universitat pública sota una altra. El que sí que veiem un desequilibri, que és un desequilibri que, a més, coincideix amb desequilibris que hem anat veient any rere any. Clar, i la suma de desequilibris cap al mateix cantó, doncs, ens preocupa, no contra qui se n'ha beneficiat, sinó a favor de qui no se n'ha beneficiat. Ho hem dit tots els anys que hem sortit en aquest debat, fos a través del Departament que fos. Nosaltres no volem que la Pompeu Fabra rebi menys diners. Volem que les altres universitats en rebin més.

En segon lloc, l'Agència de Gestió d'Ajuts de Comissaris de Recerca. Tot l'euro, el diner pressupostari, va a parar a personal, a béns corrents, a despeses d'explo-tació i a dotacions de capital. No hi ha els ajuts, aquí. En el text diuen que ja hi seran. Però quins seran? Els de sempre? Els pocs que hem tingut sempre? Perquè, tornant a fer autobiografia, ara recordaria una moció aprovada en aquest Ple del Parlament l'1 de desembre també del 1993, i també aprovada per unanimitat, en què es reclama al Govern de la Generalitat que, d'una vegada, assoleixin el traspàs dels ajuts i les beques. Sí que la culpabilització que li podríem fer al Govern del tema del finançament aquí és menor, perquè és una negociació a dues bandes. Però jo recordo que del 93 cap aquí, han estat diversos els governs de l'Estat amb els quals vostès mantenien uns acords d'estabilitat parlamentària al Congrés de Diputats que no han fet aquest

traspàs, o, si vol que ho giri al revés, amb els quals vostès no han arribat a un acord suficient per assolir aquest traspàs. Nosaltres vam estar d'acord en la creació de l'Agència, estem d'acord en l'existència de la creació de l'Agència, però ja vam dir en aquell moment, i ho mantenim avui, que una agència que no tingui res a agenciar, no a agenciar-se, sinó a agenciar, és una agència complicada.

En segon lloc, la Secretaria General per a la Societat de la Informació: 17,4 milions d'euros. Tots ells, gairebé –15 milions d'euros dels 17,4– van a parar com a transferències i aportacions de capital al Centre de Telecomunicacions, el Centre de Telecomunicacions adscrit al Departament de Presidència. Oh, és clar! Primera, si la Secretaria General només serveix per a això, agafin-la i la posen al Departament de Presidència. Sí que el seu Departament queda molt bé dient-se DURSI, i si perdessin la Secretaria d'Informació, es diria DUR. No és un nom massa agradable per a un Departament, i, per tant, potser queda millor dient-se DURSI, però, és clar, si el que fa la Secretaria General és aportar, bàsicament, diners a un altre Departament és que la cosa no funciona, és que la cosa no quadra. Per tant, una de dues: adscriure el Centre de Telecomunicacions al DURSI o la Secretaria General fa altres coses més enllà que dotar de diner i de capital aquest Centre de Telecomunicacions. És cert que la societat de la informació, del coneixement, de l'aprenentatge, és transversal. Són polítiques diverses, però les hauria de liderar vostè, o, per ser més correctes, les hauria de liderar el seu Departament.

Però, és clar, per liderar-les el seu Departament hauria de tenir la majoria de competències reals, i això vol dir pressupostàries, i ara no les té –i ara no les té–, i, per tant, aquí hi ha d'haver un canvi de timó –dic– en un sentit o l'altre. Nosaltres no creiem que hagi d'estar a Presidència, però, és clar, és que si tots els diners van a parar a Presidència, doncs..., eh?

Recerca. A veure: vostè va vindre a presentar-nos, com ja he dit abans, el tercer Pla de recerca de Catalunya. Allí vam fer, ja, un debat, a la Comissió de Cultura, dies enrere. Jo ara no voldria reinsistir en el debat que es va fer allí. Sí que és cert –sí que és cert– que nosaltres, d'una manera o altra, trobem a faltar, no ja en el seu Departament, sinó en la política del Govern, el que en podríem dir una «política científica», uns criteris globals de política científica, una filosofia de política científica, uns plantejaments de política científica, que van més enllà d'aquest Departament. Tenen a veure, per exemple, molt amb el d'Indústria, tenen a veure, per exemple, amb la transferència en tecnologia. Que es fan coses? És cert. Que al tercer Pla hi han hagut aspectes..., innova, és cert; que van existint pel país més centres concrets –ahir se n'inaugurava, si no ho recordo malament, ahir mateix, un a Barcelona–, és cert. Però més enllà d'això, que, al nostre Grup, li toca de dir que és insuficient, perquè sempre serà insuficient, i que, per tant, l'impulsa que sigui encara més contundent, més ampli, més enllà d'això, trobem a faltar aquests fonament de política científica, aquest saber què volem ser en política científica, perquè nosaltres coincidim amb vostès quan diuen, i quan ho diuen altres grups: «No ho podem ser tot en tot, de política científica.» Gairebé cap país del món ho és tot en tot, de política científica.

Nosaltres som un país petit, modest, arraconat en un cantó del Mediterrani. No ho podem ser tot en tot. Aleshores, què prioritzem, què no prioritzem, a on volem anar, com coincidim amb els altres, com convergim amb els altres, quines sinergies amb d'altres països creem, quines sinergies creem en el context europeu? Aquest és un dels dubtes que ens queda –dic– més enllà dels elements positius que té el Pla de recerca, com té tot pla, d'elements positius, perquè aporta, com tot pla, innovacions o compromisos nous.

Aquests són, a grans trets, els elements fonamentals –els elements fonamentals–, no únics, però sí fonamentals. I recordo, en tema d'universitats, l'aspecte de finançament i els incompliments constants d'acords del Parlament, en l'autobiografia d'aquest diputat de l'any 93. Suposo que en l'autobiografia d'algun altre diputat o diputada més antic, deu anar de més enllà. En aspectes de beques encara estem en aquest punt que no acabem d'aconseguir el traspàs, no acabem d'aconseguir l'autogovern, en temes d'ajut a l'estudi i a la recerca. Pel que fa a la societat de la informació, aquesta gairebé inexistència de la Secretaria General pel que fa a polítiques reals. I a nivell de recerca, aquesta petició concreta de política científica transversal del Govern.

I un últim comentari per mantenir-me en la promesa de ser al màxim breu possible. De tant en tant, és bo que algú de nosaltres mantingui alguna promesa de les que fa, ni que sigui només per demostrar alguna diferència amb els que no les mantenen. Li diria una última cosa, no és dels pressupostos, però és de política, i en el Parlament també fem política. Nosaltres tampoc podem donar suport a les línies polítiques per a l'any 2002 d'un departament, d'un govern, que, com a Departament i com a Govern, han donat suport explícit i implícit a una llei com la LOU, que nosaltres considerem negativa per molts aspectes: l'universitari, el nacional, la recerca i, en el fons, també, el social. Aquest no és un motiu pressupostari, és un motiu polític, però estem parlant de política pressupostària, i els pressupostos serveixen per fer política, o haurien de servir per fer política.

Moltes gràcies senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, veritablement, és fa una mica estrany haver de discutir la política pressupostària d'aquest Departament quan tota la comunitat universitària, doncs, està en contra d'una llei, i d'una llei que, evidentment, marca aquesta política universitària

Demà hi haurà una gran manifestació, de ben segur, a Madrid, on molts estudiants i professors d'aquí, Catalunya, també hi aniran, i van contra la seva política, senyor conseller; tota la comunitat universitària contra allò a què vostè, el seu grup polític i el Govern de la

Generalitat de Catalunya donen suport. Jo crec que mereix una reflexió, per part seva, molt profunda en el seu paper com a conseller d'Universitats. Perquè, és clar, vostè és el pare, la mare és la senyora ministra, però vostè és el pare, també, d'aquesta Llei, de la LOU, quan li donen la votació, conjuntament amb Coalició Canària –que no sé si és pare o mare o qui era, però, en fi, també hi participava. Això és gravíssim, i aquesta és una situació en què vostè, ho repeteixo, hauria de reflexionar-hi molt; sembla que potser no hi té gaire interès, però és gravíssim que tota la comunitat universitària estigui en contra d'una llei a la qual vostè dona suport i que marcarà la seva política pressupostària.

I és gravíssim també, senyor conseller, sobretot arran de les intervencions de la senyora Duch i el senyor Bargalló, quan m'anava mirant jo les que havia fet la senyora Comas l'any passat, i moltes de les coses són exactament les mateixes, les coses negatives, els incompliments dels acords d'aquest Parlament de Catalunya, senyor conseller. És gravíssim que vostè no els desenvolupi i que, després de vuit anys de desenvolupar un nou model de finançament, hagin estat incapaços, vostè i el Govern que hi participa, de no haver desenvolupat aquest nou model de finançament que necessiten les universitats catalanes. Igual que els incompliments de no tirar endavant una política retributiva, doncs, equilibrada i que necessita el professorat universitari del nostre país.

Li ho dic perquè, en el tema del model de finançament, el que no entenc és aquest sistema de distribució que tenen vostès amb referència a les altres universitats. Cal dir d'entrada –i és veritat– que han augmentat aquest any les transferències a les universitats catalanes, han augmentat. Ho necessitàvem, perquè l'any passat no va arribar ni al producte interior, ni a l'índex..., ni al producte interior nominal, no va arribar ni al que necessitaven, doncs, per superar el cost de la vida que hi havia en aquells moments. L'any passat va passar a un 6%, i aquest era el cost real, i no va arribar a aquestes situacions...

Aquesta, l'hem superat, però, és clar, algú m'haurà d'explicar per què la Pompeu Fabra té un augment d'un 30,5% i la Universitat de Girona només un 10%; o la de Lleida, un 9,5%, per dir la que ha pujat menys. Algú m'haurà d'explicar per què la Universitat Oberta de Catalunya augmenta un 17,5% –ara ja estem a 2.400 milions de pessetes–, quan l'any passat ja va créixer un 18, l'anterior un 35%. Per quines raons hi ha aquest creixement? Quines són les raons objectives i els criteris objectius que ens porten a aportar aquest tipus de creixement? Jo, com el senyor Bargalló..., ja em sembla bé que la Pompeu Fabra tingui aquest augment i aquesta subvenció de més 6.000 milions, però i la resta?, per quina raó? Vostès no han set capaços de dir-nos per quina raó hi ha aquesta distribució. Per quina raó es destinen més diners per estudiant, en una mateixa especialitat, a la Pompeu Fabra que a la de Girona? Per què? Són diferents? Perquè són de Barcelona? Perquè els altres són de Girona? Perquè és una qüestió territorial? Perquè fa més fred a Girona? Perquè hi ha més humitat? No entenc quins són aquests criteris que vostès apliquen en aquesta distribució del finançament dels diners per a les diferents universitats.

No ens en sortim amb el model de finançament. No ens en sortim, tampoc, amb la política de professorat. Vostè deia, fa temps deia que era molt important tot el tema del Programa d'estabilització del professorat. Bé, vostè deia que això era molt important; aquest any, doncs, han disminuït en 178 milions, també, les aportacions que hi feien: de 638 a 460. El Programa de promoció que entra en aquestes partides, 245 milions, Programa de promoció del professorat. A veure, com podem funcionar si no incentivem veritablement el professorat de la universitat?

Passava igual amb l'ensenyament no universitari. Al final hem aconseguit, després d'una pressió social important, doncs, que hi hagi un augment; un augment que és substancial, jo crec que és important, per al professorat no universitari. I el professorat universitari també haurà de fer mobilitzacions, com va fer la comunitat educativa no universitària, tres grans mobilitzacions, l'any passat? Hauran de fer exactament el mateix perquè vostès reaccionin i tinguin una política retributiva justa per al professorat universitari del nostre país? Veig que sí, perquè no hi ha manera que entenguin, doncs, la necessitat d'aquesta actuació.

Parlem de recerca, també. Ja han dit també que s'havia plantejat i presentat el tercer Pla de recerca. Hi ha hagut un augment a la Direcció General de Recerca, però, és clar, amb l'endarreriment que porta Catalunya en tots aquests temes, en el tema de recerca i desenvolupament, nosaltres creiem que aquest augment d'aquest 15%, d'aquests 1.300 milions que hi ha hagut en aquesta Direcció General de Recerca, no és suficient. Sempre hem explicat i hem dit que cal un pla de xoc que ens situï, nosaltres pensem, al 2% del producte interior brut, ja al 2%; no, com ara vostès estan plantejant, el 2004, un 1,4% el 2004. Ara, enguany..., perdó, l'any que ve, serà un 1,26.

Vostè deia a la presentació que ens va fer..., ens va presentar un quadre que a mi, li ho torno a repetir –ja sé que li ho vaig dir, però avui hi ha una mica més de gent i potser ho sentirà més gent, estarà bé–..., ens posava un quadre, deia, de la situació en què estaven d'inversió en recerca i desenvolupament els diferents països europeus el 1985 –1985, reculava. I vostè deia que Catalunya en aquells moments estava a l'1,1% del producte interior brut. Aquell era el lloc de partida..., estava en aquell quadre –jo l'he buscat en el llibret del tercer Pla de recerca, no l'he trobat; era un quadre que ens devia treure a última hora; no hi era. Deia això. Doncs bé, el 1985 l'1,1%, i vostès fan un gran tercer Pla de recerca per situar-nos el 2002 a un 1,26%. Home, molt ambiciós no ho és, molt ambiciosa no ho és, aquesta proposta que vostè ens feia i ens torna, més aviat, a una situació difícil d'explicar, quan, evidentment, en aquells moments altres països ja estaven molt avançats.

I, escolti'm, vostè també ens deia: «Oh!, és que aquí ha d'haver-hi..., hi ha una història al darrere.» Sí, però una història que han protagonitzat vostès, només, a Catalunya; la història del Govern de Catalunya, els últims anys, l'han protagonitzat vostès solament, Convergència i Unió, des del 80 fins aquests moments. Llavors, la història són vostès; des del nostre punt de vista, per desgràcia, però són vostès, i aquesta és la realitat. En tot cas, l'han d'assumir, aquesta responsabilitat d'estar en

la situació en què estem en aquests moments en tot el tema de recerca i desenvolupament.

Però no solament estem parlant de diners: parlem de la qualitat també, parlem de les condicions laborals dels investigadors. Són les adequades, en aquests moments? Són les adequades, les que tenen els equips de recerca consolidats? I les persones que han de contractar aquests equips de recerca consolidats per tal de fer una investigació concreta, en quines condicions laborals es troben? Amb sous baixos, amb poca estabilitat laboral... Perquè, és clar, si s'acaba una subvenció però aquell treball no s'ha acabat i se n'ha de demanar una altra que no arribarà fins al cap de cinc, sis o set mesos, aquest període no el cobren. Això és normal? No es pot habilitar un sistema, una flexibilitat en la contractació d'aquests grups de recerca consolidats perquè puguin, evidentment, continuar cobrant i tinguin una estabilitat? Perquè si tenen una estabilitat estan incentivats, i si estan incentivats millora, evidentment, la seva capacitat d'investigació i de treball i de servei al país.

Això és complicat? Això són molts diners? No. Això és capacitat, model, ganes de fer-ho, poder reflexionar una mica més, poder tenir uns objectius, sobretot tenir un model i no anar a la situació en què ens trobem en aquests moments. Jo crec que totes aquestes qüestions s'han de posar sobre la taula perquè no ens quedem només amb les xifres, sinó també amb les condicions que...

També –i no vull explicar-li-ho, ja ho vàrem explicar moltes vegades–, les condicions dels becaris predoctorals, que fan investigació, que fan recerca, no només que fan docència, sinó que fan recerca, que també estan en una situació encara pitjor: aquestes persones no tenen ni Seguretat Social, ni vacances, ni dies lliures, etcètera. Aquesta és una situació encara pitjor que hi ha en aquests moments, i nosaltres exigíem una contractació normal i corrent, com qualsevol treballador o treballadora, i vostès creuen que no és necessari i s'hi varen negar en la Proposició no de llei que va presentar el nostre Grup Parlamentari.

Bé, aquesta és la situació, una mica, de les universitats, per acabar dient el tema de la Secretaria General de la Societat de la Informació. Ja han dit els meus companys quina és la situació; jo no entenc absolutament per què és aquí. Estic segur..., potser el senyor Castellà, si és el que ens contestarà, ens explicarà per què està aquí aquesta partida; ara hi hem afegit el tema del PIAP, els punts públics d'accés a Internet, però tot és una qüestió de transferència a Presidència, al Centre de Telecomunicacions, i no entenc exactament per què és aquí, com no sigui per engruixir una mica la partida d'universitats, que –li ho vull recordar– només té una participació en el pressupost del 4,4%. El 4,4% del total del pressupost està destinat a universitats, recerca –element importantíssim– i societat de la informació, dels quals 1.100 ja són de societat de la informació, o una mica més. Bé, ens hauran d'explicar, doncs, quina és la situació.

En definitiva, em sembla que hem donat prou arguments per entendre, doncs, que nosaltres plantegem el retorn d'aquests pressupostos al Govern, perquè en faci

uns que siguin més adequats a les necessitats dels investigadors o a les necessitats de recerca que té aquest país.

I, per l'últim, vull tornar a insistir en el que he començat: senyor conseller, vostè i el president d'aquest Govern, el senyor Pujol, reflexionin tant com puguin de com és possible que vostès mantinguin una política universitària i una posició amb relació a la Llei orgànica d'universitats, quan tota la comunitat universitària d'aquest país i de l'Estat espanyol hi està totalment en contra. Alguna cosa va malament, senyor conseller, i jo crec que vostè hi ha de donar alguna solució.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'illustre diputat senyor Antoni Castellà.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, de fet, per a aquest torn en contra a les esmenes a la totalitat, i després d'escoltar les diferents intervencions dels diferents grups, un té una sensació bastant de sorpresa de quins són els pressupostos que realment estem tractant i quines són les reflexions que es fan sobre aquests pressupostos. A banda, també hauria de dir que no necessàriament, per descomptat, és cap obligació en aquest debat, però, si tan dolents són aquests pressupostos en el camp del DURSI, tampoc he escoltat cap tipus d'alternativa.

I, de fet, aniré intervenint, al llarg d'aquests minuts que em corresponen en aquest torn en contra, amb reflexions per les quals votar o no votar aquesta esmena a la totalitat, en uns pressupostos que s'allega que no són reals; respecte a l'incompliment o no del 2% en la recerca, en el PIB, al qual em referiré; perquè si s'han complert o no s'han complert els terminis de presentació d'un model de finançament; sobre si estem d'acord o no estem d'acord amb models determinats de contractació de becaris pre o postdoctorals, o fins i tot «perquè vostès han votat la LOU», sincerament, no crec que siguin arguments consistents amb referència a presentar esmena a la totalitat del pressupost d'un departament.

Jo crec, senyors i senyores diputats, que l'assignació d'aquest Departament és molt i molt important. Estem parlant d'un total de 647,6 milions d'euros, que, com s'ha dit –em sembla que ho deia el senyor Boada–, representa –ell diu «tan sols»– el 3,4% del pressupost global, el 3,4%, en pressupost global de conselleries, sumant només les conselleries. Escolti'm, jo crec que és molt i molt important: estem parlant d'un increment del 9,8% sobre el pressupost anterior. Perquè aquesta, de fet, i quan es presentava el Projecte de llei de pressupostos, i el presentava el conseller d'Economia, és una de les prioritats, dels tres eixos més importants d'aquest Projecte de llei que ell presentava, i ell deia: «Les prioritats són en política social, en recerca i en inversions.» I crec que aquesta és la que reflecteix les dades i els números concrets d'aquests pressupostos.

I en parlaré en els diferents temes. Secretaria per a la Societat de la Informació: el pressupost creix, tan sols,

un 20%. Creix un 20%, que correspon també, en gran mesura, a l'acord parlamentari que teníem, corresponent al PIAP. Però, a més, resulta clar que en l'àmbit de Societat de la informació, en l'assignació, a tots els grups, els pot semblar que sigui insuficient.

Tanmateix, jo crec que es tracta d'un àmbit en què les principals actuacions inversores –les inversores potents– d'alguna manera corresponen al sector privat o a les grans operadores. En aquest sentit, crec sincerament que la participació de la Generalitat en aquest àmbit és donar suport i impuls a la iniciativa privada –torno a dir– en les grans inversions. A partir d'aquí hi ha un segon paper molt important, que correspon a la Secretaria General, i que és un eix importantíssim de donar resposta a les necessitats d'acostament de les noves tecnologies de la informació als sectors socials i als àmbits territorials que, per la seva feblesa específica, més ho necessitin.

Per tant, no podem reduir el debat a l'assignació presupostària concreta de la Secretaria General; els programes d'impuls de noves tecnologies i societat de la informació són molt més amplis i transversals. I, de fet, el debat... I vostès es poden plantejar si aquesta Secretaria podria o no estar a Presidència. Creiem que no té cap sentit, però sí que aquesta Secretaria té un sentit transversal, perquè afecta molts i molts departaments, i era necessari crear una secretaria en el marc del DURSI –que és qui tracta, a més, els temes de recerca i universitats–, perquè hi hagués una coordinació determinada en aquests àmbits. Per tant, des de la Secretaria es dirigeixen, es coordinen i es col·laboren, i es participen, amb pressupost, diferents programes que no es concreten purament en el pressupost de la Secretaria General, com poden ser els Punts Òmnia, de Benestar Social; el programa Argo, d'Ensenyament; els telecentres del Departament de Treball; tot el projecte de l'Administració Oberta de Catalunya; els AgroTIC, d'Agricultura, o els Social.net, de Benestar Social.

Amb referència a la Direcció General d'Universitats, em reïtero en els números: estem parlant d'un pressupost de 558 milions d'euros, és un increment del 8,7%, en polítiques universitàries, en finançament per a les universitats.

Una referència. Quan parlem del Pla d'inversions –i estem parlant del pla plurianual– per aquest exercici 2002, estem parlant d'una mica més de 10.000 milions de pessetes. I em diran: «Escolti'm, Pla plurianual que es fa amb crèdit.» Doncs, miri, sí, perquè de fet aquest és el plantejament que en molts altres àmbits, en l'esfera dels plans plurianuals, es presentaran en aquest Projecte de llei. I creiem –i deia el conseller en la seva primera intervenció, el conseller d'Economia en la presentació d'aquest Projecte de llei–, que era important, en una situació econòmica en la qual els tipus d'interès són els que són i són baixos, utilitzar aquests recursos per fer inversió, perquè entre altres coses és una eina més, per la qual cosa una administració seria irresponsable si no la utilitzés.

En política universitària, objectius, o dos objectius genèrics molt importants: el principi de qualitat universi-

tària, i de competitivitat respecte a Europa. I reiteradament en aquest àmbit tots els grups han fet referència que hi ha un incompliment sobre el nou model de finançament. I és veritat que el nou model de finançament s'havia de presentar el mes d'octubre, i la sol·licitud del conseller data del 28 de setembre. Per tant, la Conselleria, el conseller d'Universitats té el model fet, el nou model, i s'ha demanat a aquest Parlament comparèixer per donar compte als il·lustres diputats d'aquesta cambra d'aquest nou model de finançament. Per tant, no hi ha incompliment: el model està fet, la sol·licitud està demanada i es presentarà en aquesta cambra; un model en base als principis que es definien consensuadament per aquesta cambra en la Moció que vostès han fet referència.

Però també a l'hora de parlar de les diferents assignacions a les universitats vostès feien referència que els estranyaria que el model, estigués o no, es tirés endavant o que existís en funció de quines són les partides finalistes determinades per a cada una de les universitats. Però segur que, als senyors i senyores diputats, no se'ls ha escapat el global de les partides d'atencions extraordinàries i de les partides de capital, que en el seu global són aquelles que hem de gestionar i hem de distribuir a partir d'aquest nou model de finançament, i que, per descomptat, reequilibren absolutament quines seran les disponibilitats financeres finals, reals, de cada una de les universitats del nostre país.

Es pot estar d'acord o no, o podem tindre un debat sobre criteris respecte a les assignacions o als incentius, o a la partida d'incentius al professorat –i crec que algun grup ho ha reconegut–, però no deixo de pensar que una partida de 14.000 milions de pessetes és un avanç important, i molt important. El senyor Boada deia: «Escolti'm, agafin la línia d'Ensenyament, segueixin el model d'Ensenyament.» Hi anem, en la línia, però estem parlant d'un pressupost global. I aquesta és una reflexió que hi podríem fer global a totes les intervencions referents a tots els departaments. És a dir, no podem senzillament fer una reflexió per part de tots els grups que tots els recursos en tots els diferents departaments són insuficients. Quan a vegades escolto parlar a algun grup de pressupost alternatiu, quina mena de pressupost alternatiu és un pressupost que troba insuficients..., és a dir que incrementaria totes i cada una de les partides de tots els departaments de la Generalitat? Per tant, crec que en aquest cas serà una eina prou important poder designar 14.000 milions de pessetes per incentius al professorat.

I, per descomptat, hem de tindre un debat molt important respecte a la línia política d'aquest any que ve sobre la nova llei catalana d'universitats. Han fet reiteradament reflexions sobre que no es podia acceptar el pressupost actual –una de les argumentacions: «Mirin, no els el podem votar, aquest pressupost del DURSI, perquè vostès van donar suport a la LOU.» En tot cas la prioritat d'aquest Govern és tindre una eina tan important com tenim ara –i jo crec que en gran part gràcies a la negociació que s'ha portat amb el Govern estatal per tindre, d'alguna manera, doncs, crec jo, moltes, moltes parts que són positives, i que les ha introduït Convergència i Unió–, i que sobretot, per nosaltres, el més prioritari és poder redactar una nova llei catalana

d'universitats; llei catalana d'universitats –els anuncio– que aportarà tota la voluntat de diàleg i consens amb tots els agents socials del nostre país així com parlamentaris.

Quant a Recerca, és un debat que hem tingut ja en l'última comissió de Cultura, i que el Grup Socialista es reitera sistemàticament parlant d'un incompliment sistemàtic de programa. Deixi'm dir-los, en tot cas, que el fet que el pressupost de Recerca i CIRIT del 2002 sigui 59,1 milions d'euros, amb un increment del 16%, és un increment pressupostari que en el termini fins al 2004 significarà estar a un 1,4% del PIB –sí és veritat–, i a un 2%, si tenim en compte R+D+I. Un esforç pressupostari –diguem-ne esforç, diguem-ne prioritats pressupostàries– que no té precedent en cap país europeu –i, això, vam tindre un debat d'aquest tipus en l'última compareixença del conseller a la Comissió de Cultura–; cap país europeu ha fet un esforç amb un increment tan fort en tan poc temps, cap ni un; dic «país», dic «estat», perquè la comparativa la fèiem amb estats, i nosaltres no som estat, i ja està bé que, la comparativa, la féssim amb estats, perquè per nosaltres és prioritat absoluta fer aquest esforç d'inversió.

Vostès parlen que en el programa electoral deia un 2% del PIB, i que això suposa un incompliment, quan ara nosaltres estem parlant d'un 1,4. També ho vaig comentar en aquella Comissió: en aquell programa electoral es parlava d'un 2% del PIB, i també es parlava d'un pacte de finançament determinat, i també es parlava d'una sèrie d'eines determinades.

Senyora Duch, l'única reflexió que li vull fer és que un programa electoral és aquell programa que es presenta a la societat amb quines són les fites globals en tots els àmbits que nosaltres podem presentar democràticament. Hi ha un resultat determinat, i, a partir de tot l'escenari polític, un treballa les eines fins al límit que les pot portar. I en aquest cas hem tingut un pacte de finançament que nosaltres considerem molt positiu –que considerem molt positiu–, però que no és exactament el que portàvem dins del nostre programa electoral. I en aquest cas també em dirien que això és un incompliment de programa electoral? Suposo que no. Per tant, em reitero en el fet que aquest no és un incompliment i que, a més, suposa un desfasament que no té precedent en qualsevol país del marc europeu; quan es posen exemples com els de Finlàndia, saben perfectament que arribaven a un percentatge del PIB, després de setze anys d'esforç, en el qual el 70% de la inversió és privada.

Per tant, amb el pressupost de Recerca, crec que tenim una expectativa molt important d'aplicar els eixos que contenen el tercer Pla de recerca –i que no m'hi referiré: el tercer Pla de recerca va ser presentat aquesta setmana passada–, i que crec que són els eixos principals amb els quals es pot posar Catalunya, com a país, en una situació competitiva en el nou espai de recerca europeu.

És per això, senyor president, per acabar, que nosaltres anunciem el vot en contra de l'esmena a la totalitat, fent

una altra vegada una reflexió final: jo crec sincerament que quan es presenten esmenes a la totalitat als diferents departaments i reiteradament en cada un d'ells, sistemàticament, es diu com a base principal que els recursos són insuficients..., jo crec que no s'està fent un plantejament del tot seriós. Crec que no existeix un model de pressupost alternatiu que signifiqui increments en tots i cada un dels departaments. Expliqui'm a mi com funciona un pressupost alternatiu d'aquest tipus. Tinc tota la sensació que senzillament mai ha existit, no perquè no ho permeti el Reglament, que no ho permet, sinó que ni tan sols en l'obscuritat ha estat mai plantejat.

Així doncs, senyores i senyors diputats, crec que, sent un dels eixos més importants d'aquest pressupost, la política de recerca en especial, però també d'universitats i de societat de la informació, l'increment pressupostari ens posa en una situació en la qual tindrem un increment de finançament per a les universitats i una situació de competitivitat important respecte al nou marc europeu de recerca.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat.

Passem ara a la secció del «Deute», en la qual se m'ha dit que no hi hauria cap intervenció.

Si és així, passariem ara al debat de «Despeses de diversos departaments», que, si no hi hagués cap intervenció, també donaríem per fet, el seu debat.

I, per últim, «Fons de millora de prestació dels serveis públics», que tampoc hi ha cap intervenció.

Per tant, passem a les votacions corresponents.

Comencem la votació per les esmenes a la totalitat de la secció del Departament de Medi Ambient.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació, les del Departament d'Interior.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 63 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació, les del Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació, sotmetem a votació l'esmena que es refereix a «Deute».

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació, les esmenes referides a «Despeses diversos departaments».

66

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

I ara, l'esmena referida a «Fons millora prestació serveis públics».

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de sis de la tarda i tres minuts.

